Mindy Mc Ginnis

HI CI O

PICĂTURĂ DE BĂUT

LEDA EDGE

MindyMcGinnis

NICIO PICĂTURĂ DE BAUT

LEDAl^EDGE

Colecţie
coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

MindyMcGinnis

NICIO PICĂTURĂ DE BĂUT

Traducere din limba engleză
IONEL GHIRAGOSIAN

CORINŢ
B O O K S
-2019-

Redactare: Iulia-Cristiana
Stan **Tehnoredactare:**
Mihaela Ciufu

Mindy McGinnis
NOT A DROP TO DRINK
Copyright © 2013, Mindy McGinnis
Published by arrangement with HarperCollins *Childrens Books,*
a division of HarperCollins Publishers.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin
EDITURII CORINT BOOKS. LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-689-6 ISBN ebook: 978-606-793-891-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MCGINNIS, MINDY
Nicio picătură de băut / Mindy McGinnis; trad. din lb. engleză: Ionel Ghiragosian. - Bucureşti: Corint Books, 2019 ISBN 978-606-793-689-6

I. Ghiragosian, Ionel (trad.)

821.111

Pentru părinţii mei. Ei mi-au citit.

Unu

Lynn avea nouă ani când ucisese prima dată ca să apere heleşteul, mirosul dulce al apei atrăgându-l pe acel bărbat să fie prins precum rândunicile care îndrăzneau să se apropie ca să bea. Mama ei îi omorâse pe oamenii care se mai apropiaseră înainte de heleşteul lor, dar, în următorii şapte ani, căzuseră şi de arma lui Lynn, existenţa lor fiind uşor ştearsă de un glonţ şi, apoi, de coioţi înainte de răsăritul soarelui. Mirosul morţii şi al prafului de puşcă erau izuri din copilăria ei, însă, astăzi, briza de toamnă aduse unul mai puţin cunoscut spre locul în care stătea cocoţată, iar ea strâmbă din nas.

— Ce-i asta? întrebă Lynn, agitată. Miroase a fum, dar ceva nu-i în regulă.

Mama întoarse capul spre binoclul de lângă ea.

— Uită-te spre est!

Lynn luă binoclul şi văzu un fuior subţire de fum alb care se ridica deasupra copacilor, abia vizibil pe cerul gri al serii.

— Ard lemn verde. De-aia miroase ciudat. Nu dă multă căldură şi face o fumăraie groaznică, explică mama şi lovi cu piciorul un con de pin rătăcit pe acoperiş, trimiţându-l cu viteză pe pământul de dedesubt. Nu cred să ştie prea multe despre ce înseamnă să stai pe-afară, adăugă, ferindu-şi ochii de ultimele raze roşii ale soarelui. În plus, fac focul

tot timpul, nu doar când au nevoie să gătească, lucru care-mi spune că încearcă să-i ţină de cald unuia care nu rezistă altfel - poate unui bolnav sau copiilor din grup.

— Pare că sunt jos, lângă râu, spuse Lynn. Nu ar trebui să fie o problemă pentru noi. Au şi ei apă.

— Până seacă, aşa cum se întâmplă vara. Atunci s-ar putea să se arate interesaţi de apa noastră.

— Seacă, încuviinţă Lynn, sau îi ia râul la primăvară, cum s-a întâmplat cu ultima vacă, biata de ea, care mai rătăcea pe aici.

Mama strânse şi mai mult din buze.

— Nu putem să ne bazăm pe râul ăla. Există un motiv pentru care nimeni nu s-a stabilit niciodată permanent acolo. Mi se pare că oamenii ăştia nu ştiu să deosebească cerul de pământ! Şi am îndoieli că printre ei se află vreun vânător..., zise, apoi tăcu, urmărind cum se împrăştia fumul alb. Le-aş da trei ierni. Apoi, nu vom mai vedea fum dinspre est.

Lynn lăsă binoclul să-i atârne de gât.

— E acelaşi foc pe care l-ai tot văzut?

Mama scutură din cap şi arătă direct spre sud, unde niciun fum nu se înălţa deasupra coroanelor copacilor şi nicio pasăre nu ciripea alarmată.

— Nu văd nimic.

— Exact, zise mama. Seara şi dimineaţa, fumul era dens în sud. Ieri a dispărut, şi astăzi nu se vede nimic.

— Deci au părăsit tabăra; au plecat.

— N-au niciun motiv. S-au stabilit într-un orăşel, South Bloomfield, de lângă cotitura râului. Au apă

din belşug şi mulţi copaci de tăiat. Este un loc bun, recunoscu mama. Acolo m-aş afla şi eu, dacă n-aş fi aici.

Nu mai zise nimic apoi şi se întinse cu faţa în jos, ridicându-şi puşca, pentru a urmări lumea prin lunetă. Lynn se aşeză în linişte lângă femeie, aşteptând o explicaţie.

— Ai observat ceva în ultimele trei dăţi în care te-ai dus seara după apă?

Lynn scutură din cap.

— O ştii pe mama-raton? Aia mare, care traversează câmpul din spatele casei în fiecare seară?

Lynn dădu aprobator din cap. Femela raton era greu de ratat, cu spatele-i cocoşat care se ridica suficient, încât să fie văzut peste iarba care creştea pe câmpurile abandonate din jurul casei.

— Mda, ce-i cu ea?

— N-a mai ieşit. Nu vrea să traverseze câmpul.

Lynn îşi simţi firicelele de păr de pe ceafă ridicându-se, un răspuns primordial în faţa pericolului, pe care învăţase să nu-l ignore niciodată.

— Crezi că ne urmăresc? Crezi că au pe cineva la gardul de pe terenul necultivat?

— Probabil. Şi, oricine ar fi, au încetat să mai facă focuri, pentru că vor să credem că au plecat. Fără foc, nu au cine ştie ce mânca la cină. Oamenii nu rezistă mult fără o cină caldă, dacă au de ales. Se vor întoarce curând.

— După noi?

— După tot.

Lynn îşi lăsă puşca în poală, metalul rece aducându-i mai multă alinare decât ar fi putut să o facă vreodată atingerea mamei. Îşi îndoi degetul în jurul trăgaciului, strângându-l puternic în îmbrăţişarea ucigaşă pe care o învăţase cu atât de mult timp în urmă. Se întinse pe burtă lângă mama ei, urmărind cum lumina soarelui se reflecta din ţevile duble ale puştilor. Aşteptarea era întotdeauna cea mai rea parte, iar pocnetul puştii, o uşurare.

Cu ani în urmă, mama îi arătase fotografii ale morţilor însetaţi. Pielea le atârna pe oase ca tapetul coşcovit de pe pereţii unui hol nefolosit de la etaj, oamenii împingându-şi limbile umflate peste buzele crăpate şi sângerânde. Ochii erau atât de adânciţi în orbite, încât conturul craniilor era evident.

— Aşa vrei să mori? era întrebarea pe care i-o tot adresase mama în fiecare noapte, chiar şi astăzi.

— Nu, răspundea întotdeauna Lynn.

Replica mamei devenise deja rugăciunea lor de seară:

— Atunci, va trebui să ucizi.

Regretele erau pentru oamenii care nu aveau ce să apere, pentru aceia care nu aveau apă.

Pe când avea Lynn zece ani, într-una dintre crizele ei sporadice de optimism, mama deschisese radioul pe frecvenţele de unde scurte. Lynn nu ştia dacă o făcuse pentru că spera să audă că, undeva în lume, lucrurile reveniseră la normal sau că oraşele începuseră să îşi relaxeze controlul asupra surselor

de apă. Însă ştirea auzită o făcuse pe femeie să zdrobească radioul, fără să îi pese ce mai avea de oferit lumea din afară.

Holeră. Mama îi explicase că fusese cândva cea mai temută boală din lume, lovind oamenii dimineaţa şi ucigându-i până la căderea nopţii. Se transmitea prin apă şi era contagioasă şi mortală. Sursele de apă curată şi antibioticele o alungaseră câteva decenii, dar oamenii disperaţi beau acum apă sălcie, iar cererea de medicamente depăşea cu mult proviziile. Oamenii mureau cu miile din cauza unei boli care, cu numai un deceniu în urmă, era luată în râs.

Cu cadavrele care cădeau peste tot în mediul rural şi nivelul apei care creştea odată cu ploile de primăvară, mama decisese că apa heleşteului ar fi putut să le ucidă la fel de uşor cum ar fi putut să le şi salveze. Sistemul de purificare construit de mama se baza pe o strategie simplă, învăţată dintr-un număr al revistei *National Geographic.* Colile de tablă ale vechiului hambar roşu erau întinse în curte, iar pietrele aşezate pe capete le împiedicau să fie luate de vânt. Sticlele de plastic aşezate una lângă cealaltă, cu toată apa colectată din heleşteu, se roteau pe colile de tablă, purificând apa doar în zilele senine, când, în opt ore, razele ultraviolete ucideau bacteriile din apă.

Chiar dacă în ultima vreme serile fuseseră mai răcoroase, când se duse Lynn de dimineaţă să ia apă din heleşteu, soarele îi bătea în ceafa. Cu siguranţă

avea să fie o zi bună pentru procesul de purificare, ceea ce însemna câteva ore de muncă. Împinse marginea primei găleţi sub suprafaţa apei, încercând să nu deranjeze fundul noroios. Indiferent cât de atentă era, algele şi micile bucăţi de pământ se depuneau mereu în rezervoare. Se deplasă de-a lungul malului, spre un loc nou în care să scufunde cea de-a doua găleată.

După ce se umplu şi aceasta, lăsă ambele găleţi pe malul noroios şi îşi ridică braţele ca să îi arate mamei că era gata să meargă spre hambar. Lumina soarelui licări din butoi cât mama îi urmări progresul, scrutând orizontul după cea mai mică urmă a prezenţei vreunei persoane care privea. Până la finalul celor o sută de paşi spre uşile hambarului, lui Lynn îi tremurau braţele, aşa că lăsă ambele găleţi jos, ca să se odihnească, înainte să deschidă uşa imensă.

Rezervoarele de apă lungi şi albe stăteau acolo în întuneric, acoperite de praf. Cândva, transportaseră substanţe chimice spre câmpurile acum părăginite. Mama spunea că le curăţase de nenumărate ori, îngrozită că aceeaşi apă de care depindea salvarea lor ar fi putut să le otrăvească pe ea şi pe Lynn.

Când urcă pe scară spre partea de sus a rezervorului, Lynn îşi aminti de povestea mamei, care ataşase un furtun la robinet şi îl lăsase deschis în rezervoare, până ce apa fusese oprită. Lynn ştia că prima dată sorbise din apa de la robinet din acele rezervoare, limpede precum cristalul, dar nu îşi

amintea. Singura apă băută pe care o ţinea ea minte era plină de pământ şi avea un uşor gust de peşte. Şi, pentru fiecare picătură a ei, Lynn se simţea recunoscătoare.

Scoase capacul de plastic din partea de sus a rezervorului şi vărsă ambele găleţi înăuntru, ascultând cum se transforma, odată cu ridicarea nivelului, sunetul apei care curgea. În rezervorul acesta era apa nepurificată din heleşteu. Celălalt era plin pe jumătate cu apa rotită pe colile de tablă şi care urma să fie scoasă iarna ca să umple rezervorul mai mic, cel de trei mii şapte sute de litri, din pivniţa locuinţei lor.

Lynn puse din nou capacul rezervorului şi îl încălecă o clipă, simţindu-se obosită când văzu câtă muncă le aştepta. Nu dormise bine cu o seară în urmă, uitându-se la zidurile negre ale pivniţei, dar văzând în faţa ochilor numai cele două fuioare de fum pe cer. Mama nu dormise deloc. Adormind în sfârşit, Lynn îşi auzise mama atingând puşca uşor cu degetele. Totuşi, femeia ieşise pe acoperiş, înainte ca Lynn să se fi dat măcar jos din pat, privind orizontul şi căutând o ţintă.

Lynn trecu prin iarba înaltă din curte spre antena ruginită de lângă casă, ignorând scaieţii care se i agăţau de blugi din mers şi transpirând înainte să urce pe acoperiş. Şterse câteva picături de sudoare din ochi şi alunecă pe şindrilă, lângă mama ei.

— E o zi călduroasă.

— Bună pentru purificat, spuse mama în dorul lelii, cu ochii încă lipiţi de lunetă.

Lynn lăsă cureaua carabinei să-i alunece de pe umăr, îndreptând arma ca să vadă la ce se uita mama ei.

— Niciun fum în dimineaţa asta, spuse ea. Crezi că.

Un bâzâit persistent spintecă aerul. Toţi muşchii i se încordară, dar anii în care folosise armele o opriră pe Lynn din a smuci trăgaciul.

— Ce-i ăla?

Mama strâmbă din buze.

— Un despicător de buşteni; este al lui Stebbs.

Lynn îşi îndreptă luneta spre sud-vest, unde putea să-l vadă pe singurul lor vecin, silueta-i întunecată abia zărindu-se la marginea pădurii.

Vocea mamei fu dură, pe măsura formei buzelor sale.

— Acum, că îmbătrâneşti, te doare mai mult piciorul? Cât de departe te-ai dus ca să găseşti chestia aia? întrebă ea, iar Lynn îşi dădu seama că întrebările nu-i erau adresate.

— Un despicător de buşteni, repetă Lynn, reuşind în cele din urmă să-i distragă mamei atenţia de la Stebbs. Ce face?

— Despică buşteni.

Lynn schimbă carabina cu binoclul, ca să îl vadă mai bine pe Stebbs cu despicătorul lui de buşteni, şi îl urmări cum ridică pe maşinărie rădăcina imensă a unui copac. Despicătorul o înjumătăţi şi apoi o împărţi în patru, în câteva secunde.

— Pare util, spuse ea.

— Sunt sigură că este. Şi funcţionează cu benzină. Nu se găseşte uşor.

— Avem rezervorul, zise Lynn şi gesticulă spre rezervorul de metal de lângă hambar, ascuns complet de tufele de ienupăr.

— Ăla e pentru urgenţe.

— Urgenţe, repetă Lynn. Pentru ce-ai folosi benzina?

— Pentru camionetă, îi răspunse mama fără să se uite la ea. Ca să plecăm în sud.

— Eu n-am să plec, spuse Lynn, strângându-şi instinctiv pumnii în faţa fricii necunoscute de lucruri neştiute. N-am de gând să plec.

Era o ceartă veche, care se isca an de an, odată cu venirea toamnei: să rămână cu sursa sigură de apă în lunile friguroase care urmau sau să plece în sud, spre clima mai caldă, şi să spere că ar fi găsit apă potabilă, nepăzită şi nerevendicată. Pentru Lynn, nu era nimic de dezbătut. Ştia unde cresc murele primăvara, pe care mal al heleşteului preferă peştii să se împerecheze. Asculta cântecele broaştelor seara şi se simţea foarte mândră că aude un sunet atât de rar în lumea lor şi că gloanţele ei ajută la păstrarea în siguranţă a heleşteului. Pe panta acoperişului, se simţea sigură pe picioare, aşa cum nu ar fi făcut-o niciodată pe suprafaţa plată a unui drum fără sfârşit.

— Când aduni lemne, ai mult de muncă, iar când le tai, şi mai multă, spuse mama. Dacă mergem chiar şi câteva sute de kilometri spre sud, nu vom muri îngheţate iarna.

— Câteva sute de kilometri fără apă au să ne ucidă mai repede decât zăpada.

Mama oftă.

— Ar fi trebuit să plec înainte să poţi să vorbeşti şi când încă mai puteam să te duc pe braţe de aici. Ne mai gândim la asta cu altă ocazie. Dar, ţine cont, eu nu devin mai tânără pe zi ce trece!

— Iar eu nu devin mai puţin încăpăţânată! îi replică Lynn.

Mama se ridică de pe şindrile, iar Lynn o urmă, conştientă
că discuţia lor se terminase. Lynn coborî prima pe antenă şi îşi ridică privirea, ca să îşi vadă mama oprindu-se pe marginea acoperişului, uitându-se către sud.

— Un despicător de buşteni, şopti ea. Nenorocitul!

Doi

Furtuna care veni în acea după-amiază fu totodată un blestem şi o binecuvântare. Apa pusă de Lynn la purificat pe tablă nu avea să beneficieze de cele opt ore de soare, dar viaţa cădea din cer. Toate recipientele pe care le aveau, de la cănile de plastic pentru măsurat, la găleţile de douăzeci de litri şi până la sticlele vechi, erau împrăştiate prin curte. Cât plouă, mama şi Lynn alergară de colo-colo, golind recipientele pline în cele din hambar şi ieşind din nou repede afară, ca să prindă fiecare picătură posibilă în cele goale.

— Este o ploaie bună, spuse Lynn când luară împreună o pauză în hambar. Rezervorul pe care îl umplem este aproape plin. Doar unul a mai rămas gol.

— Apa nu este niciodată suficientă, spuse mama. Să nu cumva să uiţi asta!

După furtună, animalele ieşiră ca la un semn. Viermii şi cârtiţele ieşeau după aer când vizuinile subterane se inundau. Viermii aduceau păsări, cârtiţele aduceau feline, iar păsările şi felinele aduceau animalele din vârful lanţului trofic - coioţii. Mama spunea că, în adolescenţă, rar vedea unul - de obicei doar o clipă în lumina farurilor, la miezul nopţii. Acum ei vânau la lumina zilei, iar curiozitatea îi aducea direct în umbra casei, după-amiaza.

— Iată-l, mormăi mama în şoaptă când se plimbară împreună prin curte, adunând ultimele picături de ploaie. Ticălosul ăla mare! spuse ea, dându-i binoclul lui Lynn. Uită-te!

Lynn îl reglă şi-l duse la ochi.

— Aş spune că are douăzeci şi şapte, probabil treizeci de kilograme, ce zici?

— Poate mai mult.

Lynn îl urmări prin binoclu. Conducea o mică haită de căutători de hrană formată din alte două creaturi costelive care se muşcau în joacă din mers. Foarte concentrat, liderul adulmeca pământul. Un licăr de la orizont îi captă atenţia, iar Lynn îşi mută privirea spre sud-est.

— Stebbs l-a luat în cătare, spuse ea.

— Ce? se miră mama, cu privirea în distanţă, mijind ochii.

Lynn îşi reglă din nou binoclul şi se uită mai bine.

— A scos una de calibrul 30-30, cea cu lunetă.

— Atunci înseamnă că îi priveşte doar. Nu cred c-ar trage într-un coiot, indiferent cât de mare ar fi.

Lynn se uită din nou la haită. Liderul se întoarse, iritat să constate lipsa de supunere a camarazilor, şi-l ţintui pe unul dintre ei la pământ, ţinându-l de gât. Îl lăsă încet să se ridice, iar cei doi mai mici se rostogoliră pe spate, expunându-şi supuşi burţile.

— Crezi că ar trebui să o facă?

— În mod normal, aş spune că nu - nu-ţi risipeşti gloanţele pe un coiot, mai ales unele de calibrul 30-30. Carnea e prea tare. Consumi mai multă energie

cât o mesteci decât primeşti cât o mănânci, explică, apoi întinse o mână spre binoclu, iar Lynn i-l dădu. Totuşi, ticălosul mare... trebuie împuşcat.

Lynn văzu licărul soarelui reflectându-se din puşca lui Stebbs când o coborî.

— Tâmpitul, mormăi mama. Trage atât de puţin cu arma aia, încât probabil nu trebuie să o cureţe niciodată. Şi, apropo de asta: când vii, să aduci trusele de curăţare pe acoperiş.

Lynn vărsă apa de ploaie rămasă în rezervorul din hambar, scuturând ultima picătură din fiecare sticlă, ceaşcă şi bol. Ploaia încă se agăţa de iarba înaltă când ea se îndreptă spre antenă, udându-i blugii şi lăsându-i pe piele pentru tot restul serii o senzaţie de înfiorare.

— Mă gândeam la vânătoare, spuse mama cât îşi curăţau amândouă carabinele.

Vorbea pe un ton relaxat, dar remarca o făcu pe Lynn să se oprească din lucru.

— Atât de devreme? Nici n-a dat îngheţul cum trebuie. Carnea se va strica.

— Mă gândeam că am putea la fel de bine să afumăm carnea anul ăsta, în loc să o congelăm. O afumătoare n-o să atragă atenţie în plus. Carnea o să aibă un gust mai bun afumată şi o să se păstreze mai bine. În plus, putem face asta acum, ca să avem mai puţine griji mai târziu.

— Dar cum rămâne cu lemnele de foc? Cât durează să afumi carnea?

— Nu ar trebui să fie o problemă, răspunse mama, introducând vergeaua pe ţeava puştii. Doar lemnul verde e bun pentru un foc de afumătoare, iar o mare parte din ce ardem în cuptorul din pivniţă este.

— Uscat, o întrerupse Lynn. Cât lemn verde?

— Cam cât aduni în patru, cinci zile, în funcţie de cât de mare este căprioara pe care o vânez.

Lynn împinse vergeaua pe ţeava carabinei sale inutil de puternic.

— Văd că nu te-ncântă ideea, observă mama.

— Nu, deloc. Este o prostie să foloseşti lemnul ca să afumi carnea pe care nu vom mai apuca să o mâncăm pentru că vom muri de frig.

— Prostie este să depozitezi lemne ca să mori de foame, la căldură.

Lynn termină să-şi cureţe puşca în linişte, o încărcă şi o armă, puse siguranţa şi o poziţionă pe acoperiş.

— Pur şi simplu, nu înţeleg de ce nu putem să procedăm ca întotdeauna: să aşteptăm iarna, să ucidem o căprioară şi să congelăm carnea.

— Pentru că nu putem să consumăm carne congelată dacă suntem pe fugă, ci doar afumată. Lucrurile s-au schimbat, răspunse mama, privind spre orizontul sudic. Aşadar, ne schimbăm odată cu ele.

Lynn se odihnea lângă coala de tablă, fermecată de soarele care licărea din sutele de sticle de plastic.

Din cauza ploii, lotul nu fusese expus la soare toate cele opt ore în ziua precedentă, dar astăzi soarele strălucea cu putere, ridicând temperatura tablei suficient, încât Lynn să simtă căldura emanând din sticle. Luneta mamei licări când ea se mişcă pe acoperiş, supraveghind totul.

Să aibă o după-amiază de odihnă era o ocazie rară. De obicei, Lynn tăia lemne cât se încălzeau sticlele, dar mama nu se simţea confortabil să o scape din vedere, cu ameninţarea din sud încă proaspătă în minte. În schimb, stătea pe o găleată răsturnată şi lovea cu mânerul de sârmă partea laterală ca să nu adoarmă.

Pierduse odată o găleată, înainte să înveţe să înoate. Nu era mai înaltă decât găleata, iar greutatea apei care curgea în ea o trăsese înainte. Frica de a pierde găleata o forţase să se ţină din răsputeri. Deşi sârma mânerului îi tăiase degetele mici cât dăduse din picioare ca să se ridice la suprafaţă, refuzase să îi dea drumul. Văzuse puncte roşii, înainte ca mama să poată să coboare de pe acoperiş şi să plonjeze în apă după ea, des- făcându-i pumnul strâns de pe mâner. Rămăseseră pe mal, amândouă ude, mama fiind atât de şocată, încât nici măcar nu o mustrase pe Lynn pentru pierderea găleţii sau a apei risipite care-i curgea de pe haine.

Găleata ei pierdută stătea acum pe fundul apei, nu departe de margine. Lynn o folosise pe post de indicator, un semn că nu plouase destul în verile secetoase. În anul precedent, reuşise să vadă

mânerul alb din plastic plutind la doar treizeci de centimetri sub apă, când nivelul scădea. Fiecare zi îl făcea tot mai vizibil, aducându-i teamă şi certitudinea că era anul în care nu aveau să mai supravieţuiască. Acela ar fi fost anul morţii lor. Ar fi putut să apuce mânerul atunci, eliberată de ruşinea de a fi pierdut găleata în urmă cu mulţi ani. Dar să o recupereze însemna că moartea cauzată de sete se tot apropia.

Foşnetul ierbii o aduse pe Lynn în prezent, însă nu se mişcă. Un pufnet se auzi în apropiere - un zgomot inconfundabil de animal. Încet, se întinse spre carabina de la picioare. În acest timp, iarba din partea cealaltă a colii de tablă se dădu la o parte, iar fata văzu un bot lung şi negru.

De aproape, Marele Ticălos era mai mare decât se aşteptase. Câinii domestici se împerecheaseră cu coioţii sălbatici, iar descendenţa lor împrumutase de la verii mai feroce o statură mai mare. O clipă, se priviră atent unul pe celălalt, ea privindu-şi din când în când şi mâna, cât luă cureaua carabinei. Un alt pufnet se auzi, iar animalul dispăru, sărind din nou în iarba înaltă.

Lynn expiră încet. Chiar dacă nu o ameninţase făţiş, văzuse inteligenţa din ochii lui. Coiotul o urmărise pe când visa cu ochii deschişi, ba chiar pufnise şi o alertase de prezenţa lui. Doar gestul de a se întinde după carabină fusese suficient, ca să îl alunge. Fata presupuse că animalul ştia ce sunt

armele şi ce pot face. Ştiuse şi că, fără arma ei, nu reprezenta nicio ameninţare pentru el.

Lynn alergă prin iarbă imediat ce animalul dispăru, fără să încerce măcar să ignore impulsul primitiv de a fugi alertată spre antenă.

— Ai văzut? întrebă ea în clipa în care atinse şindrila cu piciorul. Ai văzut cum a venit până în curte Marele Ticălos?

— L-am văzut rătăcind pe terenul din spate acum ceva vreme, spuse mama şi, ţinând foarfeca de vie, tăie o creangă de arţar care se apropiase prea mult de acoperiş, iar apoi aşteptă pocnetul de dedesubt ca să îşi termine ideea. Dar m-am gândit că vrea să sperie nişte cârtiţe din hambar.

— Pe mine m-a speriat! pufni Lynn.

Mama se uită peste umăr.

— Nu s-a temut de tine?

— Nu înainte să mă întind după armă, abia apoi s-a retras.

Mama se întoarse spre arţar, cu mâinile în şolduri, ca şi

când şi-ar fi studiat munca.

— Acum avem griji mai mari decât coioţii.

— Sau poate că nu vine nimeni, spuse Lynn, dând glas speranţei care o cuprinsese în urma zilelor din urmă lipsite de evenimente neplăcute. Poate că au plecat, iar tu eşti doar., zise, însă se opri brusc, conştientă de ce era pe cale să spună.

Mama îşi mută privirea de la copaci, cu o sprânceană ridicată.

— Paranoică? Nu ai fi prima care se gândeşte la asta.

Lynn îşi feri privirea, iar mama se uită din nou spre sud.

— Ai face bine să te odihneşti acum, spuse ea. Am să te trezesc peste puţin timp. În seara asta rămânem pe acoperiş şi dormim în ture.

— De ce în seara asta?

— Acelaşi cerb şi cele două căprioare merg tot anotimpul pe poteca de lângă terenul necultivat, dar, în după-amiaza asta, le-a împiedicat să pască acolo. Au fugit cu cozile ridicate, dovadă, pentru oricine este suficient de inteligent să îşi dea seama, că pericolul este aproape. Oricine ar veni după noi este pe terenul necultivat, aşteptând să facem o prostie.

Lynn şi mama dormiră pe rând până la apusul soarelui, ţinându-şi companie în tăcere, cu armele pe genunchi şi ascultând cântecul greierilor.

— Cântă mult în seara asta greierii, spuse Lynn, în mod evident dusă pe gânduri.

— Aşa fac mereu înainte să cadă prima brumă, confirmă mormăind mama. Ca şi când ar şti că ar face bine să plece, pentru că, în curând, nu vor mai putea cânta.

Amurgul se lăsă, apoi o ceaţă joasă se strecură de pe câmpuri, întunecându-le vederea în toate direcţiile pe o rază de şaizeci de metri.

— Ce facem dacă e întuneric de-a binelea când vin ei? întrebă în şoaptă Lynn.

— Tragi spre ce auzi. Am tuns copacii ca să fie frunze în jurul casei. E imposibil să nu facă zgomote. Câteva împuşcături ar putea fi de ajuns să îi sperie.

— Şi dacă nu?

— Dacă nu, să nu te temi când am să-mi îndrept arma spre tine.

— Ce?

Ideea de a se afla în capătul armei din mâinile mamei o făcu pe Lynn să ridice vocea, panicată.

— Sunt lucruri pe care nu ţi le-am spus, rosti încet mama, fără să-şi privească fiica. Acum nu este momentul; nu vreau să fii distrasă. Ţine minte doar că-n lume există oameni răi şi că e mai bine să fii rapid ucisă de propria mamă, decât de ei.

Lynn înghiţi cu greu, reprimându-şi lacrimile.

— Da, mamă.

Întunericul se lăsă, iar ele rămaseră în tăcere împreună, umăr la umăr, cu faţa spre sud.

Trei

Câteva ore mai târziu, vocea mamei o trezi pe Lynn.

— Îţi aminteşti ce m-ai întrebat mai devreme? Despre ce facem dacă ei vin după lăsarea întunericului? zise ea, gesticulând spre câmpul sudic. Idioţii folosesc lanterne!

Se întinseră pe şindrilă, îşi armară carabinele şi ţintiră spre evantaiul de lumini care se îndreptau spre ele. Mama numără încet în şoaptă.

— Văd şapte, spuse ea. Am să-l dobor pe cel din extrema stângă, presupunând că ceilalţi au să se despartă chiar în clipa în care o să cadă el, explică femeia şi îşi ridică arma la umăr. Poate-ţi îndrepţi arma în direcţia aia.

— Da, mamă, spuse Lynn, ridicând arma.

Pocnetul carabinei mamei o făcu pe Lynn să tresară, chiar dacă se aşteptase la asta. Luminile se împrăştiară imediat, în afară de cea din extrema stângă, care căzu la pământ şi rămase acolo. Entuziasmată, Lynn ţinti prea mult în dreapta, făcându-i pe oamenii care fugeau să se despartă în toate direcţiile. Mama trase din nou, şi altă lumină căzu la pământ, fără să se mişte. Enervată, Lynn trase iar, doborând o lumină de data asta.

— Aşteaptă o secundă ca să asculţi, o sfătui mama.

Lynn îşi armă carabina, ignorând ţeava caldă de pe braţul ei. Deşi la început se speriaseră şi se împrăştiaseră, acum nu se auzea niciun strigăt, niciun urlet alarmat. Cele patru lumini rămase se adunară într-un grup, nemişcate, şi încremeniră aşa.

— Ce.

— Şşş! spuse mama. Ascultă!

Luminile nu se mişcau, iar liniştea deplină a nopţii o copleşea pe Lynn. Chiar dacă era răcoare, ea îşi şterse picătura de transpiraţie care i se rostogolea pe nas. Un greiere uluit încercă din nou să cânte, ca un altul să îi răspundă o secundă mai târziu. Curând, corul începu. Luminile tot nu se mişcau.

— Crezi că au renunţat?

— Nu, spuse ferm mama. Tacă-ţi gura!

Luminile rămaseră nemişcate, dar greierii se opriră.

— Iată-i că vin! spuse încrezătoare mama, pregătindu-şi arma. Ţinteşte spre ce auzi! Şi-au aruncat lanternele.

După câteva clipe, iarba de pe câmp foşni, iar Lynn trase într-acolo. Târşâitul încetă, dar un alt sunet se auzi - un geamăt slab, care putea să însemne doar că nimerise ţinta. Se lăsă liniştea. Vocea unui bărbat spintecă noaptea, sunetul fiind atât de străin pentru Lynn, încât fata se crispă.

— Coborâţi, fătucilor! Ştim că sunteţi acolo sus! strigă el, vocea lui auzindu-se mai aproape decât era de aşteptat.

— Iar acum ştiu unde eşti tu, fir-ai al.

Mama folosi o expresie pe care Lynn nu o mai auzise niciodată, apoi trase o dată cu arma ei. Un corp căzu la pământ. În minutele care urmară se auzi doar geamătul încet şi continuu al bărbatului pe care îl rănise Lynn.

— Ce înseamnă expresia pe care ai spus-o? întrebă Lynn, nemaiputând să-şi înfrâneze curiozitatea.

— Nu contează acum.

Un greiere ţârâi, iar bărbatul rănit strigă din nou, reducându-l la tăcere. Lui Lynn i se păru că aude mişcare mai departe de casă, iar corpul încordat al mamei îi confirmă bănuiala. Aceasta se estompă, iar ele rămaseră în tensiunea aşteptării împreună timp de aproape o oră, auzind numai gemetele bărbatului rănit.

— Cred că au plecat, spuse Lynn.

— Mda, încuviinţă mama, scrutând inutil întunericul. O să rămânem pe acoperiş şi-o să coborâm dimineaţă să luăm lanternele alea. Au să ne fie utile.

Alt geamăt slab se ridică din iarbă.

— Ai ţintit bine, spuse mama, dând din cap spre el.

— Nu destul de bine.

Mama ridică din umeri.

— Era întuneric, spuse şi se ridică, întinzându-şi corpul înţepenit, un semn că se simţea cu adevărat în siguranţă. Ai să ţinteşti mai bine.

Alt strigăt. Mama îşi linse degetul, verifică direcţia vântului şi trase o dată în noapte.

Liniştea se lăsă.

Soarele dimineţii dezvălui cinci cadavre. Lynn îl reperă pe cel pe care îl împuşcase; se aflase pe malul vestic al heleşteului. Bărbatul căruia îi vorbise mama era surprinzător de aproape de casă. Gândul că ar fi putut urca pe antenă în timp ce ele stăteau împreună cu faţa spre sud o înfioră pe Lynn. Se cuprinse singură cu braţele, frecându-şi-le pentru a se încălzi. Mama se ridică de unde dormise în timpul ultimei ture în care stătuse de veghe Lynn, deloc impresionată de priveliştea măcelului.

— Nu au luat cadavrele, spuse Lynn. Nici măcar pe cele mai îndepărtate, zise, dând din cap în direcţia celor trei care căzuseră încă ţinându-şi lanternele, la aproape o sută de metri de casă.

Mama scoase un sunet scârbos din gât.

— În general, bărbaţii care se adună câte şapte ca să atace două femei la miezul nopţii nu se întorc după prietenii morţi, spuse mama, scrutând orizontul cu ochiul liber, încă încordată. Vezi ceva?

— Nimic, răspunse, scuturând din cap, Lynn. Crezi că au să se întoarcă?

— Depinde.

Coborâră împreună, cu armele în mâini. Mama se uită câteva secunde la cadavrul bărbatului cu care vorbise.

— Pare destul de bine hrănit, comentă ea, după ce se chinui să îl întoarcă.

Îl lipsi de armă şi muniţie, rezemându-le de zidul casei, cu scopul de a le lua mai târziu. Împreună, târâiră cadavrul pe câmp, ca să fie hrană pentru coioţi.

Celelalte cadavre nu dezvăluiră nimic altceva. Niciunul dintre bărbaţi nu se aflase în pericolul de a muri de foame. Lynn şi mama ei luară armele cadavrelor şi fură destul de norocoase să găsească şi o cutie de chibrituri în buzunarul bărbatului care zăcea lângă heleşteu. Lynn observă că glonţul ei îl nimerise în rotulă şi tresări la acel gând. Gaura rotundă făcută de glonţul mamei în mijlocul pieptului său îl ucisese aproape imediat. Nu era masiv, iar Lynn se uită la el mai mult decât la ceilalţi, încercând să înţeleagă ce îl făcea să pară diferit.

— Nu cred că este cu mult mai în vârstă decât tine, spuse mama când observă.

— Serios? întrebă Lynn, uitându-se mai atentă la faţa lui. Cum îţi dai seama?

— Ei bine, îşi ridică mama privirea la cerul gri cât se gândi cum să-i răspundă, presupun că, într-un fel, mai are pielea ca de copil.

Lynn se aplecă înainte, încercând să vadă la ce se referea mama.

— În plus, nu prea are păr pe faţă, explică mama şi îşi atinse propriul chip ca să-i arate. Cumva, e şi destul de fragil. Ar trebui să îţi pui piciorul lângă al lui, ca să vedem dacă ţi s-ar potrivi cizmele.

Până şi aspectul celorlalţi bărbaţi o făcuse pe Lynn să-i vadă ca pe nişte duşmani. Dar acesta, cu

mâinile mici şi cu ochii limpezi chiar şi morţi, o făcu să se gândească.

— Nu, spuse ea. Nu cred c-am s-o fac.

Mama o privi mirată.

— Poate că este timpul să-ţi.

Un licăr de lumină de-a lungul marginii pădurii dinspre sud-vest le făcu pe amândouă să se întindă pe burtă, cu armele pregătite. Prin lunetă, Lynn îl văzu pe Stebbs, cu arma la umăr, uitându-se în direcţia lor. Spre surprinderea ei, mama se ridică şi îl salută dând din mână.

— Mda, suntem bine, spuse ea în şoaptă. Nenorocitule!

Mama îşi coborî privirea spre locul în care Lynn stătea încă
întinsă în iarbă, ţeava puştii sale odihnindu-se pe toracele băiatului mort.

— Nu trebuie să mă ajuţi cu ăsta, dacă nu vrei.

— Mă descurc, spuse Lynn şi i-o dovedi apucându-l de sub braţe şi târându-l, înainte ca mama să o poată ajuta.

Când se întoarse de pe câmp, cizmele lui erau înnodate între ele, legănându-se la gâtul ei. Erau mai frumoase decât ale fetei, mai noi şi cu vârfuri de oţel.

Armele şi muniţia bărbaţilor ajunseră în cufărul vechi pe care mama îl ascunsese lângă pivniţă. Anii în care ucideau pe oricine se apropia de casă le oferiseră o rezervă de arme şi muniţie, dar ambele femei foloseau tot carabinele cu care se învăţaseră,

cu paturile lustruite de atâţia ani în care îşi lipiseră obrajii de ele.

Lynn se uită la rafturile din pivniţă cât depozită mama armele. Lumina slabă care intra nu îi arăta nimic liniştitor. Borcanele de sticlă ale conservelor de anul trecut erau aproape terminate. Legumele, cei câţiva morcovi şi ţelina smulsă de Lynn cu puţin timp în urmă, erau acoperite de rumeguş, frunzele verzi fiind ofilite.

— Trebuie să mergem în grădină, spuse Lynn. Ne aşteaptă a doua recoltă.

— Ştiu, mormăi mama, cotrobăind prin cufărul cu arme. Dar nu îmi place să fiu atât de departe de casă cu bărbaţii ăia din sud prin preajmă.

— Mie nu-mi place ideea de-a muri de foame.

Mama îi răspunse dându-i un pistol.

— Am să te-nsoţesc. Lucrăm repede şi ne întoarcem acasă. Azi ar trebui să şi purifici apa.

Lynn băgă pistolul la curea.

— Nu pot să risipesc ziua stând lângă tablă, când ar trebui să recoltăm. După părerea mea, oricum este un timp pierdut şi e posibil ca apa să fie în regulă.

— Aşa îşi purificau oamenii din Africa apa, cel puţin când încă mai ştiam ce fac indivizii de pe alte continente.

— În Africa este mult mai cald, argumentă Lynn. Probabil că apa lor fierbe pe colile de tablă.

Mama închise capacul cufărului cu arme.

— Ai fost vreodată bolnavă de holeră?

— Nu.

— Atunci, probabil că funcţionează, spuse mama.

— Ori asta, ori apa a fost bună dintotdeauna, zise Lynn, urând ideea orelor inutile petrecute supraveghind sticlele pline cu o apă despre care ea era convinsă că nu trebuia purificată.

— Există un singur mod să aflăm, iar dacă te înşeli, murim amândouă. Acum, să ieşim în grădină înainte să mă răzgândesc!

Mama-şi ţinu buzele, ca de obicei, cu colţurile gurii în jos, respingând conversaţiile cât depănuşă porumbul dulce. Lynn desfăcea ultimele păstăi de mazăre, cântărind avantajele şi dezavantajele ruperii tăcerii. Deşi îşi petreceau majoritatea zilelor lucrând cot la cot, nu prea îşi vorbeau dacă nu erau pe acoperiş. Vocile puteau să atragă oameni sau să acopere sunetele făcute de cineva care se apropia. Mama îşi păstra carabina la îndemână, cu siguranţa scoasă. Doar cuvintele absolut necesare puteau să rupă tăcerea.

— Anul trecut pe vremea asta am avut paisprezece metri cubi de lemne.

Mama se opri din depănuşat, pentru prima dată ţinându-şi mâinile nemişcate, şi scoase un mormăit pe care Lynn îl luă drept un răspuns afirmativ.

— Avem şapte metri cubi, riscă Lynn. Nu ne sunt de ajuns.

— Nu, confirmă mama. Nu sunt, zise şi continuă să lucreze, sporindu-le proviziile în ciuda inutilităţii.

— Aşadar, de ce să ne mai chinuim? întrebă Lynn, cu vocea tremurând, când aruncă ultima boabă de mazăre în găleată. De ce să adunăm apă? De ce să culegem legume?

Mama schiţă un zâmbet, încă mişcându-şi mâinile.

— Dacă aş fi gândit aşa în urmă cu şaisprezece ani, te-aş fi înecat în clipa în care te-ai născut, apoi m-aş fi împuşcat.

— Dar nu ai făcut-o.

Mama rupse încă un ştiulete de pe cocean.

— Mulţi au făcut-o. „Am ales drumul mai puţin umblat, şi asta a schimbat cu totul lucrurile."

Obişnuită cu privirea pe care i-o aruncă mama şi de această dată, Lynn îi adresă întrebarea:

— Cine a scris asta?

— Robert Frost.

Lynn mai depuse o mână de mazăre în găleată, care însă abia acoperi fundul.

— De ce îmi reciţi mereu versuri, când eu nu-mi doresc decât un răspuns direct?

— Pentru că trebuie să îmi folosesc la ceva diploma în literatură engleză, spuse mama şi zâmbi când o văzu pe Lynn cum se încruntă, confuză. Da, m-am gândit o dată sau de două ori să renunţ. Apoi mi-am amintit cum arată când mor - ceilalţi care renunţă. Nu este o moarte uşoară.

— Am văzut oameni murind.

— Nu i-ai văzut murind lent. Nu oameni care ştiu că sunt pe moarte şi că-i aşteaptă ce este mai rău,

zise mama, continuând să lucreze, fără ca mâinile-i calme să fie tulburate de imaginile pe care le evoca. Nu, nu m-am gândit niciodată cu adevărat să renunţ. Nu după ce i-am văzut.

Lynn începu să culeagă roşiile de pe răsaduri, mirosul aromat al plantelor rupte făcându-i stomacul să chiorăie. Ea vorbi repede ca să acopere sunetul şi ca mama să nu observe.

— Aşadar, ce-o să facem?

— Mâine am să-ncep să transform mica dependinţă într-o afumătoare. Nu ar trebui să fie prea greu. Am să scot o parte din duşumea, am să aduc pietre pentru o groapă de foc printre grinzi şi-am să fac o gaură în acoperiş pentru ventilaţie. Nu o să fie etanşă în jurul uşii, dar este mai bine decât nimic. Repet, pot să ucid o căprioară mai devreme dacă afumăm carnea, în loc să o congelăm. Ai să pregăteşti conserve pe focul de afară şi-o să stăm de pază cât lucrăm. Cu puţin noroc, o să depozităm tot ce ne trebuie pentru iarnă mai devreme decât mai târziu, iar apoi o să ne petrecem majoritatea timpului pe acoperiş, aşteptând ca ei să ne încerce din nou. Între timp, sperăm că nu murim de foame sau de frig.

— Şi cum rămâne cu noi? Ce-o să ne împiedice să murim de frig dacă nu avem lemne suficiente pentru iarnă?

— Întotdeauna există căi de a ne încălzi, Lynn. Avem pături, avem căldura corpurilor noastre. Dacă

va fi nevoie, putem să împărţim din nou un pat, ca atunci când erai mică.

— Sau poţi să mă laşi să iau camioneta şi să mă duc să tai lemne singură.

Mama rupse ultimul ştiulete de porumb, cu gura în poziţia obişnuită.

— Aş putea, spuse ea. Dar mi-aş face griji cât ai fi plecată. Nu ai folosit o drujbă atât de lungă şi nici nu poţi tăia lemne şi ţine o armă în acelaşi timp. Zgomotul va atrage oameni la tine ca albinele la miere.

— Şi dacă iau toporul şi caut copaci mai mici?

— Copacii mai mici înseamnă bucăţi de lemn mai mici.

— Bucăţile mai mici ard totuşi mai bine decât nimic, răspunse Lynn.

Mama nu zise nimic; în schimb, se uită la grămada de roşii de lângă Lynn şi la cea de cartofi dintre ele două.

— Nu este o recoltă rea. Dacă duci toată cultura de rădăci- noase în pivniţă şi termini de făcut conservele înainte de apus, te las mâine să iei camioneta şi toporul.

Patru

La al şaselea drum din grădină şi înapoi spre pivniţă, Lynn fu nevoită să recunoască faptul că era o victorie dulce-amăruie. Ridică păturile de lână pe care le ţineau atârnate peste intrarea în cămară şi păşi într-o parte, pe lângă butoiul imens de plastic în care se afla provizia de apă purificată. Chiar dacă braţele îi tremurau, fu atentă să nu scape găleţile pline cu cartofi, de frică să nu îi lovească. Îi puse apoi grămadă lângă rafturile strâmbe făcute din blocuri stivuite de ciment şi lemn de lungimi diferite. Pusul conservelor era o muncă grea, fie că o făcea înăuntru, fie că afară, dar Lynn nu se plânse, de vreme ce, astăzi, mama era cea care se ocupa cu adunatul apei. Târî oala de fontă pe treptele pivniţei, cu ultimul strop de energie, şi aprinse un foc cu unul dintre chibriturile luate de la bărbatul mort. Roşiile începură să fiarbă, în timp ce Lynn făcu şi al doilea foc, mai mic, pentru a steriliza borcanele.

Munca îi calmă fricile, ca de obicei. Senzaţia de a face ceva învingea întotdeauna frica de nimic. Ar fi avut legume pentru iarnă şi, dacă o lăsa mama să facă ce vrea, ar fi avut şi destule lemne. Apa purificată tot mai trebuia mutată în rezervorul din subsol, dar nu duceau lipsă. Curând, zilele aveau să fie mai scurte, iar briza, mai rece.

Pe Lynn nu o deranjase niciodată frigul. Iarna însemna să revină la cărţile mult râvnite care stăteau neatinse pe raft tot restul anului. Mama folosise enciclopediile ca să o înveţe ceva despre lumea de dincolo de micile lor graniţe, dar pe Lynn nu o interesa ce le înconjura. Nu după ce văzuse globul.

Mama scotocise în pod după acesta ca să-şi susţină ideea de a se îndrepta spre sud, sperând că o ilustraţie avea să o convingă pe Lynn. Marea întindere albastră care îl acoperea o fascinase pe Lynn, iar ea îşi întrebase mama de ce să nu caute această întindere nesfârşită de apă numită „ocean". Mama îngenunchease la înălţimea ei şi îi cuprinsese faţa cu mâinile.

— Ştiu că este greu să înţelegi, dar apa aceea te-ar îmbolnăvi.

Lynn îşi aminti cearta, speranţa ei copilărească de atunci

împiedicând-o să priceapă cum atât de mult albastru putea fi un lucru rău.

— Este un vers cunoscut dintr-un poem despre ocean, îi spusese mama, în cele din urmă, la sfârşitul discuţiei. „Apă, apă peste tot, dar nicio picătură de băut."[I]

Lynn fusese nevoită să spargă globul după aceea, fărâmi- ţându-i falsele promisiuni în bucăţi pe tocător, cu securea. Lacrimile vărsate cât lucrase

---

I În original, versuri adaptate din „Balada bătrânului marinar", de Samuel Taylor Coleridge (n. red.).

erau la fel de sărate ca oceanul, dar le sorbise lacomă de pe buze.

Termină de pus conservele înainte de lăsatul serii, iar mama lăsă la o parte transformatul dependinţei în afumătoare ca să o ajute să transporte borcanele fierbinţi de sticlă în cămară. Puseră apoi porumb proaspăt pe foc, iar grăunţele explodară suculent în gura lui Lynn când le mestecă, savurând până şi senzaţia bucăţilor rămase între dinţi.

În acea noapte, Lynn probă cizmele cu vârf de oţel. Îi veneau bine, iar ea chicoti atunci când mama îi scăpă cea mai mare enciclopedie pe picior ca să-i arate că fusese o alegere bună să se ducă şi să le ia. Fata încercă să nu arate cât de mult o deranja să simtă conturul picioarelor băiatului mort în interiorul cizmelor.

— Dacă îţi tai mâna, şocul te va ucide înainte să ajungi înapoi acasă.

— Da, mamă! zise Lynn şi ridică toporul în spatele camionetei.

Mama se uită neliniştită la volan când Lynn urcă în cabină.

— Să nu te îndepărtezi prea mult de casă!

— Aşa am să fac!

— Am să te supraveghez cât de mult posibil, spuse mama, punându-şi carabina pe umăr. Dar nu te pot urmări permanent.

Ultima frază îi captă în cele din urmă atenţia lui Lynn.

— Iar se vede fum spre sud?

— Din nou, da, îi răspunse mama, mutându-şi privirea în acea direcţie când vorbi, scrutând neliniştită orizontul după orice urmă a acelor oameni. În dimineaţa asta, cât dormeai.

— Ce crezi că se-ntâmplă?

— Nu ştiu. Ai şi un pistol?

Lynn dădu aprobator din cap.

— Aminteşte-ţi doar să apeşi uşor pe trăgaci, nu să îl tragi tare. Şi mergi spre vest, nu spre sud. Rămâi.

— Aproape de casă, bine. Ştiu. Mamă, mă descurc.

— Bine, cedă mama şi îi aruncă lui Lynn o privire lungă înainte să se îndepărteze de camionetă. Bine, atunci. Pleacă!

Mama o învăţase pe Lynn cum să conducă imediat ce reuşise să ajungă cu tălpile la pedale, dar trecuseră câţiva ani de când nu mai urcase la volan. Pietrişul se împrăştie când apăsă acceleraţia, iar Lynn încercă să îşi liniştească mama cu un zâmbet şi cu un semn din mână când demară. Chiar şi de pe drum, vedea îngrijorarea întipărită pe trăsăturile mamei, dar nu putea face nimic în privinţa asta. Aveau nevoie de căldură. Aveau nevoie de lemne.

Lynn studie regiunea rurală din mers, asigurându-se că vede casa în oglinda retrovizoare, în timp ce ocoli gropile imense de pe drum. Reperă

doi sau trei copaci doborâţi, care păreau să fi căzut în urmă cu mulţi ani. Un vânt puternic de săptămâna trecută culcase o mare parte din iarbă, astfel că Lynn vedea pădurea din hectarele de teren din spate, necultivate nici măcar în vremea mamei.

Drumul spre pădure era accidentat, suspensiile camionetei cedând cu mult timp în urmă. Lynn se lovi cu capul de plafonul cabinei, dar era palpitant. Mirosul ierbii strivite sub roţi, cele două şanţuri care o urmau în oglinda retrovizoare, chiar şi greierii panicaţi care săreau întâmplător pe geam erau un motiv de amuzament, ceva neobişnuit.

Parcă paralel cu pădurea, poziţionând platforma camionetei lângă un trunchi imens şi crăpat de arţar. Lynn ieşi din cabină şi se uită spre casă, abia vizibilă la orizont. Făcu semn din mână, fără să ştie dacă mama o privea sau nu în acel moment, dar se simţea mai bine să pretindă că o făcea. Luă toporul şi se îndreptă spre copac.

Recunoscu focul de avertisment în clipa în care spintecă noroiul de la picioarele ei. Lynn îngheţă instantaneu şi-şi ridică braţele în aer cât de mult îi permitea greutatea toporului. Pocnetul împuşcăturii se estompă la distanţă, dar nu strigă nimeni la ea. Încet, îşi coborî braţele şi studie pădurea. Trăgătorul era ascuns acolo, iar ea nu putea riposta. Avea un pistol ascuns la curea, dar mâinile îi erau ocupate şi era în câmp deschis.

Acum era suficient de aproape de copacul căzut, ca să vadă tăieturile în trunchi şi grămezi de

rumeguş proaspăt împrăştiat împrejur. Lynn se întoarse din nou spre camionetă şi merse încet, foarte conştientă de cum ar arăta spatele ei în reticulul unei carabine. Oricine ar fi fost, nu voia să o rănească. Amabilitatea de a trage un foc de avertisment era mai mult decât ofereau cei mai mulţi oameni în ziua de azi, iar faptul că părăsise câmpul cu camioneta ei spunea multe.

Gândul de a se întoarce la mama ei cu mâinile goale, după ce o implorase mai întâi să îi permită să plece, îi făcu obrajii să ardă puternic în timp ce conduse spre casă. Lovi cu palma în volan, rostind noua expresie învăţată de la mama în seara în care veniseră bărbaţii dinspre sud.

— Fir-ai al dracului să fii!

Mama păru mai mult amuzată, odată ce văzu că Lynn este în regulă, şi doar cu orgoliul rănit. Lynn însă lovi cu piciorul podeaua pivniţei, furia ei fiind mai mult decât suficientă să încălzească încăperea.

— Cel puţin a fost cineva suficient de amabil, încât să tragă un foc de avertisment! spuse mama.

— Nu contează! izbucni Lynn. Mai departe de atât n-ai să mă laşi. Nu am să văd casa de la o distanţă mai mare şi nu am zărit niciun alt copac doborât şi destul de masiv, ca să merite să fie tăiat.

Lynn se duse în cămară după un măr, furia ei fiind insuficientă ca să îi astâmpere foamea.

— Ţi-e foame?

— O, cam ca întotdeauna, spuse mama, iar Lynn îi aduse şi ei un măr.

Când i-l dădu, mama o apucă de încheietura mâinii.

— Ce este asta? zise şi arătă spre o tăietură din palma lui Lynn, rănită şi roşie de la o mică infecţie.

— Nimic, spuse Lynn. M-am zgâriat alaltăieri când am mutat lemnele la focul pentru conserve şi am uitat să o curăţ imediat.

— Să-ţi curăţi întotdeauna rănile! spuse rigid mama. Întotdeauna! Ştii la ce să te uiţi?

— La dungi roşii care otrăvesc sângele şi care urcă spre cot.

— Şi cangrena?

Lynn pufni.

— Sunt sigură că, dacă am să fac cangrenă, ai să simţi repede mirosul.

— N-am să fiu mereu aici să te verific, spuse mama.

— Nu spune astfel de lucruri.

Simpla aluzie la un viitor când mama nu va fi în preajmă o făcu să-şi simtă inima în gât, un val de adrenalină trecându-i prin vene.

— În orice caz, de unde ştii cum miroase cangrena? schimbă mama subiectul.

Lynn rupse codiţa mărului înainte să răspundă.

— Din cauza lui Stebbs, răspunse ea încet. Vreau să spun, din cauza piciorului său.

Mama îşi coborî repede privirea şi îşi drese vocea.

— Nu ştiam că îţi aminteşti aşa ceva.

— Mi-e cam greu să uit.

Când mama nu mai adăugă nimic, Lynn continuă.

— Cât de mare eram? Presupun că aveam şapte ani?

— Şase, o corectă ea. Aveai şase ani.

Dar mama nu zise nimic mai mult.

Lynn se gândi că era prea mică să fie trimisă în grădină ca să adune singură roşiile, dar, pe atunci, coioţii nu erau la fel de numeroşi ca acum.

Mirosul era aparte. Chiar şi în copilărie ştiuse că trebuie să însemne pericol. Se oprise, adulmecând aerul, ca un pui de cerb nesigur primăvara. Mâna apăruse şocant, extrem de albă în comparaţie cu iarba proaspătă şi verde a potecii umblate. Albă şi pistruiată, ceva la care se uitase curioasă o clipă; nici ea şi nici mama - singurii oameni din lume, din câte ştia - nu aveau pistrui.

— Hei, micuţo! zisese, iar vocea lui, deşi firavă, tot o făcuse să se retragă, împiedicându-se alarmată şi căzând în fund. Este în regulă, spusese el. Am nevoie de ajutor. Cheam-o pe Lauren!

Ultimul cuvânt nu însemnase nimic pentru ea, un amestec străin de două silabe pe care nu le mai auzise.

— Pe mama ta, adăugase el răbdător. Cheam-o pe mama ta!

Cuvântul acela îl ştia, iar ea fugise spre casă, cu un mesaj

panicat pe care mama îl descifrase în câteva clipe. Lynn îşi amintea şocul de pe chipul mamei; era prima dată când văzuse că mama simte frică. Iar apoi, se întorsese şi fugise, lăsând-o pe Lynn să se

străduiască să o urmeze. Când o ajunsese din urmă, bărbatul străin se sprijinea pe piciorul sănătos şi se rezema de mama ei. Capcana metalică, având fălcile înfipte ferm în carnea umflată şi împuţită chiar deasupra gleznei bărbatului, o făcuse pe Lynn să se oprească brusc.

Cei doi adulţi merseseră clătinându-se spre casă, Lynn du- cându-le ambele arme şi venind din urmă. Piciorul bărbatului se lovise de zidul negru al pivniţei când îl ajutaseră neîndemânatic să coboare scările, iar el strigase atât de tare, încât Lynn alergase înapoi pe palier, uitându-se în jos, spre pivniţă, cât mama îl aşezase pe patul ei şi se uitase critic la piciorul lui distrus.

Mama îi ordonase lui Lynn să coboare din nou, iar fata fusese pusă să rupă o cârpă în fâşii pentru bandaje, să fiarbă apă şi să urce în bucătărie după cel mai ascuţit cuţit. După asta, o alungase în dormitorul de sus, unde nu prea intrase înainte. Un strat gros de praf acoperea încăperea căreia mama îi spunea „camera lui Lynn", chiar dacă ea îşi petrecuse o mare parte din viaţă pe acoperiş sau în pivniţă, unde singurele ferestre erau la câţiva centimetri deasupra nivelului solului şi uşor de apărat. Se aşezase pe cadrul prăfuit al patului ei nefolosit şi încercase să nu asculte ţipetele care urcau prin gurile de aerisire.

Amintirea încă avea puterea de a-i da fiori. Străinul leşinase la tratamentele mamei, iar o versiune mai palidă şi mai zdruncinată a femeii

urcase şi se aşezase pe pat lângă ea pentru câteva clipe înainte să vorbească.

— Pe bărbat îl cheamă Stebbs şi va trebui să rămână cu noi o vreme, până îşi revine, spusese ea calmă.

Fusese prima şi singura dată când Lynn îşi amintea să fi vorbit cu altcineva în afară de mama. Nu-şi aducea aminte multe despre el, doar că fascinaţia pentru barba lui nerasă de câteva zile păruse să îl amuze de îndată ce se însănătoşise suficient, cât să-l distreze ceva. Plecase după aceea, devenind o persoană pe care avea să o vadă, ani de zile, prin binoclu sau prin reticulul unei lunete.

Cinci

Răzuitul constant al fierăstrăului mamei se auzea din dependinţă cât Lynn tăia cu barda puieţi de arţar pe terenul necultivat. Mama avea nevoie de lemn verde ca să afume carnea, însă lui Lynn începură în curând să-i alunece mâinile de la lucrul cu copacii vii. Umflătura tare a pistolului ascuns în betelia ei o deranja la coaste cât lucra.

Pregătirea saramurii pentru carne înainte să fie afumată era următoarea treabă, pentru care trebuiau să comită un păcat nemaiauzit: turnatul sării în apă. Gândul o făcu pe Lynn să ezite, chiar şi după ce mama îi explicase că va ucide bacteriile din carne. Logica nu fu suficientă să o împiedice să se enerveze cât îşi privi mama turnând şaptezeci şi cinci de litri de apă în găleţi pline cu sare.

— Saramura trebuie să rămână rece, spuse mama, îngândurată, cât amestecă. După ce împuşc o căprioară, o lăsăm aici, în pivniţă, şi se conservă. Ar trebui să dureze cam o săptămână.

Lynn bombăni în şoaptă. Zeci de litri de apă purificată cărată în pivniţă cu sticla erau distruşi. Săraţi. Un ocean inutil de apă.

Mama îşi ridică privirea la ea.

— Ştiu că nu îţi place, dar este mai bine. În trecut, am reuşit să împuşc o căprioară mică şi să congelez carnea, dar aşa pot împuşca chiar ceva mai

mare. O sărăm, o afumăm. O putem lua cu noi fără să ne îngrijorăm că se strică.

— Unde să o luăm? întrebă Lynn pe un ton sumbru.

Mama continuă să amestece saramura, chiar dacă Lynn
vedea că toată sarea se dizolvase.

— Am avut noroc alaltăseară, Lynn. Un adevărat noroc! Se aşteptau să fim ţinte uşoare. I-am doborât, şi asta nu o să-i bucure.

— Dar ai spus că s-au stabilit în oraşul ăla mic prin care trece râul. De ce să vrea heleşteul?

— Deoarece râul nu este sigur, îi răspunse mama. Oamenii ăia din est îşi vor da seama de lucrul ăsta destul de curând; presupun că bărbaţii din sud deja bănuiesc. Dar au să vină şi pentru că i-am învins. Deoarece sunt bărbaţi.

Lynn îşi apăsă un deget gol de la picior în podeaua de piatră a pivniţei, ignorând durerea când îl îndoi înapoi. „Bărbaţi." Mama rostise dintotdeauna cuvântul cu o asemenea răutate, încât Lynn nu îşi putea imagina cum sunt ei. Era conştientă de pericolele pe care le prezentau pentru supravieţuirea ei. Alte ameninţări, doar sugerate de mama, rămâneau un mister.

— Aşadar, ce facem?

— Ne-ndreptăm spre sud cu mâncare conservată şi suficientă carne, ca să ajungem cât de departe trebuie.

— Du-te tu şi fă câtă saramură vrei! spuse Lynn, împingând destul de puternic degetul de la picior, încât fu aproape să-şi rupă unghia. N-ai decât să sărezi un afurisit de urs şi să pui carnea în pachete mici şi frumoase! Eu nu vin.

Mama se uită la Lynn, gura zvâcnindu-i momentan, amuzată.

— Atunci, presupun că va trebui să îi ucidem pe nemernici.

Măcelăritul era o muncă grea. Mama împuşcase un cerb mai mare decât de obicei, iar dezosarea era extenuantă. De îndată ce toată carnea fu scufundată în saramură, cele două se uitară critic una la cealaltă. În pivniţă exista o scurgere, dar o mare parte din sânge era pe ele, şi nu acolo. Până şi chipul lui Lynn era pătat acolo unde o atinsese părul cât lucrase. Braţele îi erau ude de sânge, acesta lipăindu-i între degetele goale de la picioare.

— Am să aduc nişte apă nepurificată, sugeră Lynn. Putem să folosim cada.

De obicei, folosirea părţii de sus era interzisă. Când era cald, se spălau în heleşteu, apoi, în lunile friguroase, puteau folosi cada cu picioare în pivniţă. Dar asta însemna să o scoată din camera din spate, şi niciuna dintre femei nu avea forţa necesară. Mama dădu afirmativ din cap, iar Lynn începu să adune găleţile.

— Spală-te! spuse mama când Lynn reveni cu apa. Eu am să stau de pază.

— Eşti sigură?

Mama dădu aprobator din cap. Şiroaiele de transpiraţie care-i curgeau pe faţă lăsau urme sărate pe sângele de cerb.

— Mi-ar prinde bine o pauză. Mă găseşti pe acoperiş.

Lynn intră în casă, cotind spre dreapta pe palier în loc să

meargă direct în pivniţă. Cinci trepte conduceau spre o uşă care dădea spre bucătărie, o uşă pe care intrase doar de câteva ori în viaţa ei.

Fusese învăţată să strige la intrarea în casă, fapt ce îi salvase pielea de câteva ori când căuta mâncare.

— Alo? Este cineva aici?

Nu-i răspunse nimeni. Vocea îi răsună din dulapurile goale. Chiar şi aşa, simţi un confort ciudat când trecu prin bucătărie şi intră în sufragerie. Era tot casa ei, chiar dacă locuia la subsol. Într-o altă viaţă, ar fi cunoscut scârţâitul podelelor de lemn la fel de bine cum recunoştea semnele crestate de bardă în grinzile de lemn care le ţineau ridicate.

Lynn se îndreptă spre baie, lăsând urme în praf în spatele ei. Gândindu-se că apa cursese cândva dintr-un robinet, la discreţie, baia era un mic miracol din punctul ei de vedere. Mama spusese chiar că era caldă sau rece, în funcţie de cum răsuceai robinetul, nu de ce anotimp era afară.

Răsuci robinetul, imaginându-şi cât de uimitor ar fi fost să se rotească şi să audă plescăitul apei în

cada de porţelan. Mama văzuse asemenea lucruri, trăise într-o vreme când să faci o baie caldă era o relaxare, nu o treabă care-ţi impunea să cari şi să încălzeşti apa. Mama folosise camera asta când era de vârsta lui Lynn, scufundându-se în căldură fără să se îngrijoreze că cineva o va ucide în noaptea aia.

Lynn se întrebă cum trebuie să fi fost, pe când intră în baia rece, iar sângele îi alunecă de pe piele, făcând apa roz.

La patru zile după măcelărit, mama anunţă că este timpul să afume carnea, aşa că îşi petrecură o bună parte a dimineţii atârnând de căpriori, cu cârlige, bucăţi mari de vânat. Apa sărată şi rece picură pe umerii şi spatele lui Lynn când aruncă ultima găleată de saramură roz în scurgere. Lynn turna apă curată peste petele de sânge, când mama începu să ia bucăţile de vânat de pe tavan.

— Duc o parte la afumătoare, spuse ea. Nu văd pe nimeni în apropiere, dar ieşi afară şi păzeşte-mă cu arma când mă pregătesc să aprind focul.

Lynn dădu aprobator din cap, aplecându-se sub o bucată udă de spată. Când mama dispăru pe scări, ea se grăbi să termine de curăţat podeaua.

De îndată ce ieşi din casă, iar aerul rece îi atinse cămaşa udă, Lynn începu să tremure. Zilele încetaseră să fie plăcut de răcoroase şi, acum, erau de-a dreptul friguroase, cu o briză care o făcea să-şi dorească să fi luat o haină înainte să se grăbească afară. Se căţără pe antenă înainte ca mama să iasă pentru a doua tură, făcându-i semn că drumul este

liber. După o oră, Lynn lăsă jos carabina şi îşi depărtă cămaşa de piele.

Mama îi făcu semn că este la ultimul drum, iar Lynn flutură şi ea din mână că înţelesese. Lynn îşi îndoi degetele de frig. Curând, mama avea să aprindă focul din afumătoare, iar asta ar fi atras atenţia. Se întindea după carabină, când văzu iarba înaltă legănându-se într-un tipar ce nu putea fi făcut de vânt. Trei linii drepte se formară, mişcându-se repede şi îndreptându-se spre mama.

— MAMĂ! strigă Lynn.

Ea se ridică imediat în picioare, cu arma îndreptată spre cel mai mare dintre coioţi, când acesta înaintă prin iarbă. Trase în timp ce strigă, iar mama se întoarse spre sunet.

Glonţul o nimeri pe mama în coapsă, iar sângele împroşcat îi agită pe coioţi, care săriră la femeie, doborând-o pe spate şi aruncând vânatul pe pământ peste tot în jurul lor. Carnea sărată fusese ignorată - îşi doreau ceva proaspăt.

Lynn alergă pe acoperiş şi coborî repede pe antenă, sărind ultimele patru trepte. Căzu la pământ, picioarele îndoindu-se sub ea. Pocnetul gleznei îi acoperi ţipătul. Se sprijini cu arma. Urletul ascuţit şi triumfător de vânătoare al coioţilor îi răsună în urechi, în timp ce se ridică în picioare şi se ascunse după colţul casei.

Marele Ticălos o prinsese pe mama de gât, în timp ce alţi doi o muşcau de rana făcută de glonţul lui Lynn. Ea trase din nou, de la şold, nimerindu-l pe

unul dintre cei mici în umăr. Forţa glonţului îl aruncă pe coiotul mai mic de pe mama, iar partenerul lui se retrase, cu capul apropiat de pământ şi cu ochii aţintiţi asupra lui Lynn. Sângele nu mai ţâşnea cu boltă din rana mamei, ci curgea odată cu ritmul mai lent al inimii.

Lynn căzu înainte, glezna rănită refuzând să o sprijine. Ate- riză pe burtă, cu respiraţia tăiată şi scăpând din mână carabina. Marele Ticălos încă o ţinea ferm pe mama de gât. Îşi lăsă urechile pe spate când ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Lynn, iar el mârâi gutural, revendicându-şi prada.

— Ticălosule! strigă ea, cu gâtul strâns de lacrimi.

Coiotul rănit se chinui să vină în stânga ei, legănându-şi

inutil piciorul din umărul distrus. Partenerul său îi dădu târcoale lui Lynn, simţindu-i slăbiciunea. Ea sări după carabină, iar acesta fugi, târâind în urma lui o bucată de vânat. Fata întoarse ţeava şi trase, dar Marele Ticălos dispăruse, lăsând urme adânci în pământul care se umplea constant cu sângele mamei.

Lynn se târî pe coate lângă mama.

— Mamă! Îmi pare rău! spuse repede Lynn. Îmi pare rău, nu i-am văzut, nu am fost suficient de rapidă.

— Şşş, mormăi slab mama, făcând ca sângele să bolborosească din urmele de dinţi de la gâtul ei. Şşş.

Lynn se aplecă peste ea, acoperind găurile cu degetele. Când mama vorbi, simţi aerul pulsând sub ele.

— Când ei. fac asta. cel mai bine într-o. luptă de câini., se chinui mama să vorbească, apoi inspiră brusc. Încearcă. să îi bagi mâna. în gât. Atunci nu te poate muşca.

Lynn dădu din cap, lacrimile prelingându-i-se pe chipul mamei sale.

— Bine, mamă. N-am să uit!

— Nu ştiam dacă. ţi-am spus asta. Ar fi trebuit să funcţioneze. dar aveam mâinile. ocupate.

Ultimele ei cuvinte se estompară, iar Lynn se aplecă mai mult, disperată să audă şi altceva.

Dar nu auzi decât huruitul morţii.

Sase

A

Întunericul se lăsase până când Lynn reuşise să-şi facă un bandaj pentru gleznă din cămaşa mamei. Lipsind-o pe mamă de orice era util - cuţitul, chibriturile, chiar şi elasticul de păr pe care îl folosea -, se simţea ca un vultur. Nimic nu trebuia risipit. Să ia bunurile cadavrelor nu era nimic nou pentru Lynn, dar să-i ia cămaşa mamei când începu să cadă lapoviţa, asta o îngenunchease. Plânse printre suspine lungi care îi străbătură tot corpul. Genunchii îi alunecară în noroiul ud de sânge şi căzu cu faţa în jos în nămol, unde îşi văzu carabina.

Se târî spre ea, curăţând-o cum putu, cu cămaşa. Vântul sufla acum, aruncându-i lapoviţa în faţă şi transformându-i părul în ţurţuri de culoare închisă în jurul feţei. Se sprijini de ţeava armei şi se ridică în picioare. Durerea îi străbătu piciorul în secunda în care încercă să-şi lase greutatea pe gleznă. Carnea umflată ieşi dintre fâşiile pe care le folosise ca să o lege.

Lynn auzi sunete înăbuşite în iarbă printre rafalele de vânt şi se uită la bucăţile de vânat încă împrăştiate în jurul lor. Atrăgeau prădători. O apucă pe mama de subţiori şi o târî departe de cercul de sânge şi carne. Picioarele îi erau inutile; hotărî să se târască, trăgând cadavrul mamei în urma ei. Dură o oră să ajungă pe alee. Pietrişul îi intră în carne când se chinui să tragă greutatea ei şi pe a mamei.

Trase trupul mamei sub coroana unui pin şi se odihni. Pinul o adăpostea oarecum de lapoviţă, iar ea speră că mirosul copacului ar fi putut să-l mascheze pe cel uman, al lor. Era plină de sânge şi, pentru nasul unui animal, mama ar fi mirosit deja ca moartea. Necrofagii veniră şi plecară toată noaptea, luptându-se pentru bucăţile de vânat sărat. La un moment dat, auzi doi ratoni ţipând unul la celălalt, iar apoi sticla spărgându-se. Uşa afumăto- rii fusese probabil deschisă. Frustrată, îşi lovi capul de trunchiul copacului. Toată carnea lor dispăruse.

Şocul o cuprinse imediat ce efectul adrenalinei trecu, iar Lynn adormi. Când ceva încercă să o târască pe mamă de picior, Lynn se trezi busc şi trase orbeşte. Se uită inutil în noaptea întunecată şi, odată ce rămase fără gloanţe, începu să arunce cu conuri de pin şi să înjure. Când rozul pătă cerul, văzu că ochii mamei erau deschişi.

Trecură două zile până să recunoască faptul că nu va putea să sape mormântul. În pământul îngheţat, eforturile ei ezitante produseseră o groapă adâncă de doar treizeci de centimetri. Nu ar fi putut să-şi îngroape mama destul de adânc, încât să-i împiedice pe coioţi să o dezgroape. Pielea din jurul gleznei era verde, durerea surdă răsunându-i în urechi când se târî pe coate ore în şir, verificând trupul mamei şi încercând să sape pământul cu mâinile goale.

Să o lase pe mamă coioţilor era de neconceput, iar să o îngroape era imposibil. După ce se gândi mult timp, Lynn o trase pe femeie în ce rămăsese

din afumătoare. Fereastra din stânga era spartă şi uşa, deschisă. Bucăţi de noroi uscat formau o potecă pe unde umblaseră animalele prin curtea udă ca să îşi ia partea. Cele câteva cârlige rămase atârnate de grinzi ţineau bucăţi muşcate de carne, presărate cu urme de dinţi. Unele erau mari şi, în mod clar, canine. Şoarecii cu dinţi mici muşcaseră bucăţile din apropierea grinzilor.

Lynn o întinse pe mamă pe podea, uitându-se în sus prin gaura pe care o făcuse în tavan cu o zi în urmă. Mulţumită mamei, Lynn ştia ce înseamnă dreptatea poetică, de aceea schiţă un zâmbet trist când folosi chibritul luat de la cadavrul bărbatului împuşcat de femeie. Lemnul vechi al dependinţei se aprinse fără ezitare, iar Lynn ştiu că fuiorul de fum care ajungea la cer va fi vizibil spre sud. Se aşeză în iarba înaltă cu glezna rănită îndoită sub ea şi carabina pe piept, aproape sperând că va veni cineva.

Focul arse intens şi repede, demolând clădirea într-o ploaie de scântei şi lăsând în urmă o grămadă de cărbuni în care nu se vedea niciun os. Imediat ce ultimul tăciune se stinse, Lynn coborî clătinându-se în pivniţă şi spre patul ei, nefericită. Se ghemui în poziţia fetală şi cu faţa la perete, glezna care-i zvâcnea stând pe piciorul sănătos. Carnea umflată care se ridica de deasupra bandajului ei improvizat pulsa pe material, căutând să se elibereze ca să se umfle mai mult. N-avea să se liniştească dormind cât

acesta zvâcnea, dar îşi trase perna peste faţă ca să-şi înăbuşe suspinele.

Nu adună apă timp de zece zile.

Frica fu ceea ce o împinse din cavoul pivniţei. Un coşmar, plin de imagini ale bărbaţilor care ieşeau de pe câmpuri şi îşi cufundau găleţile în heleşteul ei, o scosese din puţul de suferinţă şi durere. Glezna nu era ruptă; putea să-şi lase o mai mare parte din greutate pe ea. Îşi făcu o atelă rupând două rigle de lemn în două şi legându-le cu două fâşii de ambele părţi ale piciorului. Nu era un leac, dar ar fi putut să şchiopăteze suficient de bine, încât să aibă grijă de ea.

Trebuia să ducă lemnul în pivniţă; mica grămadă de lângă cuptorul care o ţinuse în viaţă cât jelise se terminase, iar nivelul apei din rezervorul cu apă purificată din pivniţă scăzuse alarmant. Lista cu sarcini pe care şi-o alcătui în minte o făcu pe Lynn să se simtă mai bine. Importanţa scopului şi responsabilitatea o ajutară să alunge senzaţia mâinii îngheţate a mamei atingându-i uşor părul când Lynn o trăsese în afumătoare.

„Munca fără speranţă atrage nectarul într-o sită, iar speranţa fără scop nu poate exista - Samuel Taylor Coleridge"[I], îşi spuse Lynn în sinea ei când strânse şireturile bocancilor în jurul atelei improvizate.

I Versuri, în original, din poemul „Work without Hope" (n. red.).

Văzând pământul umblat în jurul heleşteului, pregăti arma, cu siguranţa scoasă. Urmele coiotului celui mare se încrucişau liber, curajoase şi încrezătoare. Urmele mai mici se împrăştiau pe malul mai puţin adânc, unde fuseseră ratonii. În mijlocul tuturor, remarcându-se clar, erau urmele unei perechi de cizme. Lynn se uită la ele, frica ridicându-i-se în gât. După adâncimea urmei, individul rămăsese acolo un timp.

Furia se alătură fricii când şi-l imagină studiind proprietatea, îndreptându-şi privirea spre casa ei, în vreme ce ea zăcea rănită, suferind în pivniţă. Auzi ceva în spatele ei şi se întoarse, speriind un iepure venit să bea apă. Sălbăticiunile deveniseră curajoase fără cineva care să apere heleşteul, fără împuşcături care să răsune peste suprafaţa lui calmă.

Lynn se îndreptă spre hambar şi-şi luă găleţile. Durerea îi străbătu piciorul din cauza greutăţii suplimentare de patruzeci de litri de apă, dar se strădui să ajungă pe mal în ciuda ei, scrâşnind din dinţi. N-avea cine să o păzească, aşa că-şi prinse puşca pe spate şi speră să fie rapidă dacă bărbatul s-ar fi întors.

Terminând de cărat apa, reveni în pivniţă, scoase fereastra din balamale şi aruncă lemnul prin gaură până ce îşi epuiză braţele. Cu doi oameni, treaba nu păruse niciodată dificilă, dar Lynn era singură şi rănită.

Adună păturile, mai multă muniţie şi o pernă. Cât mai era cald, intenţiona să rămână pe acoperiş. Să stea mereu de pază ar fi fost imposibil, dar ar fi putut măcar să îşi facă simţită prezenţa. Bărbatul fusese singur - de asta era sigură. Nu ştia dacă era un călător care venise doar să îşi umple găleata sau era un cercetaş trimis de grupul care încercase să le nimicească pe ea şi pe mama ei. Oricine ar fi fost, avea să fie pregătită dacă se întorcea.

În loc de bărbaţi văzu câini. Zbură creierul primului coiot care venise la heleşteu ca să bea apă. Aşteptând întoarcerea bărbatului misterios, se plictisise, dar cadavrul coiotului care încă zvâcnea o umplea de satisfacţie. După câteva ore, sosi şi al doilea coiot să investigheze. Lynn îi împuşcă piciorul din spate, iar animalul ajunse la aproape doi kilometri de casă, înainte să se prăbuşească, fapt care-i făcu pe ceilalţi să vină la el. Ea îi ucise repede pe doi dintre ei, alegându-i pe cei mai lenţi când haita fugi.

Totul devenise o obsesie, o răzbunare perversă pentru moartea inutilă a mamei. Târî pe câmp trupul căzut lângă heleşteu. Niciunul nu se aventură mai aproape. Mirosul surprizei şi al morţii, care se împrăştiase în agonia ultimelor clipe de viaţă, era prea puternic ca să fie poată fi ignorat de animale. Când coioţii învăţară să ocolească terenul vestic, ea îi împuşcă în est, iar vulturii roiră.

Căratul apei deveni o activitate obişnuită, nu sarcina pe care o simţise imperioasă înainte. Mânca

repede şi nu simţea niciun gust, dar adevărata pradă nu îşi arăta niciodată faţa. Lynn ucise cincizeci de coioţi în câteva zile, dar nu îl văzu niciodată pe Marele Ticălos. Gloanţele zburau, fără ca fata să se gândească la mărimea animalului împuşcat sau la vinovăţie sau măcar la muniţia despre care mama o avertizase întotdeauna că este preţioasă. În a cincea zi, mirosul putregaiului umplea aerul. Singurul lucru care reuşea să se distingă era mirosul prafului de puşcă atunci când mai dobora un coiot.

Cu obrazul sprijinit de patul cald al carabinei, lui Lynn i se îngreunau pleoapele, când vulturi, ca un nor negru, se ridicară de pe câmp, trăncănind neliniştiţi la masa lor deranjată. Un bărbat venea pe câmp dinspre sud-vest, cu o batistă pe faţă ca să alunge mirosul morţii. Lynn se uită mijit prin lunetă, urmă- rindu-l cum ocoli cadavrele din calea lui. Şchiopăta cu piciorul stâng, laba piciorului fiind incomod întoarsă către interior.

Când îl recunoscu, Lynn se sperie. Pierderea mamei o afectase atât de profund, încât uitase că în lume mai exista o singură persoană căreia îi ştia numele - Stebbs. Ritmul lui şovăitor încetini când veni spre un bolovan din mijlocul câmpului. El se rezemă de acesta, ştergându-şi gâtul ud din cauza efortului de a fi mers pe jos dinspre baraca lui.

Lynn îl studie prin lunetă. Din anii în care îl urmărise du- cându-se în pădure şi întorcându-se zilnic, îi recunoştea piciorul sucit. Mai văzuse şi

batista roşie, adesea legată în jurul capului, dacă transpira, ceea ce părea să se-ntâmple mereu.

Din buzunar, scoase un obiect şi îl ridică în aer. O bucată de hârtie flutură strălucitor în vânt. Lynn îndreptă uşor ţeava puştii în soarele care apunea, astfel încât razele să se reflecte din ea. El îi văzu semnalul şi lăsă hârtia pe bolovan, folosindu-se de o altă piatră ca să o fixeze. Apoi, se întoarse şi merse lent înapoi spre coliba lui din pădure.

Lynn se gândi. I-ar fi fost greu să iasă. Fără mama, chiar şi drumul spre heleşteu era un test al nervilor. Fără cineva care să îi păzească spatele, fiecare pas părea o amânare a morţii, iar fiecare secundă liniştită fără glonţul unui lunetist, un miracol nesperat. Drumul în sine nu ar fi fost uşor. Glezna îi era mult mai bine, dar bolovanul era la un kilometru distanţă. Gândindu-se ce să facă, îşi legă şireturile bocancilor. Oricine îi supraveghea casa i-ar fi luat-o acum, cât ar fi fost plecată. În starea ei, nu ar fi avut nicio şansă să alerge înapoi şi să o apere.

Se strecură la volanul camionetei, atentă să nu îşi lovească glezna de treaptă. Vechiul motor porni, iar ea dădu în marşarier pe lângă stâlpul hambarului, înnebunită de gândul că îşi părăsea casa chiar şi pentru o clipă. Traversă câmpul fără să se deranjeze să ocolească leşurile, uitând de trupurile ciuruite ale coioţilor peste care trecea. Când ajunse la bolovan, lăsă motorul pornit, mişcându-se cât de repede reuşi, ca să ia biletul şi să revină acasă.

Nu desfăcu hârtia împăturită înainte să ajungă din nou pe acoperiş. Când o făcu, pufni neaşteptat în râs.

„Ştii să citeşti?" scria în bilet.

Lynn îi scrise răspunsul.

„Da, ştiu."

Se gândi o secundă şi apoi mai adăugă un rând.

„Nenorocitule!"

Şapte

Războiul lui Lynn împotriva coioţilor cauzase o complicaţie. Cerbii nu se mai aventurau în raza ei de acţiune. După ce îşi lăsase răspunsul pentru Stebbs la bolovan, încercă să ignore foamea tot mai mare din stomac. O aşteptau în faţă lungi luni cu legume la micul dejun, prânz şi cină, însă mai avea o şansă să vâneze, să doboare un mic cerb, suficient pentru ea. Dacă voia carne pentru iarnă, trebuia să părăsească acoperişul.

Stătea întinsă, urmărind tăcută totul în jur. Stebbs nu venise încă după biletul ei. Lynn îşi muşcă buza cât îi urmări batista roşie mişcându-se prin pădure când el îşi făcu rutina de seară, care-i devenise la fel de cunoscută precum cea proprie. Fumul apăru spre est şi sud, iar Lynn se uită neîncrezătoare la ambele fuioare.

Ajunsese să îi considere pe oamenii din est drept riverani, o denumire mai frumoasă decât cea folosită de mama când ei tot ardeau lemn verde. Se gândi la singura urmă de cizmă de la marginea heleşteului. Ar fi putut fi a unui riveran, dar la ce i-ar fi trebuit apa? Dacă ar fi fost unul dintre bărbaţii din tabăra sudică, se îndoia că el ar fi trecut cu vederea şansa de a lua casa cât timp era nepăzită. În mod sigur, nu era Stebbs; nu se apropiase niciodată de heleşteul ei.

Fumul alb al riveranilor se dispersa pe cerul serii, împrăştiind un văl gri peste câmpuri. Nu era nicio briză; fumul plutea dens în aer. O ceaţă de seară veni din vest ca să se alăture fumului, făcând bolovanul să se remarce contrastant. În timp ce Lynn urmărea, o siluetă apăru în spatele acestuia. Ea îşi ridică binoclul şi îl văzu pe Stebbs.

I se păru că vede un râset străbătându-i umerii când citi biletul. Îşi mâzgăli şi el răspunsul pe aceeaşi bucată de hârtie. Până dimineaţă, Lynn nu îndrăzni să se aventureze afară. Ceaţa care se formase devenea din ce în ce mai densă, iar ea s-ar fi putut rătăci în noapte. Îşi strânse mai mult plapuma în jurul umerilor. Un fior din aer o făcu să-şi ia carabina şi să coboare pe antenă.

O noapte de odihnă neîntreruptă ar fi fost binevenită. Dacă ea nu vedea, nici ei nu vedeau. Lynn se culcuşi în pat, fără să-i pese de întunericul beznă din pivniţă. Când trăia mama, aprindeau lămpi cu ulei şi stăteau treze ca să discute, plănuind activităţile din ziua următoare. Lui Lynn nu îi trebuia nicio lumină ca să stea singură şi să se întrebe ce scria pe biletul care o aştepta pe bolovan.

Lynn putea trăi de una singură. Era în stare să-şi îndeplinească sarcinile zilnice pentru supravieţuire, dar nu se putea apăra constant. Primul pe lista priorităţilor era heleşteul, pe care nu putea să-l păzească în timp ce tăia lemne pe terenul necultivat. Mersul în pădure după încărcături mai mari de lemn

de foc nu intra în discuţie, cum nu intra nici căutatul lucrurilor mărunte, de care inevitabil va avea nevoie, în casele vecine.

Problema lui Stebbs era cu totul alta; sarcinile zilnice erau o încercare din cauza piciorului bolnav. S-ar fi putut ajuta unul pe celălalt; el ar fi putut păzi heleşteul cât ea ar fi tăiat lemne şi, în schimb, i-ar fi dat jumătate din cantitate. Apa n-avea de gând să o împartă. După cum părea, lui Stebbs nu îi trebuia, chiar dacă nu îl văzuse niciodată cărând apă spre coliba lui dintr-o sursă necunoscută.

Glezna ei suporta mai uşor greutatea, deşi încă purta atela improvizată sub bocanc. Putea să meargă, dar duhoarea coioţilor aproape o sufocă în timp ce se îndreptă spre bolovan. Îşi ridică la nas cămaşa şi îşi strânse nările prin aceasta până ce deschise biletul pe care scria:

„Sunt oameni la râu."

Se holbă la bilet. Se aşteptase să îi ofere ajutorul, să-i pună întrebări despre mama sau despre dependinţa incendiată. În schimb, era o declaraţie absolut evidentă - era aproape insultătoare. Ea roase capătul pixului pe care îl adusese, gândindu-se la un răspuns potrivit, când bărbatul se ridică din spatele bolovanului.

Instinctele lui Lynn erau prea bine antrenate ca să îi permită să ţipe. Îşi scoase carabina prinsă de spate cu asemenea repeziciune, încât, în acea seară, urma să simtă o arsură între omoplaţi de la curea.

Stebbs arăta diferit faţă de ce îşi amintea Lynn. Anii în care îl urmărise prin binoclu nu o pregătiseră pentru întâlnirea în persoană, pentru ridurile subţiri din jurul gurii, pentru strălucirea din ochi sau pentru părul cărunt care-i ieşea de sub pălărie. Se retrase, chiar dacă el îşi ţinea braţele în aer şi nu avea nicio armă. Apropierea de oricine altcineva în afară de mama ei îi era atât de străină lui Lynn, încât fu nevoită să-şi înăbuşe nevoia de a fugi de ciudăţenia lui.

— Lynn, spuse el calm, este în regulă.

Ea nu îşi mai auzise niciodată numele rostit de un bărbat. Chiar şi când el se recuperase acasă la ele, mama nu îi permisese lui Lynn să stea mult în preajma lui. Însă vocea lui aduse la suprafaţă amintiri de mult uitate - sunetul plăcut al tonului său pătrunzând printre scândurile duşumelei de deasupra capului ei, conversaţii şoptite pe care nu trebuia să le audă ea. Vocea nu i se schimbase, dar acum avea o notă liniştitoare, pe care creierul ei nu putea să o plaseze în timp.

În copilărie, o febră o ţinuse pe Lynn la pat o săptămână, iar tot comportamentul mamei se schimbase. Abia se aventurase pe acoperiş, neglijând chiar şi să adune apa când febra creştea. Ridurile din jurul ochilor, căpătate în anii în care mijise ochii la soare, se domoliseră în acele câteva zile din pivniţă. Şi vocea ei se schimbase. Modul clar şi tăios în care

vorbea dispăruse, ca să fie înlocuit de un ton mult mai blând şi mai liniştitor.

Lynn recunoscu acelaşi lucru în vocea lui Stebbs. Muşchii i se relaxară puţin şi coborî ţeava armei, dar fiind pregătită să o ridice din nou spre mijlocul lui, dacă era necesar. Gâtul ei, încă strâns din cauza mirosului de putregai, se strânse mai mult când se întrebă ce să spună. Mama era singura persoană cu care vorbise, din câte îşi amintea.

— De ce m-ai surprins aşa? întrebă Lynn.

— Îmi pare rău! zise el, apoi veni în faţa bolovanului şi se aşeză pe acesta, scoţându-şi pălăria de pe cap şi trecându-şi mâinile prin păr. Nu credeam că ai să vii dacă mă vezi aici şi nu voiam să pierd câteva zile scriind, dacă puteam vorbi.

— Aha.

Stebbs băgă mâna în buzunarul interior, iar Lynn ridică brusc arma înspre el.

— Uşurel! spuse bărbatul cu o voce calmă. Vreau doar să îmi scot batista.

Îi făcu semn din cap să continue, iar el se supuse, lent, cu privirea la degetul ei de pe trăgaci. Batista roşie apăru, iar Lynn abia rezistă impulsului de a întinde mâna să o atingă.

Era singurul lucru din lumea de afară care îi insuflase vreodată speranţă: un licăr roşu în pădure, care o asigura că ea şi mama nu erau singurele persoane rămase. Stebbs era dovada că nu toată lumea le-ar fi atacat de dragul apei potabile în timp ce

dormeau. Timp de şaisprezece ani, acea pată de culoare fusese singura ei dovadă a decenţei în lume.

De aproape, detaliile ieşeau în evidenţă. Batista nu era complet roşie, ci decolorată cu un model alb-negru. O margine era zdrenţuită, iar ea putea vedea cusăturile neîndemânatice în materialul descompus şi fragil unde bărbatul încercase să îl împiedice să se destrame.

Văzuse multe exact la fel, în fermele la care mergea prin zona rurală. Într-o casă, descoperise un sertar întreg plin cu batiste roşii şi albastre. Dăduse şi el peste ele, fără îndoială, şi, totuşi, se încăpăţânase să rămână cu asta, cu găurile peticite şi cu firele atârnânde. Batista - cunoscută şi străină în acelaşi timp - o făcu să simtă o emoţie atât de neaşteptată, încât picioarele îi cedară sub ea şi căzu la pământ.

— Am împuşcat-o.

Cuvintele îi sfâşiară gâtul, o mărturisire pe care nu o făcuse cu voce tare nici măcar în singurătatea pivniţei.

— Am ucis-o pe mama, continuă.

Stebbs ajunse lângă ea într-o secundă, punându-şi mâinile puternice pe umerii ei. Atingerea lui nu o şocă pe cât de mult se aşteptase. Pielea nu-l respinse imediat, deşi, ani la rând, avertismentul pericolului prezentat de toţi bărbaţii îi fusese întipărit în minte. În schimb, se aplecă înainte şi-şi lăsă capul pe umărul lui, savurând senzaţia jachetei lui pe faţa ei.

— Am auzit împuşcăturile, zise, iar mâna lui o bătu uşor pe spate, neîndemânatic, dar liniştitor. Ce s-a întâmplat?

— A murit, spuse Lynn, apoi se retrase de lângă el, brusc simţindu-se jenată de apropierea lor. Au venit nişte coioţi, iar eu. eu am ratat.

Stebbs dădu din cap în semn de înţelegere şi o bătu pe umăr cu o mână. Un licăr de emoţie profundă îi traversă privirea, dar, cu o singură clipire, dispăru. Bărbatul înghiţi greoi o dată şi se ridică în picioare. Ea se şterse repede la ochi, iar el făcu la fel. Stebbs îşi drese vocea şi se întoarse spre est.

— Sunt oameni la râu, spuse el.

— Ştiu, zise Lynn şi se ridică neîndemânatic, glezna zvâc- nindu-i în bocancul strâns. Mama credea că riveranii nu vor rezista iarna. Ard lemn verde.

El îşi mormăi confirmarea.

— N-am auzit nicio împuşcătură din direcţia aia. Nu au arme. Au rămas lângă apă, chiar dacă este frig. Cred că au un bolnav pe care nu îl pot muta.

— Sau nu au cum să care apă, adăugă Lynn, bucuroasă să poată juca un joc cunoscut, chiar dacă o făcea cu un jucător nou. Deci n-au fost destul de isteţi să aducă o găleată.

Scuturară amândoi din cap în acelaşi timp.

— Orăşeni, spuseră cei doi la unison, iar Lynn se surprinse zâmbind, chipul ei încreţindu-se în tiparul cunoscut înainte să-şi conştientizeze gestul.

Lynn dădu din cap spre sud.

— Bărbaţii ăia aduc veşti proaste.

Mama folosea aceste cuvinte ca să descrie cele mai rele lucruri din viaţă: ceaţa unei dimineţi de vară care însemna nori de furtună, dar fără ploaie; omizi negre şi pufoase care avertizau că iarna va fi foarte grea; micile excremente negre de şoarece împrăştiate prin cămara improvizată din pivniţă.

— Cu siguranţă aduc veşti proaste, spuse Stebbs, mutân- du-şi greutatea de pe piciorul sucit. I-am auzit zilele trecute cum încercau să vă facă rău.

— Nu au reuşit, spuse rigid Lynn.

— Nu., repetă el, vocea estompându-se într-o nuanţă pe care Lynn nu era destul de antrenată să o înţeleagă.

Sunetul glasului său îi era necunoscut urechilor. Doar micile gesturi ale mamei, forme de comunicare imitate şi complete, erau traductibile pentru Lynn.

Rămaseră în liniştea ciudată preţ de câteva momente, împărtăşind groaza coloanei negre de fum dinspre sud.

— Nu ştiu ce să fac în privinţa lor, spuse Stebbs, iar Lynn dădu afirmativ din cap.

— Grupul lor e destul de mare, spuse ea. Mama i-a ucis pe câţiva în întuneric în seara aia.

— Da?

Un zâmbet îi traversă chipul lui Stebbs când continuă să se uite spre sud. Se aşeză încet pe piatră, lăsându-şi piciorul sucit într-un unghi ciudat.

— Ce ai face dacă ar veni acum?

— I-aş împuşca. pe cât de mult aş putea, spuse fata.

Stebbs dădu din cap. Lynn îşi îndreptă privirea spre piciorul lui, iar planul ei - de a munci pentru ca el să păzească heleşteul - îi păru insultător, având acum întins în faţă membrul distrus al bărbatului. Din ce-şi dădea seama, el nu părea să aibă nevoie de nimic. Dacă i-ar fi făcut o ofertă, ar fi părut slabă, înţelegerea fiind în avantajul ei.

După câteva clipe de odihnă, Stebbs se sprijini pe piciorul sănătos, smucindu-l pe celălalt sub el când se ridică.

— Ai să te descurci, puştoaico?

Lynn îşi ţinu privirea antrenată aţintită în distanţă.

— Da, spuse ea dispreţuitor, mă descurc. Mama nu a crescut o idioată.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Stebbs şi gesticulă spre fumul focului jalnic al riveranilor. După ce nu au să mai facă focul câteva zile, am să mă duc să văd dacă au ceva util.

— Bine, spuse Lynn, surprinsă de libertatea lui de a hoinări fără griji.

În mica lui colibă nu era nimic de valoare, iar sursa lui de apă era bine ascunsă. Se uită pieziş la piciorul său rănit.

— Este un drum destul de lung.

— Da, confirmă el.

— Aş putea să mă duc eu, îi propuse ea şovăind. Dacă rămâi şi păzeşti heleşteul.

Stebbs îşi roti piciorul sucit o clipă, gândindu-se.

— Ai încredere să fac asta?

— Ne-ai fi putut ucide oricând.

Fie că mama îl plăcuse, fie că nu, Stebbs fusese o prezenţă constantă care nu le ameninţase niciodată, nici măcar când nu erau pregătite.

— Nu ai nevoie de apa noastră.

— Nu, spuse el. Nu am nevoie.

Lynn dădu din cap, lăsând conversaţia să se încheie acolo. Să-l întrebe de unde îşi ia apa ar fi fost cea mai înaltă trădare din lume, iar fata ştia asta.

— Aşadar, crezi că ajung două zile?

— Două zile fără fum de la râu şi-am să vin.

— Bine.

Dădură rigid din cap când se despărţiră, fiecare alegând cu atenţie calea printre cadavrele umflate şi căzute în putrefacţie ale coioţilor.

Opt

Nu pot să plec acum, argumentă Lynn, cu braţele însângerate de la coate în jos. Cadavrul unei mici căprioare atârna de un copac, deasupra unei grămezi de organe şi intestine. Stebbs se uită critic la tăietura zimţată pe care o făcuse ea de la claviculă până la osul pubian. Tăieturile mai puternice şi mai încrezătoare ale mamei păruseră mereu mai îngrijite.

Stebbs îi ignoră protestul, privind înspre prelata pe care o întinsese fata în jurul unor puieţi verzi, ca pe un cort conic.

— O afumi?

— Asta plănuiesc. Magazia nu mai este, dar prelata aia ar trebui să îşi facă treaba.

— Va atrage atenţia.

— Ei ştiu oricum că sunt aici.

— Nu ştiu că eşti singură, îi răspunse el. Dacă trimit pe cineva în recunoaştere şi nu o văd pe Lau. pe mama ta, vei avea de suferit.

Lynn îl ignoră în timp ce jupui cu grijă grăsimea de sub piele de pe carcasă. Avea dreptate, dar fata nu voia să recunoască faptul că greşise împuşcând căprioara prea devreme ca să congeleze carnea.

— Ştii, mai există o metodă, spuse Stebbs. Poţi să o sărezi şi s-o atârni în copac să se usuce.

— Nu am destulă sare.

— Am eu. Termin eu de măcelărit cât eşti plecată; împarţi cu mine orice aveau riveranii.

Lynn nu întrebă cum de are suficientă sare pe care să i-o poată oferi unei vecine ca să conserve o întreagă căprioară. Procesul de putrezire începuse în clipa în care inima încetase să bată, iar muştele se adunau deja la pliurile rănii făcute de ea.

— Atunci, du-te să aduci sarea, spuse Lynn rigid.

Să se îndepărteze de casă i se părea o crimă, chiar dacă avea încredere în Stebbs. Acoperişul cunoscut arăta foarte ciudat de la distanţă, unghiurile înclinate ale celui de-al doilea etaj fiind foarte diferite de partea uşor în pantă de deasupra bucătăriei, unde ea şi mama stătuseră întotdeauna. Când nu o mai văzu de copaci, Lynn îşi reprimă sentimentul de trădare care îi umplea pântecul. Traversând câmpul de trifoi pe care îl văzuse în fiecare zi din viaţă, dar pe care nu călcase niciodată, nu-şi mai făcu griji dacă mama ar fi fost sau nu de acord cu faptele ei.

Cu părul adunat sub căciula strânsă pe cap, un mod simplu de a-şi ascunde sexul, învăţat de la mama, briza rece îi zgribuli pielea expusă de pe gât, coborându-i pe piept şi pe braţe. Cu frunzele care-şi schimbau culoarea şi cădeau, ro- tindu-se spre pământ ca să fie strivite sub bocanci, toamna era superbă. Însă moartea şi căderea lor serveau drept ecouri de avertisment pentru celelalte lucruri vii din jurul lor: vine frigul, pregătiţi-vă!

Lynn era încrezătoare că riveranii erau deja morţi. Focurile slabe făcute cu lemn verde pâlpâiseră, iar apoi se stinseseră.

Orice fiinţă care s-ar fi aflat într-o stare de slăbiciune nu ar fi supravieţuit în ultimele două nopţi fără un foc. Îşi ţinu carabina în pliul cotului când merse prin iarba lungă spre râu. Nu avea nicio îndoială că şi bărbaţii din tabără observaseră moartea riveranilor. Vulturii nu aveau să fie singurii necrofagi care să le cerceteze tabăra.

În alte condiţii, ar fi fost o plimbare plăcută. Zona rurală strălucea de culoare, iar cerul era de un albastru-deschis. Briza mişca iarba în jurul ei, suflându-i în faţă mirosul uşor aromat al frunzelor verzi devenite de acum maronii. Lynn vedea însă numai utilitatea acestor mici miracole. Verdele palid şi galbenul îi permiteau salopetei maro să se piardă frumos în peisaj; cerul senin oferea un pic mai multă căldură pământului. Briza care mişca iarba acoperea sunetele scoase de mişcările ei, iar parfumul slab al tulpinilor rupte masca mirosul pe măsură ce se apropia de râu.

Veni spre tabără din direcţia vântului, studiind zona dimprejur de alţi intruşi. O veveriţă trăncăni nervoasă când fata se apropie de pământ, conştientă că-şi semnala neliniştea. Lynn se furişă înainte, ignorând mărăcinii care se agăţau neîncetat de ea din mers.

Veveriţa, precaut cocoţată pe malul opus, se ridică pe picioarele din spate şi se uită bănuitoare la un rând de ghinde. Trăncăni din nou, anunţând toată pădurea că este neliniştită şi nesigură ce să facă în privinţa asta. La celălalt capăt al rândului de ghinde se ghemuia o fetiţă.

Stătea cu braţul întins şi cu palma în sus, făcându-i veveriţei semn să se apropie. Era murdară, cu faţa brăzdată toată de mizerie, în afară de două porţiuni de piele din jurul gurii, pesemne spălate de apă când băuse din râu. Încălţările uzate îi intrară în noroi când încercă să ademenească veveriţa mai aproape. Cotul ascuţit îi ieşi prin pliul uzat al mânecii.

Veveriţa continuă să scoată zgomote la fată cât se apropie şovăind, îmbuibându-se cu ghinde. Lynn reperă tabăra riveranilor la treizeci de metri în aval. Cineva târâse un copac tăiat spre unul viu din care creştea o ramură, îl sprijinise pe cel tăiat în adâncitură şi stivuise crengi pe laturi ca să ofere o oarecare protecţie. Nu era o idee rea, dar uitaseră să pună noroi sau frunze peste crengi. Ar fi putut să servească drept un adăpost umil în faţa vântului, dar, cum stropii de ploaie ar fi curs constant înăuntru, nu ar fi reţinut căldura. În faţa deschizăturii era o grămadă de beţe arse pe jumătate.

Indiferent cât de rău fusese făcut focul, persoana responsabilă trebuia să fi fost mult mai mare decât

copilul care îngenunchea în noroi. Lynn continuă să privească adăpostul când se apropie de mal. Lăsată singură, copila ar fi murit, şi curând. Chiar dacă ar fi reuşit să ademenească veveriţa, nu putea găti carnea şi nu avea nicio sursă de căldură. Nici măcar o cămară plină nu ar fi salvat-o odată ce ar fi căzut zăpada. Ar fi murit de frig, lăsând un mic schelet alb să fie dus de râul umflat primăvara.

Acea imagine o făcu pe Lynn să tragă cu carabina înainte să conştientizeze că luase o decizie. Veveriţa încetă imediat să mai scoată sunete, trupul ei fiind aruncat într-o parte. Fata sări în picioare, inconştientă de stropii de sânge care îi pătau faţa palidă. Lynn traversă râul cu arma îndreptată în jos, sperând că fata avea să-şi dea seama că nu vrea să-i facă rău.

Dar răul fusese deja făcut. Când Lynn îşi ridică prada de coadă şi i-o dădu fetei, buza de jos îi tremură.

— Cha-Cha, abia se auzi vocea ei firavă, înainte să se eva- pore în aerul rece al după-amiezii. Ai ucis-o pe Cha-Cha!

Bocetul răsunător care se auzi apoi fu mai puternic, iar Lynn căzu în genunchi lângă copilă când începu să plângă.

— Încetează! o rugă Lynn, rotindu-se în stânga şi în dreapta, neliniştită că vor atrage atenţia. Încetează, te rog, încetează! zise şi îşi puse mâinile

pe umerii mici şi ascuţiţi ai fetiţei, alarmată de cât de aproape de suprafaţă erau oasele. Îmi pare.

Lovitura veni de deasupra şi din dreapta, doborând-o pe Lynn în rău, în vreme ce carabina se roti în afara razei ei de acţiune. Tânăra se zbătu frenetic, respirând convulsiv când ieşi la suprafaţă. Un val de apă rece îi umplu plămânii când se chinui să vină spre mal, unde, într-un final, îl vomită. Îşi pierduse căciula; bucle ude şi reci de păr îi atârnau pe faţă, iar ea le dădu deoparte, căutându-şi atacatorul.

— Iisuse! spuse o voce de bărbat. Este o fată!

Stătea în faţa copilei, cu braţele larg deschise ca să o protejeze, şi cu o creangă groasă într-o mână. Lynn se apucă de burtă, suferind încă de greţuri din cauza apei care se grăbea spre părţile lăuntrice ale trupului său. Arma era între ei pe mal, dar nu făcu nicio mişcare spre aceasta.

— Da, spuse ea, sunt o fată.

Se ridică în picioare clătinându-se, alarmată de nesiguranţa propriilor picioare.

Tânărul aruncă arma improvizată şi apucă fetiţa, trăgând-o în faţa lui.

— Ia-o! se rugă el. Ia-o cu tine!

— Ce? întrebă uluită Lynn şi îşi încrucişă braţele la piept, tremurând în hainele-i ude.

Fetiţa dădu înapoi, ţinându-se de băiat şi jelind incoerent. El o împinse spre Lynn, lăsând mici şanţuri noroioase în urma picioarelor ei.

— Ia-o! repetă el. Nu pot. Nu ştiu cum.

Lynn se retrase din calea braţelor lui întinse şi de povara care se zbătea. Picioarele nesigure i se îndoiră sub ea şi căzu într-o încurcătură de membre neîndemânatice şi haine ude. Copila, care îi fu aruncată în poală, o lovi imediat cu piciorul în maxilar. Lynn se rostogoli într-o parte, ţinându-se de faţă.

Băiatul o ridică pe fată de tot în aer, scuturând-o frustrat.

— Ai să mori! îi strigă el în faţă. Dacă rămâi aici cu noi, o să murim toţi!

Un mormăit lent umplu pădurea - un sunet atât de ciudat, încât lui Lynn i se ridică părul pe ceafă şi se aruncă după armă. Băiatul nu încercă să o oprească. Braţele i se înmuiară la acel zgomot, iar fetiţa se ghemui la picioarele lui.

— Mama! urlă ea, alte lacrimi curgând în şiroaie pe faţa-i murdară. Mama!

— Totul este în regulă! strigă băiatul spre adăpostul improvizat, iar Lynn ţinu mai relaxat carabina. Totul este în regulă, spuse el din nou, vocea tremurându-i din cauza efortului de a striga. Lucy este bine; este aici, cu mine!

Zgomotul se potoli, fiind înlocuit de scâncetul copilului îngenuncheat în noroi.

— Mama, rosti ea din nou, privind neliniştită spre cort.

— Nu! o avertiză băiatul. Nu poţi să te duci acolo.

Lynn se uită la fetiţă.

— Mama ta e bolnavă?

Ea răspunse dând puternic din cap, dar nu vorbi.

— Am lăsat-o acolo, spuse băiatul. Nu am ştiut ce să mai fac.

— Este a ta? întrebă Lynn, gesticulând spre Lucy.

— Ce? Nu! Am doar şaisprezece ani, spuse el încercând să explice. Ea are şapte.

— Am cinci, se auzi replica îmbufnată.

— Este *a ta?* încercă Lynn din nou. Responsabilitatea ta?

— O! Ei bine, presupun că acum sunt amândouă, spuse el, oboseala umplând fiecare silabă.

Fetiţa se apropie de picioarele lui şi se aşeză acolo, privind-o neîncrezătoare pe Lynn.

Lynn îşi atinse uşor capul unde o lovise băiatul. Un cucui destul de mare, cât să-i umple palma, se forma acolo.

— Îmi pare rău! zise el. Credeam că eşti unul dintre ei, care se întoarce.

— Aţi mai fost atacaţi?

El dădu aprobator din cap.

— Mda, totuşi, doar o dată. Nu chiar atacaţi, au intrat, pur şi simplu, în tabăra mea şi ne-au luat mâncarea.

Obosită, Lynn îşi îndreptă privirea către ceea ce numea el tabăra lui şi îl văzu enervându-se chiar dacă ea nu spuse nimic.

— Nu am putut face nimic în privinţa asta, zise el. Au spus că nu au să le rănească pe Lucy şi pe Neva dacă le dau mâncarea noastră.

— Neva? întrebă Lynn, devenind curioasă la auzul numelui necunoscut.

— Mama, veni răspunsul de la picioarele băiatului, de unde fata, plictisită de conversaţie, desena în noroi. Mama este bolnavă, repetă când Lynn îşi coborî privirea la ea. Eli a spus că nu pot să mă duc acolo.

— Probabil că Eli are dreptate, îi răspunse Lynn. Oamenii ăia - când s-a întâmplat asta?

Băiatul ridică din umeri.

— Neva nu era încă în cort, deci probabil că acum trei săptămâni.

— Ce aţi mâncat de atunci?

— Nu prea multe. Am prins un peşte cu mâinile într-o zi. Am găsit nişte mure. Lucy a prins greieri., spuse, iar vocea i se sparse la ultimul cuvânt, lacrimile, la care ea nu se aşteptase, începând să-i curgă pe faţă, însă el nu mai era jenat. I-am spus că ne trebuie ca să o înveselească pe mama ei, dar.

Băiatul îşi pierdu din nou controlul, suspinul care îi scutură umerii sfrijiţi străbătându-i corpul şi făcându-i genunchii să se clatine. Protector, o îmbrăţişă pe fetiţă, dar, când îşi ridică privirea la Lynn, vocea lui fu rece.

— Trebuie să o iei!

Lucy merse cu greu pe lângă ea, împiedicându-se când iarba înaltă i se încolăci de genunchi. Refuză propunerea lui Lynn de a o ajuta, afirmând ferm că cine o împuşcase pe Cha-Cha nu trebuia să o ţină de mână. Când fata plecă să îşi ia „adio" de la mama ei, Lynn împinse repede animalul mort şi îl ascunse în spatele unui copac, explicându-i procesul lui Eli în acest timp. El se albise şi mai mult văzând băţul ascuţit care ieşea din gâtul lui Cha-Cha, dar nu se împotrivi să o mănânce.

Când se apropiară de casă, Lynn salută acoperişul cu un braţ. Nu voia ca Stebbs să o confunde cu altcineva. Primi o mişcare de confirmare de pe casă şi apoi îi văzu silueta întunecată coborând pe antenă. Lynn se uită la fata care mergea lângă ea. Slabă cum era, o hotărâre implacabilă o făcuse să ţină pasul.

Lucy se certase, se luptase, se rugase şi, în cele din urmă, aruncase pietre spre Eli când el insistase că ea trebuie să părăsească râul. Băiatul o luase deoparte şi o asigurase că avea să se întoarcă imediat ce mama s-ar fi însănătoşit, deşi privirea pe care i-o aruncase rapid lui Lynn îi spusese cât de mici sunt acele şanse. Eli nu era antrenat să supravieţuiască şi avea şi mai puţină experienţă în îngrijirea bolnavilor.

Iarba se mişcă în vânt când Stebbs se îndreptă spre ele, cu arma pe umăr, mascându-şi bine surprinderea atunci când o văzu pe Lucy.

— Bună, micuţo! spuse el şi se aplecă pe un genunchi ca să discute cu ea, chiar dacă poziţia era dificilă, cu piciorul sucit. Oare cum o să te împărţim?

Orice farmec folosise bărbatul cu Lynn se pare că funcţiona şi asupra lui Lucy. Fetiţa alergă înainte şi se aruncă în braţele lui, ascunzându-şi faţa în haina lui veche, ca şi când l-ar fi cunoscut dintotdeauna. Apoi se retrase, arătând rigid cu degetul către Lynn.

— Este o fată rea! A împuşcat-o pe Cha-Cha.

Stebbs se încruntă confuz.

— Pe cine a împuşcat?

— N-am avut ce să aduc de acolo, spuse Lynn pentru a treia oară când toţi trei se adunaseră lângă cuptor, la cină.

— Aşa ai zis, spuse Stebbs, băgând în gură o furculiţă plină cu fasole.

— Nu vreau să crezi, ştii.

— Că ai ascuns obiectele în pădure şi că ai să le iei mai târziu, când nu ai să fii nevoită să le împarţi?

— Mda, exact asta, spuse Lynn, privind în farfuria ei şi roşind. Nu aş face aşa ceva.

Stebbs dădu din cap şi îşi îndreptă atenţia la Lucy, care mânca din două borcane în acelaşi timp.

— Opreşte-o! N-a murit de foame, dar nici mult n-a avut până acolo. Acum, dacă mănâncă prea mult, moare.

— Ştiu, spuse Lynn, înţepând cu o forţă excesivă un bob de fasole verde.

— Să revenim, ceilalţi de la râu? Spuneai că este vorba despre un băiat şi o femeie?

— Mda, a spus că se numeşte Eli, iar femeia. am uitat. Are un nume ciudat.

— Neva, zise fetiţa. Numele mamei este Neva. Este frumos, nu ciudat.

Stebbs şi Lynn făcură un schimb de priviri. După asta, mân- cară în linişte, sunetul furculiţelor zăngănind pe pereţii borcanelor fiind tot ce se auzea din pivniţă. Focul din micul cuptor pârâia plăcut, iar Lucy începu să adoarmă. Capul i se înclină într-o parte şi se opri pe umărul lui Stebbs.

— Este epuizată, spuse el, luând-i uşor mâncarea şi furculiţa. Nu ar mai fi rezistat mult timp.

— Mda, ştiu, mormăi Lynn, prefăcându-se a căuta ultimele boabe de fasole pe marginea borcanului.

— Ai procedat bine c-ai adus-o aici.

— Ce altceva era să fac?

Chipul lui Stebbs deveni serios când îşi coborî privirea la micul cap culcuşit pe el.

— Întotdeauna ai de ales.

— Mama nu va rezista mult timp.

— Ce crezi că are?

— Nu ştiu, răspunse Lynn. Băiatul nu voia să o lase pe micuţă în apropierea cortului. Amândoi beau direct din râu, deci nu aş fi surprinsă să fi fost holeră. Nu am apucat să o văd şi nu am fost interesată să o fac.

— Mama este foarte bolnavă, mormăi uşor Lucy. Copilul nu vrea să iasă.

Lynn şi Stebbs se priviră reciproc.

— Copilul? întrebă el. Mama ta este însărcinată?

Lucy dădu adormită din cap.

— Eli nu m-a lăsat să o văd; a spus că s-ar putea să iasă copilul şi că o să fie scârbos.

— Ce mai cuvânt! rosti Stebbs, luând uşor capul lui Lucy de pe umărul lui. Haide acum, micuţo, este timpul să dormi!

— Într-un pat adevărat? întrebă Lucy când Stebbs îi cuprinse corpul mic în braţe. Cu perne şi toate cele?

— Cu pernă şi toate cele, îi promise el şi o întinse în patul lui Lynn.

Ea se băgă sub pătură, aducându-şi genunchii la piept. Lynn încercă să nu se strâmbe când îi văzu capul murdar pe faţa de pernă curată.

— Crezi că are păduchi?

— Păduchi şi purici, fără îndoială, spuse Stebbs, fă- cându-i semn lui Lynn să îl urmeze la etaj. S-ar putea să vrei să fierbi cearşafurile alea dimineaţă. Şi să îi faci o baie caldă mai întâi.

Ieşiră în noaptea răcoroasă, stelele strălucind contrastant deasupra lor. Aerul era atât de rece şi stelele erau atât de clare, încât Lynn vedea conturul ultimelor frunze de pe crengile arţarului. Şi forme mai mari atârnau printre crengi.

— Carnea de vânat? întrebă ea, făcând semn din bărbie spre aceasta.

Stebbs dădu din cap.

— Las-o acolo cam o lună. Am să vin să te ajut când o fi timpul să o cobori, să îmi iau partea. Nu ar trebui să o deranjeze multe acolo - probabil o veveriţă sau două. Să-nţeleg că nu prea le ai la suflet?

— Nu ştiam că este animalul ei de companie, replică Lynn.

Stebbs oftă şi, gânditor, îşi ridică privirea la strălucirea cerului nocturn.

— Mama ta te-a învăţat multe, dar n-ar fi putut să te-nveţe ce nu ştia, cum ar fi să înţelegi o glumă.

— Am să râd când o să mă amuze ceva, îi răspunse şi se lăsă pe vine ca să se aşeze pe pământ. Iar acum, nu am prea multe ocazii. Proviziile mele hrănesc din nou doi oameni.

— Am să te ajut; îţi rămân oricum dator pentru porţia mea din seara asta.

— Nu, spuse Lucy. A fost decizia mea să o aduc, iar noi ne-am înţeles să împărţim ce luăm din tabără în schimbul tranşării căprioarei. Tu ţi-ai făcut partea, dar tot ce am adus eu înapoi a fost mai multă muncă.

— Probabil, răspunse Stebbs. Dar înţelegerea era să împăr- ţim ce găseşti. Am să te ajut cu fata.

Când un sentiment ciudat răsări în pieptul lui Lynn, altceva ce nu o învăţase mama, recunoştinţa, între ei se lăsă liniştea pentru o clipă.

— Aşa, spuse Stebbs. Cum rămâne cu băiatul şi cu mama?

— Am destul de muncă, zise Lynn. Până peste cap!

Stebbs coborî ca să se aşeze lângă ea, o acţiune neîndemânatică şi amabilă.

— Poate că este aşa, dar, dacă se pun din nou pe picioare, fata nu va mai fi problema ta.

Lynn scutură din cap.

— Sunt, clar, terminaţi. Băiatul era într-o stare mai rea decât fetiţa. Presupun că le-a dat o mare parte din mâncare lui Lucy şi femeii.

— Care mănâncă pentru doi, îi aminti Stebbs.

— Aşa cum am spus - sunt terminaţi.

Liniştea se pogorî din nou peste ei, de data asta impregnată de cunoaşterea faptului că urmau să înceapă să se contrazică în curând.

— N-am de gând să-i las să moară, spuse Stebbs.

— Săptămâna trecută erai destul de mulţumit să o faci.

— Acum situaţia e alta. Fetiţa aia are o familie; putem să o împiedicăm să devină orfană. Nu ai vrea să îşi asume cineva un risc, dacă asta ar însemna să îţi poţi recupera mama?

Urmă o pauză lungă. Lynn îşi înfipse degetele în pământul rece de la picioarele ei şi se uită la Stebbs

cu coada ochiului. Stătea complet nemişcat, dar ea îi simţea privirea rece.

— Oamenii ăia au rătăcit aici nepregătiţi; şi-au făcut-o cu mâna lor. Singura persoană vinovată pentru ce s-a întâmplat cu mama sunt eu.

Se ridică, ştergându-şi praful rece de pe mâini, şi-i întinse palma. El o apucă, iar fata îl ridică brutal, forţându-şi toată greutatea pe piciorul bolnav. Stebbs se sprijini de tânără, iar ea puse mâna liberă pe braţul lui.

— Îi vom ajuta, spuse Lynn. Dar nu îmi mai vorbi despre mama decât dacă-ţi cer eu.

El dădu afirmativ din cap, iar ea îi eliberă braţul. Stebbs se îndepărtă de tânără clătinându-se şi masând locul în care îl prinsese de braţ.

— Aşa e corect să procedăm. Exact cum ai făcut şi tu când ai adus-o pe Lucy aici.

— Am să te-nsoţesc mâine seară, după ce adoarme ea, continuă Lynn, ca şi când Stebbs nu ar fi vorbit. Cel puţin băiatul mă cunoaşte. Dacă te duci acolo, te-ar putea lovi în cap cu o piatră. Nu ţi-ai dori aşa ceva.

— Mâine seară, îi confirmă Stebbs şi dispăru în întuneric. Tare mă tem că suntem în pericol de a deveni prieteni! răsună vocea lui.

Fata dormea profund când Lynn reveni în pivniţă, iar ea nu se simţi în stare să o trezească. Fără să ştie, Stebbs o pusese pe Lucy în patul lui Lynn şi, astfel, fata se întinse în patul mamei, surprinsă de mirosul care o învălui când se băgă sub pătură.

Mirosul mamei era acolo, conturul corpului ei fiind încă imprimat pe saltea. Lynn îşi găsi locul şi o supraveghe pe Lucy cât micuţa dormi.

Nouă

Fata dormi toată dimineaţa, iar Lynn profită de ocazie ca să se convingă că are păduchi. Şi purici. Oftă prelung în timp ce se legănă pe călcâie, gândindu-se la ce trebuia să facă. Fata putea face baie cu apa din heleşteu, care trebuia încălzită pe plită, apoi cărată la etaj, în baie. Luă una dintre oalele mamei pentru conserve de pe cârligul de pe tavan. Ca să fiarbă cantitatea de apă necesară pentru curăţarea lenjeriei de pat, ar fi avut nevoie de un foc puternic, care să ardă mult timp.

Făcu primul drum spre heleşteu când o fâşie roz apărea la orizont. Avea un pistol la centură, dar Lynn era satisfăcută că nimic - şi nimeni - nu mergea prin iarbă. Asaltul toamnei şi lipsa ploii uscaseră totul, transformând orice mişcare într-un anunţ asurzitor al prezenţei. Malul pietros al heleşteului nu îi îmbunătăţi starea de spirit. Fâşia nouă şi strălucitoare de cochilii de midii sparte şi de pietre mici indica locul în care apa heleşteului scăzuse recent. Mânerul alb al găleţii se ivea şi mai aproape de suprafaţă.

Lynn se jucă în minte cu ideea de a se apleca şi de a o lua, îndepărtând pentru totdeauna ameninţarea sugerată de imaginea ei. Dar, fără aceasta, era pierdută. Toate heleşteiele aveau un fund; putea doar să spere că al heleşteului ei era încă la mare

distanţă de suprafaţă. Dacă mama ştiuse exact cât de adânc este heleşteul, nu îi spusese lui Lynn. Mânerul găleţii era singura referinţă disponibilă.

Bocancul îi intră în noroiul proaspăt de la marginea heleşte- ului când merse cu greu pe mal. Acesta se eliberă cu un sunet asurzitor şi o făcu să se încline în faţă, vărsând jumătate de găleată cu apă rece pe picior. „Fir-ar al dracului!", strigă ea cel mai urât lucru pe care îl auzise vreodată de la mama, apoi lovi furioasă găleata cu piciorul, reuşind doar să îşi stropească piciorul cu şi mai multă apă rece.

Nefericită şi udă, umplu alte două găleţi şi merse cu greu spre casă cu ele. Aerul pivniţei era cald şi primitor după frigul aspru al dimineţii de toamnă. Lynn îşi scoase hainele ude şi le atârnă de căpriori, îşi puse haine curate şi umplu oala de pe plită cu apă rece. Puse alte lemne în cuptor şi verifică provizia din casă. Scăzută. Aproape terminată. Trebuia să mai aducă lemne înainte de sfârşitul zilei dacă voia să spele fata, să sterilizeze cearşafurile şi să facă un foc destul de mare, ca să le încălzească toată noaptea.

Se gândi dacă să o trezească şi să o oblige să o ajute, dar mica încheietură a mâinii care atârna peste marginea patului ei o opri. Nu era cu mult mai groasă decât crengile pe care le folosea să aprindă focul. Dacă îi cerea să care lemne, ar fi putut să se rupă. De îndată ce ar fi început să arunce lemne pe

fereastră, ar fi trezit-o. Lynn hotărî să îi mai ofere totuşi câteva momente de odihnă.

Era destul de frig, încât să îşi pună mănuşile ca să îşi protejeze degetele de antena rece de metal când urcă pe acoperiş. Nu se vedea nimic spre sud. Lynn îşi lăsă binoclul pe piept. În ultima vreme nu auzise focuri de armă; bărbaţii nu vânau, deşi în urmă cu trei săptămâni fuseseră atât de disperaţi, că veniseră să fure câteva conserve de mâncare de la o fetiţă şi o femeie însărcinată.

Nu se vedea nimic dinspre tabăra riveranilor. Erau din nou riverani - cuvântul era foarte impersonal. Lynn alese să nu se gândească la ei ca la Eli şi Neva. Mai ales fără un fum care să se înalţe după o noapte atât de rece.

Ridică din nou binoclul şi îl căută pe Stebbs, fără să îl găsească. Dacă era plecat să ia apă de la sursa lui misterioasă, l-ar fi putut repera la întoarcere. Trecuse o jumătate de oră fără urmă de mişcare. Dezamăgită, lăsă binoclul pe şindrila de lângă ea. După douăzeci de minute, o urmă de îngrijorare îşi făcu loc spre inima ei. Era rănit? Îl forţase prea mult aseară, când îl dezechilibrase? Îi rănise piciorul?

Un licăr roşu îi atrase atenţia, iar ea ridică din nou binoclul. Stebbs ieşi din casă, căscând şi întinzându-se. Îşi atinse talia de câteva ori înainte să se aşeze pe ciotul de lângă uşa lui. Lynn se uită la soare. Era aproape zece dimineaţa.

— Nenorocit leneş, mormăi ea.

Un foşnet şi zborul câtorva greieri deranjaţi îi atraseră atenţia, iar Lynn coborî binoclul, luând carabina de pe umăr. Dedesubt, Lucy ţâşni dintr-un smoc de iarbă, lovind disperată greierii cu palmele goale. Lynn simţi un nod în gât.

— Hei! strigă ea spre pământ. Nu mai trebuie să faci asta.

Lucy se uită împrejur, încercând să o găsească.

— Aici, sus! strigă Lynn. Sunt pe acoperiş.

Fetiţa îşi feri ochii de soare şi făcu semn din mână când o văzu pe Lynn.

— Ce nu trebuie să fac?

— Să mănânci greieri, îi explică Lynn când coborî pe antenă. Am mâncare adevărată aici.

Fata se strâmbă.

— Nu îi mâncam. Cine ar mănânca greieri?

— Ăăă, presupun că nimeni, se bâlbâi Lynn, uitând că băiatul nu îi spusese lui Lucy ce îi dădea de mâncare.

— Îi prindeam pentru tine, continuă Lucy. Eli spunea întotdeauna că o făceau fericită pe mama, deci trebuia să prind cât de mulţi puteam. Credeam că poate te vor face şi pe tine la fel de fericită.

— Aş fi fericită dacă nu ai ţâşni aşa din iarbă, spuse Lynn. Nu mă lua prin surprindere când am o armă. Nu vreau să.

Ea se opri, incapabilă să vorbească din cauza nodului care se mărise.

— Ce nu vrei?

— Nu vreau să te împuşc din greşeală.

Ploaia care începuse era o binecuvântare minunată din multe motive. În urmă cu câţiva ani, mama avusese inspiraţia să pună o ţeavă de scurgere de la acoperiş, care mergea spre baie. Marginea zimţată a ţevii ruginite era înfundată cu o bucată de flanelă, pe care Lynn o scoase acum. Un val de apă ruginită şi frunze ieşiră mai întâi, curgând în găleata pe care o adusese. Imediat ce apa de ploaie curse limpede, o lăsă să ajungă în cadă, ca să suplimenteze apa fierbinte pe care o scosese din pivniţă.

— Ce e aia? strâmbă Lucy din nas la mirosul de frunze putrede din găleată.

— Doar chestii putrede, spuse Lynn, rotind mâna prin apă ca să încerce temperatura. Baia va fi gata imediat şi voi înfunda ţeava ca să nu îţi curgă apă de ploaie în cap.

Fata ridică indiferentă din umeri şi continuă să râcâie o crustă de pe genunchi.

— De ce nu deschizi robinetul?

Lynn oftă şi îşi sprijini capul de marginea căzii.

— Ţi-am spus, nu am apă curentă. De aceea căram găleţi din pivniţă.

Munca banală de a fierbe apă o adusese pe curioasa Lucy spre marginea plitei, care urcă pe un scaun ca să vadă momentul exact când bulele începeau să se formeze la suprafaţă.

— Cum ştii când fierbe?

Întrebarea o făcu pe Lynn să se oprească brusc.

— Nu ştiu, pentru că. fierbe, însă răspunsul nu o mulţumise pe Lucy, aşadar Lynn o lămuri cum stătea treaba cu bulele şi cu aburul. Nu ai fiert niciodată apă?

— Nu! spuse Lucy defensiv. De ce aş face-o?

Acest răspuns împreună cu cererea fetiţei de a deschide robinetele îi stârniră curiozitatea lui Lynn.

— În orice caz, de unde eşti? Şi ce căutai în pădure?

— Entargo, îi răspunse fata, încercând apa cu vârful degetelor ei mici.

Lynn încetă să mai amestece apa.

— Entargo, repetă ea. Marele oraş?

— Mda, spuse Lucy, complet inconştientă de efectul pe care îl avusese răspunsul ei. Am locuit acolo toată viaţa, până am fost nevoiţi să plecăm.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, am plecat.

Lynn nu cunoscuse mulţi oameni în viaţa ei, dar buzele strânse într-o linie dreaptă îi erau destul de cunoscute. Nu aveau să mai discute despre asta.

Lynn îndesă cârpa de flanel înapoi în capătul ţevii de scurgere, ignorând stropii care o împroşcară când se chinui să oprească jetul. Căută în sertarul cu rufe o cârpă subţire de spălat şi un săpun alb, dându-i-le fetei.

Lucy se uită la săpunul din mâna ei.

— Ăsta pentru ce e?

— Este săpun. Cu care să te speli.

Fata se uită neîncrezătoare la săpun şi apoi îl mirosi.

— Nu miroase ca săpunul de acasă.

— Miroase a curat! spuse brusc Lynn. Eu şi mama l-am făcut. Se face greu, deci nu îl risipi!

Lucy strânse săpunul.

— Unde este mama ta?

— A murit.

Fetiţa dădu din cap şi nu mai puse alte întrebări. Deşi era doar un copil, înţelegea că discuţia se termina acolo.

Lynn îşi drese vocea.

— Bine, atunci. Să te speli bine! Spală-ţi părul cu ăsta, zise şi îi dădu lui Lucy o sticlă cu un gel verde. Lasă-l puţin să-şi facă efectul înainte să îl clăteşti.

Micuţa se abţinu să obiecteze când văzu imaginea unui câine pe sticlă, dar o luă destul de supusă.

— Aruncă-ţi hainele pe hol, continuă Lynn. Am să le ard, spuse şi ieşi pe uşă fără să audă vreun răspuns.

— Stai!

Strigătul nerăbdător o aduse înapoi.

— Ce este?

— Nu pot să le dezleg, spuse fata, arătând spre şireturi.

Lynn oftă şi se lăsă pe podea, lângă fată.

— Nu este prea greu, spuse ea. Tragi de capătul liber. Mama ta nu te-a învăţat cum să le dezlegi?

— Pot să-i dezleg, obiectă mândră Lucy. Pur şi simplu, nu îmi ies din picioare.

Fără să-i ceară o explicaţie, Lynn trase de şireturi, iar capetele putrede îi căzură în mâini.

— Nu te mişca! îi ordonă ea şi se duse în bucătărie după un cuţit, cu care scoase uşor şi restul şireturilor.

Ea apucă pantoful şi era pe cale să îl scoată, când fata strigă, înfigându-şi unghiile în săpun.

— Care este problema?

Fata scutură din cap, muşcându-şi buza, odată ce Lynn îi scoase pantoful din piciorul ei mic. Ciorapul însângerat şi încrustat cu puroi îi răspunse la întrebare.

— Copilule, spuse ea, acoperindu-şi nasul din cauza mirosului, cât timp ai stat în pădure?

Mansarda o făcu pe Lynn să-şi aducă aminte de lucruri pe care ar fi preferat să le lase uitării. Nu era un loc pe care îl foloseau des, ci numai atunci când depozitau hainele care nu i se mai potriveau lui Lynn şi când căutau cutia cu altele potrivite. Mama spunea mereu că „merg la cumpărături" şi o încuraja pe Lynn să probeze totul, imediat ce găsea cutia potrivită. Fusese un fel de joc, una dintre puţinele ocazii în care mama se odihnea, rezemându-se pe un scaun vechi pus în colţ, în timp ce Lynn arunca entuziasmată haine peste tot. Haine. Haine şi pantofi.

Lynn merse la întâmplare cât căută prin cuferele vechi folosite de mama pentru depozitare. Era imposibil ca Lucy să fie la fel de mare ca ea pe când

avusese vârsta de cinci ani. Poate că era mai bine să aleagă o mărime mai mică. Scoase capacul cufărului corect, uitându-se înăuntru şi căutând nişte haine pe care să le îmbrace fata când avea să iasă din cadă.

— Ceva călduros, ceva călduros, mormăi Lynn doar pentru ea când aruncă deoparte hainele.

Ploaia continua să cadă, lovind într-un ritm sacadat acoperişul mansardei. Puţina lumină intra pe o mică fereastră rotundă. O pereche de încălţări se rostogoli din grămada de haine pe care o ţinea în mână şi căzu pe podea. Se gândi puţin timp la ele, dar le aruncă într-o parte. Practic, picioarele lui Lucy i se contopiseră cu încălţările, marginile se rupseseră de mult, iar apa intrase în ele. Judecând după starea în care se aflau picioarele ei, fetiţa nu se plânsese, aşa că nu îi spusese nimeni să îşi scoată ciorapii şi să îi usuce.

Strânse o grămadă de haine călduroase, alegând apoi doar două sau trei ţinute. Lucy nu se muta aici, îşi aminti ea categoric, ci stătea doar până. până când? Privirea pe care i-o aruncase băiatul cu o zi în urmă îi transmisese că mama lui Lucy nu va supravieţui. Avea de gând să plece mai departe sau să rămână, ca să aibă grijă de fetiţă, odată ce se va fi eliberat? Când ochii gri ai lui Eli o imploraseră să o ia pe Lucy, Lynn nu plănuise prea departe în viitor, la ce-ar fi făcut apoi. Simţindu-se deodată furioasă pe ea însăşi, Lynn scoase două perechi de ciorapi călduroşi din cufăr şi trânti capacul.

Un cântec piţigăiat umplu pivniţa, însoţit de plescăieli în apă. Lynn se opri înainte să deschidă uşa; sunetul nestânjenit al fericirii era atât de ciudat pentru ea, încât lăsă cântecul lipsit de armonie al lui Lucy să îi umple urechile, la fel ca sunetul pe care-l scotea apa atunci când creştea nivelul în rezervoare. Zgomotul unui plescăit mai intens şi apa risipită care se ridică peste marginea căzii o făcură să întredeschidă uşa băii.

— Hei, trebuie să ieşi curând. O să se răcească apa şi, pe deasupra, nu trebuie să te îmbolnăveşti! Trebuie să văd ce îţi fac picioarele.

Urmă o pauză lungă.

— Au să mă doară? Picioarele?

— Probabil, răspunse Lynn, gândindu-se la bucăţile de piele care se desprinseseră odată cu ciorapii.

— Cred c-am să mai rămân un pic aici.

— Haide, acum! spuse Lynn, intrând în baie. Ai stat suficient.

Corpul fragil al lui Lucy plutea la suprafaţa apei călduţe.
Coastele îi erau atât de ieşite în afară, încât apa intrase în spaţiile dintre ele. Mai multă piele moartă îi căzuse de pe picioare în apă, fâşiile atârnându-i de călcâie. Lynn o înfăşură într-un prosop, uimită de lipsa greutăţii din braţele ei. Fata se adânci în fortăreaţa ei de bumbac şi îşi admiră noua ţinută, în timp ce Lynn se uită în părul ei după păduchi şi

lindini. Părul lui Lucy găzduise o civilizaţie prosperă, iar Lynn îşi petrecu o mare parte din după-amiază ca să o scape de ei.

Lynn lăsă picioarele la urmă, imediat ce Lucy se urcă bucuroasă în patul ei din pivniţă, mâncând porumb. Baia caldă, mâncarea şi căldura focului o calmaseră. Lynn aşteptă până ce fetiţa adormi, ţinând încă lingura în mâinile ei mici. Picioarele îi erau distruse. Pielea moartă atârna în bucăţi din bătăturile sparte demult, o ciupercă îi acoperea o mare parte din talpă şi toate unghiile erau încarnate din cauza încălţărilor pe care nu reuşise să le scoată. Era un miracol că mai era în stare să meargă.

Prima dată o scăpă de pielea moartă, picioarele lui Lucy zvâcnindu-i drept răspuns, dar fără să simtă o durere adevărată. Pasta cu bicarbonat pe care Lynn o folosi pentru ciupercă o făcu să scâncească uşor, dar se linişti curând. Unghiile prezentau însă o reală problemă. Tăiatul lor avea să fie dificil. Trei dintre degetele de la picioare erau inflamate, iar două aveau chisturi cu puroi sub piele. Trebuia să îl aştepte pe Stebbs, ca să o ţină.

Câteva analgezice erau ascunse împreună cu armele, dar Lynn nu îşi amintea să le fi folosit vreodată. Când era cam de vârsta lui Lucy, i se infectase unul dintre timpane. Se umflase atât de mult, încât, în cele din urmă, ruptura făcuse ca puroiul, sângele şi mici bucăţi din timpan să curgă. Ea îşi muşcase limba din cauza durerii, ştiind că

mama îşi fixase singură cu atele glezna ruptă cu o săptămână înainte, fără să apeleze la Tylenol.

Lynn îşi duse mâna la ureche când îşi aminti. Mama fusese supărată pe ea, chiar şi când îi ştersese puroiul de pe faţă. „Ar fi trebuit să îmi spui", zisese ea furioasă. „Ţi-aş fi dat ceva."

Dar Lynn era atunci parţial surdă, iar cuvintele mamei fuseseră înăbuşite. Amândouă păstrau analgezicele pentru o altă ocazie, pentru o altă rană, mai îngrozitoare. Febra trecuse, timpanul i se refăcuse, iar analgezicele rămăseseră neatinse. Lynn încercă unul dintre degetele infectate ale lui Lucy, apăsându-l. Lucy procedase la fel: îşi ascunsese durerea ca să îi scutească pe ceilalţi de griji.

Lynn trase pătura cu grijă asupra picioarelor mici, înfăşu- rându-i călcâiele.

— Când o să vină momentul, o să folosim medicamentele, micuţo, spuse ea încet. Nu trebuie să suferi mai mult decât ai făcut-o deja.

Zece

Stebbs apăru câteva ore mai târziu, la asfinţit. Ecourile paşilor lui greoi pe treptele pivniţei o făcură pe Lucy să se agite, dar nu să se trezească. Lynn ridică marginea cearşafului care atârna la uscat de căpriori.

— Şşş, îl mustră ea, gesticulând spre mica siluetă de sub pătură. Nu o trezi!

— Îmi pare rău, şopti Stebbs şi-i făcu semn să îl urmeze. Lynn îşi luă carabina şi-şi puse un pistol la centură. La

suprafaţă, soarele lăsa ultima dungă roz pe cer. Stebbs se gândi la asta cât vorbi cu Lynn.

— Crezi că mai doarme mult?

— Nu ştiu. Nu prea am stat în preajma copiilor.

Mormăitul fu răspunsul lui.

— A adormit chiar după baie, adăugă Lynn. Oricum nu cred că vom petrece mult timp la râu.

Întrebarea insinuată nu primi răspuns, iar ea îl privi cu coada ochiului.

— Îmi pare rău pentru aseară, mormăi în cele din urmă. Nu ar fi trebuit să te forţez.

— Nici eu nu ar fi trebuit să o fac, zise el.

Fu rândul ei să mormăie. Amândoi priviră orizontul câteva minute, uitându-se spre sud.

— Bine, atunci, zise şi îşi puse carabina pe umăr. Să mergem şi să terminăm cu asta!

Se îndreptară spre râu, conştienţi de foşnetul nocturn al sălbăticiunilor din jurul lor. Un raton le tăie lent calea. Se ridică pe picioarele din spate şi îi studie atent, mişcându-şi nasul negru cât încercă să le identifice mirosul.

— Pleacă, îi zise uşor Stebbs, iar ratonul se lăsă în patru labe şi dispăru în noapte, deloc îngrijorat de prezenţa lor. Înainte, ar fi fost împuşcat dacă se purta aşa, spuse Stebbs. Însemna că este bolnav de răpciugă.

— Şi nu este?

Stebbs scutură din cap.

— Mă îndoiesc. Pur şi simplu, nu ştie ce să creadă despre oameni. Nu mai este obişnuit să ne vadă.

Mai merseră câteva minute în tăcere.

— Aproape am ajuns, spuse Lynn când îşi zări propriile urme - negre şi goale chiar şi în lumina slabă a apusului - pe malul ud. Aici am văzut fata.

— Tu ar trebui să îl chemi, spuse Stebbs, având în vedere că îţi va recunoaşte vocea.

— Nu am vorbit prea mult, zise Lynn şi apoi îşi făcu mâinile căuş la gură. Alo, tabăra!

Foşnetul frunzelor căzătoare de fag fu singurul răspuns, urmat de sunetul unei agitaţii în tufele din apropiere.

— Încearcă din nou, spuse Stebbs.

Mai strigă o dată, fluierând strident la finalul strigătului. Niciun răspuns.

— Cât de gravă era starea în care se aflau? întrebă Stebbs.

Lynn se încruntă de îngrijorare.

— Nu chiar atât de gravă! spuse ea în grabă. Asta dacă nu cumva cineva.

Un ţipăt strident spintecă aerul nopţii, făcându-i pe Stebbs şi pe Lynn să se culce imediat la pământ şi să îşi ducă mâinile la pistoalele de la centură. Acesta izbucni pe un ton înalt, urmat de un strigăt şi de un urlet de durere, care se domoli apoi într-un suspin.

— Femeia, spuse sobru Stebbs. Este în travaliu.

— Travaliu?

— Naşte un copil.

Inutil, Lynn apucă strâns arma.

— Ce facem?

Stebbs se ridică stângaci în picioare şi-şi scutură frunzele moarte de pe cămaşa de flanel.

— Ştiu câte ceva despre asta, spuse el. Dacă băiatul este atât de tânăr pe cât spui, nu prea cred că îi este de vreun ajutor.

Lynn rămase la pământ, uitându-se printre ferigi ca şi când ar fi căutat un inamic.

— Ce vrei să fac?

— În primul rând, să te ridici, spuse şi o trase de la pământ.

Lynn strigă prin tabără când ajunseră suficient de aproape,

încât să vadă micile fuioare de fum care urcau spre cer. Eli ieşi brusc din adăpost, uitându-se frenetic în toate direcţiile.

— Fată? Tu eşti?

Ridică o creangă deasupra capului, în caz că nu era ea, dar nu părea să prezinte un pericol prea mare. Arma lui improvizată era mai groasă decât braţul.

— Iisuse, ce slab e! mormăi Stebbs.

— Vin cu un prieten! strigă Lynn spre tabără, oprindu-se doar puţin, nedumerită, înainte să îl descrie pe Stebbs folosind cuvântul „prieten".

Traversară râul spre Eli, care îşi coborî totuşi bâta şi îşi miji ochii privind în noapte.

— Salut, fiule! spuse Stebbs când ieşi din întuneric. Mă numesc Stebbs, zise şi îi întinse o mână, iar Eli o strânse.

— Eli, răspunse scurt băiatul.

— Fata de aici este Lynn; cumva, am dubii că s-a prezentat cum se cuvine când ai cunoscut-o.

Lynn dădu din cap spre Eli din partea cealaltă a focului.

— Ce face Lucy?

— Este bine fetiţa, spuse ea. Mama ei este cea care ţipă?

Eli dădu din cap şi gesticulă spre adăpost, dar nu spuse ni-
ciun cuvânt.

— Încearcă să nască un copil? întrebă cu blândeţe Stebbs.

— Toată ziua a fost aşa, spuse Eli. Nu ştiu ce să fac. Copilul nu vrea să iasă, iar Neva este epuizată.

O linişte circumspectă izvorâse din adăpost de când sosiseră în tabără. Lynn pândise cândva un râs

în pădure. Mama o trimisese să găsească un curcan, dar licărul necunoscut al unei blăni de felină îi atrăsese atenţia, iar ea acceptase provocarea. Nu erau foarte frecvenţi râşii, iar Lynn îşi dăduse seama că era depăşită de situaţie când ieşise într-o poiană unde, în pofida faptului că nu se vedea, ştia că ar fi trebuit să fie felina. Acelaşi sentiment îl avea şi acum pe mal: că era privită de ochii duşmănoşi ai cuiva gata să lovească dacă hotăra să o facă.

— Nu am venit aici ca să deranjăm, spuse ea cu voce tare, sperând ca glasul să ajungă la acele urechi ciulite. Vrem doar să vă anunţăm că Lucy este bine.

Lui Eli îi căzu faţa.

— Nu plecaţi, nu-i aşa?

— Stai puţin, îi spuse Stebbs lui Lynn. Dacă au nevoie de ajutorul nostru, suntem aici să îl oferim.

Lynn îşi îndreptă neliniştită privirea spre adăpostul pe care îl construise Eli, dar nu spuse nimic.

— În primul rând, de ce sunteţi aici la râu? reluă Stebbs. Sunt destule case goale în care să o duci să nască.

— Neva spune că nu vrea să plece. A auzit prea multe poveşti despre oamenii cărora li se înnegresc feţele şi ale căror trupuri se usucă în timp ce mor încet.

— Se întâmplă aşa, da.

— Nu vrea să se îndepărteze de apă. Am construit tabăra asta temporară, dar nu vrea să plece de aici.

— Nu este atât de rea! îl asigură Stebbs. Totuşi, probabil că plouă înăuntru.

— Nu este protejată de apă, recunoscu Eli.

— Înţeleg că nu reţine nici căldura.

La lumina focului, Lynn vedea cum roşeaţa înflorea în obrajii ascuţiţi ai lui Eli.

— Mda, aşa este.

— Deci ai aici o femeie însărcinată şi un copil care locuiesc sub o grămadă de crengi uscate lângă un râu, când iarna soseşte curând?

— Nu am ştiut ce altceva să fac, spuse încordat Eli, disperarea făcându-l să muşte fiecare cuvânt.

— Ce ai zice să nu laşi cea mai paranoică persoană din grupul vostru să ia hotărârile? sugeră Lynn, apoi se chinui să nu roşească atunci când Eli se încruntă furios la ea.

Stebbs îşi drese vocea.

— Apa poate fi cărată. Mut-o într-un adăpost adecvat, cu ceva căldură, şi adu-i apă. Este în regulă să rămâi lângă râu vara şi toamna. Dar, la primăvară, o să vă înece, iar vara ar putea să sece. Dacă rămâneţi aici iarna, într-o dimineaţă o să vă duceţi la sursa voastră preţioasă de apă, doar ca să o găsiţi îngheţată peste noapte.

Maxilarul lui Eli era încordat, iar Lynn locuise suficient de mult timp cu o persoană irascibilă, încât să îşi dea seama că băiatul rămânea fără răbdare.

— Mă tem că sugestiile tale sunt tardive, spuse el când un nou geamăt se auzi din adăpostul din spatele lui.

Femeia şi-l reprimase până atunci. După sunetul înăbuşit al ţipătului, Lynn îşi dădu seama că suferinda nu voia să îi facă părtaşi la durerea ei. Stebbs aprinse o lanternă şi se mişcă spre gura adăpostului.

— Am venit să te ajut. Nu sunt doctor, dar am văzut destule capre fătând şi le-am ajutat pe câteva.

Bărbatul făcuse aproximativ un pas în adăpost, când sări înapoi, aterizând în noroi.

— Să nu te apropii de mine, schilod pervers şi nenorocit!

Ţipătul care se auzi după ce Stebbs ieşi fu strident dantelat
cu frică şi durere.

— Eli! Eli, unde eşti? continuă să strige femeia.

Lynn îl ajută pe Stebbs să se ridice, cât ascultă cum Eli încerca să o calmeze pe femeia panicată dinăuntru. Se apropie şi ea de intrare, însă doar ca să primească un bulgăre de noroi în faţă.

— Am terminat aici, îi spuse Lynn lui Stebbs.

— Este în travaliu - habar nu ai cum este! zise Stebbs şi o apucă de braţ când se întoarse în direcţia casei.

— Nici nu prea îmi pasă, răspunse Lynn, ştergând-şi pata de pe maxilar, acolo unde o lovise noroiul, dar nu plecă.

Eli ieşi.

— Spune că poţi să intri, zise el şi arătă spre Lynn. Dar nu şi Stebbs cu tine.

— Proastă alegere, constată Lynn. Nu ştiu nimic despre asta. Cel puţin, el a văzut aşa ceva.

— La capre, replică Eli.

— Mai mult decât am văzut eu, răspunse Lynn, dar se aplecă şi intră în adăpost.

Femeia stătea sub o grămadă de haine, zvârcolindu-se de durere. Când îşi dădu seama că Lynn este acolo, făcu un efort conştient să o controleze, dar mâinile îi intrară adânc în noroiul de lângă coapsele ei. Acţiunea repetată lăsase găuri adânci până la încheietura mâinilor.

— Nu trebuie să o ascunzi, spuse Lynn. Nu trebuie să te ruşinezi de durere.

Ochii negri o priviră cu sfidare.

— Nu „durere" este cuvântul, şuieră ea furioasă, dinţii perfect simetrici şi albi muşcând din fiecare silabă.

Femeia simţi o altă contracţie şi îşi strânse pumnii în pământ. Tendoanele gâtului ieşiră în evidenţă cât se luptă cu durerea, iar buzele i se depărtară într-o grimasă. Lynn putu doar să urmărească până ce aceasta trecu.

— Fă ceva! îi spuse cu năduf femeia.

Transpiraţia îi brăzda faţa chiar dacă noaptea era friguroasă, iar părul brunet îi stătea încâlcit în bucle întunecate din cauza agitaţiei.

— Nu pot, spuse calmă Lynn. Nu ştiu nimic despre asta. Mai bine l-ai lăsa pe Stebbs să intre.

— N-o să mă atingă!

Ura nemeritată faţă de Stebbs nu avea niciun sens pentru Lynn, aşadar ea rămase tăcută în timpul unei noi contracţii care o făcu pe Neva să gâfâie.

— Îmi pierd vremea cu tine, o informă Lynn. Trebuie să mă întorc, spuse şi se ridică să plece.

— Stai! Am să-l las să intre, spuse Neva, ca şi când i-ar fi făcut o favoare. Numai scoateţi-l din mine!

Lynn ieşi în întuneric, dându-i lanterna lui Stebbs.

— Este rândul tău.

Bărbatul intră în adăpost, apoi urmă o conversaţie şoptită, cei doi oprindu-se doar când Neva suferea o contracţie prea dureroasă ca să poată vorbi.

— Ce crezi? întrebă îngrijorat Eli, întâlnind peste foc privirea lui Lynn.

— Nu ştiu, recunoscu ea, ghemuindu-se. Este deja epuizată, iar asta nu este bine, de vreme ce copilul nu s-a născut încă.

Eli dădu din cap, iar cei doi rămaseră apoi tăcuţi. Băiatul tresări când ţipetele Nevei se auziră din nou, mai puternice şi mai disperate de data asta. Lynn se uită nepăsătoare la foc, observând că Stebbs folosise lemne uscate.

— Trebuie să le foloseşti pe cele uscate, spuse ea.

— Ce ai zis? întrebă Eli, ieşind parcă dintr-o transă.

— Lemne uscate, spuse şi arătă spre foc. Dacă foloseşti lemn verde, ai să te alegi cu mai mult fum, în loc de căldură.

— Bine.

Liniştea se lăsă din nou, dar acum i se păru oarecum ciudată, de vreme ce ea încercase să o rupă fără succes.

— V-au luat păturile? Bărbaţii ăia?

— Mda, spuse, însă, din cauză că tăcuse prea mult, lui Eli îi fu greu să vorbească. Mda, repetă el mai clar. Păturile şi mâncarea. Am mai căutat într-o casă, dar n-am avut ce să găsesc. Au luat şi majoritatea hainelor, mai puţin pe cele mult prea mari pentru orice om am cunoscut vreodată. Le-am luat ca să le folosesc drept pături pentru Neva şi Lucy.

Vocea lui Stebbs spintecă noaptea.

— Lynn, vino aici!

— Ce s-a întâmplat? întrebă fata, apropiindu-se cu şovăire de intrare.

— Ia asta, zise şi-i dădu o boccea. Îngroap-o!

Lynn luă cu grijă cămaşa murdară, alarmată de căldura pe care o emana, şi îi aruncă lui Stebbs o privire întrebătoare.

— S-a născut mort, îi explică Stebbs, apoi o cuprinse de umeri, aducând-o mai aproape de el. Du chestia asta mică un pic mai departe şi îngroap-o. Mama nu se simte prea bine.

— O să supravieţuiască?

— Lucrurile nu stau prea bine aici, spuse şi arătă spre tâmplă şi inimă.

Lynn ascunse mica boccea sub braţ. Eli o urmă în aval, uluit şi tăcut. Fata n-avea habar cum anume să sape, fără lopată, un mormânt în pământul îngheţat, dar Stebbs era ocupat cu mama. Ea urcă pe mal, până când acesta îi ajunse până la umăr, şi alese o mică poiană înconjurată de frasini.

— Ar trebui să fie uşor de regăsit, dacă vrea să vină şi să îl vadă, îi spuse ea lui Eli, care dădu doar din cap, ţinând strâns bine lanterna dată de Stebbs. În plus, malul este destul de înalt aici; inundaţiile de primăvară nu îl vor lua.

Nu primi niciun răspuns, aşa că Lynn lăsă bocceaua pe pământ, ignorând umezeala care trecuse prin material şi îi murdărise hainele.

— Găseşte-mi un băţ destul de mare şi de ascuţit!

Eli păru recunoscător să primească indicaţii şi dispăru grăbit în întuneric.

Lynn aşteptă ca ochii să i se adapteze la lumina lunii, după care se-ntoarse la râu să caute pietre. Se reîntâlniră în poiană, iar Eli începu să sape pământul cu băţul, făcând găuri brute. De îndată ce săpă o brazdă, Lynn răzui cu o piatră plată.

— Nu vom reuşi să o facem foarte adâncă, spuse ea. Dar îl vom acoperi cu nişte pietre destul de mari, astfel încât să nu-l deranjeze nimic.

— Pe el?

— Poftim?

— Este băiat?

— O! exclamă Lynn şi se gândi pentru o clipă. De fapt, nu ştiu. Stebbs nu mi-a spus.

Eli ezită înainte să desfacă mănunchiul nemişcat. Lynn îşi întoarse hotărâtă privirea.

— Aveai dreptate, spuse el după o clipă. Este băiat.

Fata mormăi drept răspuns, neştiind ce să spună. Eli înfăşură din nou micul trup.

— Deja este rece, constată el, iar mâinile îi zăboviră peste mica boccea care fusese caldă înainte ca vântul nopţii să o răcească. Fratele meu şi-a dorit dintotdeauna un fiu.

— Mai poate face. Vino să mă ajuţi!

După o oră, Eli îşi întinse nepotul în mica gaură pe care reuşiseră să o sape şi aşeză pietre deasupra.

— Nu poate, spuse Eli din senin.

— Ce nu poate?

— Fratele meu. nu mai poate avea fii. Este mort.

— O, spuse Lynn. Îmi pare rău!

Împreună, priviră pietrele în linişte.

— Cred că ar trebui să ne rugăm lui Dumnezeu sau ceva de genul ăsta, spuse Eli după o clipă.

— Ce să facem?

— Nu contează, zise el. Cred doar că ar trebui să spun ceva, ştii, deasupra mormântului.

Lynn îi rămase alături în întuneric, conştientă de căldura emanată de trupul său, în frigul care-i înconjura.

— Pot s-o fac eu, zise ea. Dacă vrei.

El dădu din cap, iar Lynn inspiră o gură de aer rece înainte să spună cuvintele.

— „Le-am cumpănit pe toate, la toate m-am gândit,

0 irosire mi-au părut anii rămaşi în catastif,

Cum tot o irosire au fost şi cei pe care i-am trăit,

La fel atârnă viaţa asta, cât şi acest sfârşit."[I]

Chiar şi pe întuneric, îl simţi uitându-se la ea când termină.

— Ăsta e William Butler Yeats, spuse Eli. Cum naiba de îl ştii pe Yeats?

— Ştiu să citesc şi am cărţi, zise ea încordată.

Când reveniră în tabără, Stebbs stătea lângă foc, încălzind nişte supă pe care o adusese cu el.

— Se simte bine, îi spuse lui Eli. Dar trebuie să o duci într-un adăpost decent. Voi doi o să muriţi aici într-o lună.

— Ce sugerezi? întrebă Eli. Nu o să părăsească râul, mai ales acum, spuse, iar imaginea micului mormânt singuratic în lumina lunii rămase nerostită.

— Ei bine, de fapt, nu este un loc rău. Aveţi apă proaspătă, iar malul este destul de înalt, aşa încât ar trebui să fiţi în siguranţă primăvara, la topirea zăpezii. N-ai de unde să ştii, dar râul seacă din când în când, deci o vară secetoasă ar putea să îţi facă probleme. Dar aici este destul vânat şi, după ce înveţi să vânezi şi să aduni lemne, îţi va fi uşor, acum că ştii cum să le iei pe cele potrivite.

I Din poemul „Un aviator irlandez îşi presimte moartea", traducere de Cristina Jinga (n. red.).

Lynn se întrebă cine l-ar fi învăţat pe Eli să vâneze. Ea, cu siguranţă, nu avea timp, mai ales de-acum, că Lucy era responsabilitatea ei. Deschise gura ca să spună măcar atât, dar, când îi văzu chipul lui Eli - extenuat şi inexpresiv -, se opri.

— Adăpostul este prioritatea, continuă Stebbs. De acum. Ea n-o să plece, iar tu nu o s-o obligi, ceea ce înseamnă că trebuie să aduci adăpostul la tine. Putem noi să construim rapid ceva în câteva zile, iar mai târziu să-ţi clădim ceva mai bun şi mai durabil, dacă tot n-o să vrea să se mute.

Lynn se mişcase neliniştită când Stebbs folosise cuvântul „noi" şi când îşi fluturase larg mâna, incluzând-o.

— Deja vă sunt profund îndatorat, zise Eli, uitându-se atent peste foc la Lynn. Orice faceţi pentru mine, eu nu pot. Îmi este imposibil să vă întorc favoarea.

— Nu-ţi face acum griji pentru asta, spuse Stebbs, intervenind cu uşurinţă când văzu că Lynn vrea să deschidă gura. Vom rezolva lucrurile pe parcurs, acum prioritatea este să vă ţinem în viaţă pe tine şi pe femeia ta.

— Nu este femeia mea.

Lynn simţi un gol ciudat în stomac. Incapacitatea lui ar fi trebuit să o umple de dispreţ faţă de el, dar, în schimb, o făcuse să vrea să îl ajute. Iar femeia din adăpost avea o limbă atât de ascuţită, că nu trebuia să ai multă imaginaţie ca să-l vezi făcut fâşii la

picioarele ei. Dintr-un motiv sau altul, nu credea că vrea să vadă aşa ceva.

Înainte să vorbească, Stebbs îl privi cu mare atenţie pe Eli pentru o clipă.

— Fie că este sau nu a ta, e o femeie frumoasă, iar acum e de datoria ta să o protejezi.

— Asta-i treaba mea de când a murit Bradley, fratele meu.

— Era copilul lui?

— Mda, fiul. Neva era soţia lui. El a murit când plecam din Entargo. Unul dintre gardieni a împins-o pe Neva. De obicei, este destul de sprintenă, dar avea o burtă aşa de mare, că şi-a pierdut echilibrul. Bradley a sărit să o prindă, iar un gardian l-a împuşcat - a spus că se îndrepta spre arma lui.

— Pur şi simplu? întrebă Stebbs.

— Pur şi simplu. A sângerat în piaţă, de faţă cu soţia şi copilul. Lucy s-a urcat în poala mea, plângând să îl ajute cineva pe tatăl ei, iar Neva stătea în genunchi şi-i ţinea capul lipit de copilul din burtă. Eram înconjuraţi de mulţi oameni, şi chiar de câţiva pe care îi ştiam că sunt doctori, dar nu ne-a putut ajuta nimeni.

— De ce nu? întrebarea lui Lynn îi atrase din nou atenţia lui Eli asupra ei.

— Din cauza planificării populaţiei, spuse el. Unei perechi i se permite să aibă un singur copil, iar ei o aveau deja pe Lucy.

Stebbs oftă şi aruncă un băţ în foc.

— Credeam că între timp au anulat interdicţia. Deci mai este valabilă? Faci o greşeală, şi, fără discuţii, toată familia este evacuată din oraş?

— Nu risipesc apa pe infractori. Uneori îi păstrează pe copiii mai mari, în mare parte băieţi, ca să ajute la protejarea oraşului. Lui Lucy i-a prins bine că nu este băiat.

— Nu aici, spuse concis Stebbs, aruncându-i o privire tăioasă lui Eli.

— Mda, ştiu, zise Eli. Presupun că am fost norocoşi când bărbaţii ăia au venit după mâncarea noastră, Neva fiind însărcinată şi Lucy. ei bine, niciunul dintre ei nu părea să caute aşa ceva.

Lynn se uită complet pierdută de la Stebbs la Eli.

— Poate că aşa stăteau lucrurile, dar doamna ta nu mai este însărcinată, spuse Stebbs. Şi, repet, ea este responsabilitatea ta acum.

— Se pare că, pe aici, să arăţi bine nu înseamnă neapărat că ai mai puţine şanse să supravieţuieşti, zise Eli şi aruncă o privire către Lynn, dar ea încă încerca să înţeleagă discuţia de mai devreme.

— Să arăţi, dar şi să tragi bine cu arma, completă imediat Stebbs, zâmbind strâmb.

Menţionarea trasului cu arma o făcu pe Lynn să se ridice în picioare.

— Trebuie să mă întorc; deja am stat aici prea mult.

— Cam ai dreptate, spuse Stebbs, chinuindu-se să se ridice. Te vom ajuta, fiule! Nu are rost să mori aici, când avem cum să te ajutăm.

Lynn îşi muşcă buza când ea şi Stebbs se îndreptară spre casă. Cuvintele lui de despărţire pentru Eli fuseseră menite să îl consoleze, dar şi să îi transmită lui Lynn părerea lui privind situaţia. Ea şovăise să-şi ofere ajutorul toată seara, iar Stebbs promisese mai multe fără să o întrebe. Fata nu voia ca Eli şi Neva să moară de frig, dar nici nu se împotrivea ca ei să descopere singuri bazele supravieţuirii.

Stebbs păru să îi înţeleagă starea de spirit şi tăcu. Roua de dimineaţă căzuse pe iarba înaltă, udându-le pantalonii din mers şi făcându-i să simtă frigul până în oase. Lynn stinse lanterna, ca să economisească bateriile, imediat ce la orizont apăru o fâşie gri. Se aflau la jumătatea drumului spre casă, când Stebbs făcu un pas greşit, care îi răsuci glezna sănătoasă şi îl aruncă zgomotos la pământ.

Lynn îl ajută să se ridice, iar el îşi încercă piciorul sănătos, crispându-se când îşi lăsă greutatea pe acesta.

— Mergi mai departe fără mine, dacă vrei, spuse el. Ştiu că te grăbeşti să te întorci la.

— Lucy, zise Lynn, trecându-şi un braţ pe sub al lui. Mda, mă grăbesc.

Stebbs se rezemă de ea ca să se sprijine.

— Voiam să spun „heleşteu".

— Mda, şi la ăla, zise, ignorând privirea uimită pe care i-o aruncă Stebbs când tânăra se retrase ca să îi dea puţin spaţiu. Crezi că te descurci?

— Da, o să-mi treacă mergând.

Lynn se-ndrepta deja spre casă.

— Am să trec să văd ce faci! îi strigă ea peste umăr şi merse repede prin iarbă, brusc simţindu-se neliniştită.

Avea şapte ani când mama plecase la o vânătoare nocturnă, ea fiind prea copil ca să ajute să care bucăţile mari de carne pe care le aducea acasă. Mama îi promisese că avea să revină a doua zi, dar apăruse abia pe la mijlocul serii, târând în urma ei o sanie încărcată cu carne. Lynn se prefăcuse curajoasă şi afirmase că totul fusese bine, nedorindu-şi să recunoască în faţa mamei dure că orele nopţii o învăţaseră semnificaţia fricii.

Pivniţa era singura casă pe care o cunoscuse vreodată, dar să se trezească la miezul nopţii fără să audă respiraţia ritmică a mamei alungase sentimentul de siguranţă. Toate colţurile întunecate făceau un zgomot necunoscut, fiecare foşnet uşor fiind o ameninţare neidentificată. Cum ar fi reacţionat Lucy, neobişnuită cu întunericul adăpostului lor subteran, dacă s-ar fi trezit şi ar fi văzut că Lynn dispăruse?

Lynn deschise uşa pivniţei şi îşi ţinu o clipă suflarea. Distinse sunetele mai firave ale respiraţiei ritmice a lui Lucy ridi- cându-se de sub pături. Era în siguranţă şi dormea. Lynn îşi luă puşca şi urcă pe acoperiş ca să vadă ce face Stebbs.

Un sentiment de vinovăţie o atinse când îl văzu mergând greoi pe câmp, cu un băţ în mână. Ar fi trebuit să îl ajute să se întoarcă la adăpostul lui. Coborî carabina imediat ce Stebbs ajunse la

bolovan. Îl urmări cum se odihni pentru o clipă şi cum continuă apoi să meargă spre casă, pe câmpul cu coioţii care ajunseseră schelete şi tendoane uscate.

Măcar avea timp să doarmă câteva ore. Lynn se furişă în linişte spre patul ei, ca să nu o deranjeze pe Lucy, şi se întoarse cu faţa la perete. Coşmarurile nu erau o noutate pentru Lynn; viaţa ei diurnă era plină cu destule imagini tulburătoare - şi considera că nu este corect ca o parte dintre ele să i se strecoare şi în vise. Moartea mamei o afecta în fiecare noapte, amintindu-şi-o în asemenea detaliu, încât putea să numere dinţii Marelui Ticălos înfipţi în gâtul mamei.

Lynn închise ochii, aşteptându-se să vadă sângele curgând pe iarbă sau chiar micul dâmb singuratic de noroi pe care îl lăsase în urmă la râu. În schimb, văzu chipul lui Eli, licărind în lumina focului făcut necorespunzător. Până adormi, îl studie aşa cum nu şi-ar fi permis să o facă ziua.

Îşi dădu seama la ce se referise mama când îi vorbise de băiatul mort căruia îi luase încălţămintea. Chiar dacă murea de foame, Eli avea o alură tinerească, deşi nu avea şi obrajii durdulii ai băiatului pe care îl împuşcase ea. Lynn compară cele două chipuri în minte, încercând să-şi dea seama ce le făcea să fie complet diferite. În sfârşit, decise că, pur şi simplu, chipul lui Eli era mai plăcut de privit.

Pentru prima dată de la moartea ei, Lynn visă alt chip decât al mamei.

Responsabilitatea o trezi pe Lynn din somnul superficial, iar ea se duse să îşi facă treburile casnice de dimineaţă. Lipsa somnului combinat cu emoţiile necunoscute îi agitau mintea, ocupându-i toate gândurile - o metodă bună să fie ucisă. Găleţile goale i se loviră de genunchi când se îndreptă cu greu spre heleşteu, hotărâtă să identifice sentimentele schimbătoare ca să se poată concentra la realitate.

Vinovată se mai simţise - când îşi dezamăgea mama cu o sarcină simplă sau când lua o sorbitură în plus din apa purificată. Greutatea apăsătoare a propriului rol în moartea mamei era constantă, un nor întunecat care îi urma gândurile diurne, despre care ştia că se vor transforma într-un coşmar furtunos dacă doarme.

Uşoarele frânturi de vinovăţie începeau să o chinuie. Imaginea lui Stebbs odihnindu-se pe bolovanul de pe câmp îi traversă câmpul vizual, iar ea o alungă. Ceea ce fusese iniţial o înţelegere corectă, prin care el îi săra carnea de vânat, în timp ce ea cerceta tabăra riveranilor, se transformase într-o harababură care îi dăduse mai mult de lucru decât înainte. Fusese dezavantajată, aşadar, de ce se simţea prost că el se chinuise în drum spre casă?

Şi ar fi trebuit să fie mânioasă că bărbatul le oferise ajutorul amândurora lui Eli şi Nevei, se gândi Lynn cu amărăciune când scufundă prima găleată în apa rece a dimineţii. Stebbs părea să creadă că

riveranii deveniseră responsabilitatea lor, iar ea nu era sigură că nu e de acord. Incapacitatea totală de a avea grijă de ei înşişi i-ar fi ucis înainte de venirea iernii. Ea şi Stebbs aveau şansa să împiedice lucrul acesta.

Stomacul i se strânse când primul licăr de îndoială îi străbătu corpul. Întunericul şi interiorul aproape sacru al hambarului o calmară, iar fata inspiră profund; putregai şi umezeală, petrol vărsat şi urme de benzină. Mai presus de toate, simţi mirosul apei direct din rezervoarele de plastic - mireasma supravieţuirii. Ştia ce ar fi făcut mama. Nimic. Şi astfel, lângă cel mic de sub frasini, aveau să fie două morminte mari.

Lynn vărsă repede cea de-a doua găleată în rezervor, ca să alunge imaginea, şi rămase nemişcată deasupra lui atât de mult

timp, încât unduirile apei se liniştiră, iar ea îşi privi reflexia.

Odată ce se trezi, Lucy îşi găsi noua protectoare stând în alt pat, cu braţele încrucişate defensiv, privind în gol. Fetiţa se întinse pe îndelete, savurând mirosul părului curat şi senzaţia dată de căldura păturii pe spate. Căldura reţinută de trup o adormi din nou, dar nu înainte ca mâinile ei să atingă ceva necunoscut. Un câine roşu de pluş, uzat de anii de iubire, îi fusese pus alături, sub pătură.

— Ce este ăsta?

— Ceva ce ţi-am adus din pod, spuse Lynn. Nu-i mare lucru. Lucy îşi trecu degetele peste blana roşie şi moale şi peste
bucăţile tari de plastic ce formau nasul mic şi ochii negri.

— A fost al tău? Cum îl cheamă?

— Eu îi spun Câine, pur şi simplu.

— Câine, repetă Lucy, trăgându-i pe spate urechile mari şi eliberându-le ca să îi cadă pe faţă. Nu prea te pricepi să dai nume lucrurilor.

— Cândva, am avut un câine adevărat, spuse Lynn. Răspundea foarte bine la „Câine" şi numele nu părea să îl deranjeze.

Lucy aruncă animalul de pluş în aer.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Asta, spuse Lynn, întinzând repede mâna ca să prindă câinele înainte să cadă, nu este o poveste drăguţă.

Lucy înălţă mâinile, mişcându-şi degetele după darul ei.

— Pot să îi spun Câinele Roşu?

— Spune-i cum vrei, zise Lynn, lăsându-l să cadă pe pieptul mic al fetei, moment în care ea îl îmbrăţişă strâns. Acum este al tău.

Lucy se băgă din nou sub pătură, luând cu ea Câinele Roşu proaspăt rebotezat. Cu două degete, apucă o ureche şi o masă în cercuri tot mai lente până când adormi din nou.

— Pot să te întreb ceva?

Lucy se trezi tresărind.

— Poftim?

— Arăt bine?

Copilul dădu din cap, buclele aurii mişcându-i-se în sus şi în jos pe pernă.

— Eşti foarte frumoasă, mormăi ea adormită.

Minutele de linişte umplură pivniţa, întrerupte doar de sunetul respiraţiei constante a lui Lucy.

Hmm, îşi spuse, în cele din urmă, Lynn. *Cine ar fi crezut?*

Unsprezece

O brumă distrugătoare căzuse, transformând roua dimineţii într-o pătură mortală de gheaţă care curma vocile insectelor. Aerul rece al dimineţii îi intră lui Lynn în plămâni când trase fermoarul salopetei până la gât. Lângă ea, Lucy, de nerecunoscut cu o căciulă imensă trasă până la sprâncene şi cu un fular înfăşurat până la nări, păşea cu încredere.

— Ce facem azi? zise, cu vocea înăbuşită de straturile de material cu care o acoperise Lynn înainte să îi încredinţeze pielea fragilă aerului de afară.

— Trebuie să aducem lemnul înăuntru. Te aşezi dacă încep să te doară picioarele.

Odată cu trecerea zilelor, Lucy se dovedise mai mult un ajutor, decât o piedică. Energia ei nesfârşită şi curiozitatea puteau fi de folos, îşi dăduse seama curând Lynn. Sarcinile uşoare, ca adunatul beţelor de aprins focul şi verificatul proviziei de apă dezinfectată, ajunseseră deja să o plictisească, aşa încât Lynn începuse să îi încredinţeze mai multe treburi. Picioarele încă i se vindecau în urma tăierii unghiilor crescute, fapt care se dovedise un chin mai mic decât anticipase Lynn.

Îi ceruse lui Stebbs să asiste, aşteptându-se ca Lucy să plângă, să implore şi să se zbată. Cererea ei

de a ţine copila nemişcată în timp ce ea tăia unghiile fusese întâmpinată cu o sprânceană ridicată şi cu sugestia că ar trebui să încerce mai întâi o cale mai puţin violentă. După ce el îi explicase totul cu răbdare şi în cuvinte atent alese, Lucy cedase graţios atingerii lui, tresărind şi ascunzându-şi capul în poala lui Lynn în momentele cele mai grele. Plânsese, dar nu se văitase. Lynn domolise palpitaţiile din urma operaţiei cu aspirină, după ce se chinuise să scoată capacul, flaconul nefiind folosit de câţiva ani.

Lynn cântărise dacă să îi permită lui Lucy să o ajute să care lemne înăuntru. Un buştean scăpat ar fi putut s-o facă pe copilă să sufere îngrozitor, dar Lucy insistase că plictiseala este mai rea decât un deget de la picior însângerat, consimţind, în cele din urmă, să poarte trei perechi de ciorapi în interiorul vechilor ghete ale lui Lynn. Fetiţa merse, curioasă şi liniştită, pe lângă Lynn când se îndreptară spre hambar.

— Bine, spuse Lynn când deschise uşa glisantă. Aici am un căruţ pe care poţi să-l tragi prin curte, să aduni toate beţigaşele şi lucrurile pe care le putem folosi ca să aprindem focul dacă se sting tăciunii în pivniţă.

Lucy se încruntă şi se opri pe loc.

— Asta nu e o treabă nouă. Ai spus că de acum îmi dai ceva nou de făcut.

— De acum poţi să foloseşti căruţul.

Licărul de inspiraţie îi venise lui Lynn când cărase apă în seara precedentă şi-şi reperase vechiul căruţ roşu, care ruginea în colţul întunecat.

— Asta e o treabă veche, doar cu un căruţ nou. Vreau să te ajut să cari lemne.

— *Chiar mă ajuţi* să car lemne, insistă Lynn când trase de mâner ca să mişte căruţul din locul vechi de repaus. Beţele sunt lemne.

Lucy mormăi ceva în şoaptă, dar nu se auzi de fularul care îi acoperea gura. Apucă mânerul căruţului şi ieşi posomorâtă cu roţile căruţului scârţâind în semn de protest. Lynn o urmă şi o avertiză pe Lucy să rămână în curte, apoi se îndreptă spre proviziile de lemne din partea estică a casei.

Aveau să supravieţuiască iernii. Pivniţa reţinea bine căldura, mai ales de îndată ce cobora pătura de lână care acoperea intrarea în cămară. Nu era mult lemn de foc în plus pe care să se bazeze în toamna următoare, ceea ce făcea ca tăierea lemnului vara să fie obligatorie. Cum ar fi reuşit să plece de acasă pentru a tăia lemne era o întrebare pentru care nu avea un răspuns potrivit. Heleşteul nu putea fi lăsat nepăzit. Probabil că avea să fie nevoită să împartă din nou sarcina cu Stebbs şi, chiar dacă nu îi plăcea ideea că are nevoie de el, ruşinea pe care o simţea de obicei când trebuia să ceară ajutorul se mai domolise.

Încrederea în sine fusese mantra mamei. Nimic nu era mai important decât ele şi bunurile lor.

Permiţându-i lui Lucy să intre în casa lor, încălcase toate învăţăturile ei, dar să lase fetiţa să moară lângă râu era contrar unui principiu pe care îl ştia fără să fi fost învăţată. După ce se ocupaseră de picioarele lui Lucy, îi împărtăşise lui Stebbs gândurile care o încercau. El îi spusese că este conştiinţa ei, care o îndrumă să ia decizia corectă.

Să aibă conştiinţă era o trăire nouă, şi una în privinţa căreia Lynn începea să aibă îndoieli, urmărind-o pe copilă cum, ursuză, arunca beţele în căruţul ruginit de culoare roşie. Lucy trebuia să se întoarcă. Eli şi Neva aveau acum un adăpost; în urmă cu câteva zile, Lucy venise în fugă la heleşteu, cu un braţ de beţe care ameninţau să îi scoată un ochi dacă ar fi căzut.

— Lynn - vine o camionetă pe drum!

Comentariul atât de lipsit de sens o făcuse pe Lynn să sară în picioare, cu pistolul în mână. Urcaseră în grabă pe acoperiş,
Lynn lovind-o nerăbdătoare pe fetiţă pe spate când urcase la şase metri înălţime. Sunetul motorului fusese audibil în aerul rece al dimineţii, iar Lynn se mustrase pentru că nu îl auzise mai devreme, fiind distrasă de ivirea mânerului găleţii de apă care ar fi trebuit să coboare şi să se mişte liniştită la mare distanţă sub suprafaţa heleşteului, nu la doar câţiva centimetri de ea.

Când bâzâitul motorului devenise mai puternic, Lynn se convinsese că Lucy avusese dreptate. Stebbs era la volanul camionetei. Când maşina

trecuse mai departe, Lynn observase că pe platformă avea o drujbă şi lemn tăiat. Bărbatul fluturase fericit din mână, ridicându-şi braţele şi prefăcându-se că se predă când văzuse arma lui Lynn. Lucy ţopăise în loc, fluturând şi ea extaziată din mână.

— Ce face? întrebase Lucy.

— Se pare că are de gând să-i construiască o casă mamei tale.

Lucy se ridicase pe vârfuri ca să îl urmărească pe Stebbs dispărând pe drum.

— El este cumva magic, nu-i aşa?

— Mda, zisese Lynn şi schiţase un zâmbet fără să vrea. Cumva.

Nimic nu ar fi putut s-o convingă pe Lynn să viziteze noua casă de lângă râu.

— Sunt sigură că este minunată! îl asigură pe Stebbs când el o privi insistent la cina din pivniţă.

Bărbatul adusese fasole şi se oferise să o ajute pe Lynn să coboare carnea de vânat sărată din copaci, iar ei i se păruse nepoliticos să îl lase să plece în seara friguroasă fără o cină caldă. Carnea de vânat fusese îngheţată, dar câteva bucăţi se gătiseră bine pe plită alături de fasole. Lucy stătea în patul ei, mişcându-şi degetele prin borcanul cu fasole ca să ia ultimele picături de sos.

Stebbs o privi o secundă înainte să continue.

— Este mai mult decât minunată. Mică, având în vedere că am construit-o repede, dar Eli a avut o idee bună. Au un pod unde pot să doarmă, ca să nu mai fie nevoiţi să îşi strângă aşternuturile în fiecare

dimineaţă. Nu a fost cel mai uşor lucru din lume de construit, dar e util, deoarece suprafaţa nu e mare.

Lynn se uită gânditoare la mâncarea ei. Ideea că Neva şi Eli stăteau împreună în pod o făcu să-şi simtă stomacul ciudat, într-un fel care nu avea legătură cu foamea.

— Eli ăsta este muncitor. Dacă-i dai nişte mâncare, capătă putere. Îţi spun, Lynn, nu l-ai recunoaşte pe băiatul pe care l-ai văzut prima dată.

Ea mormăi şi îşi studie mâncarea.

— Apoi, am avut noroc şi am găsit un cuptor vechi pe lemne printre vechituri. Nu este frumos, dar nu e prea mare, zise şi luă o gură din carnea de vânat, iar Lynn se bucură de clipa de linişte cât el mestecă.

Stebbs înghiţi.

— Tai o gaură în acoperiş şi trec o ţeavă pe acolo şi termin frumos treaba. Totuşi, nu are o uşă. Cuptorul, nu casa. Le-am spus că vor trebui să aibă grijă la scânteile care sar de acolo până am să-l repar.

— Până ai să-l repari *tu?*

— Sigur, de ce nu? spuse şi mai luă o gură de carne, vorbind apoi cu gura plină. Nu am altceva de făcut. Tu nu-mi prea ceri ajutorul.

— Nu am nevoie de niciun ajutor.

— Îmi dau seama de asta, admise şi făcu semn spre cămara bine aprovizionată şi spre rezervorul plin de apă curată de dincolo de ea. Ai să te descurci şi mai bine când ai să scapi de copilă.

— Să scap?

— Sigur, zise Stebbs, ştergându-se la gură cu mâneca. Acum că au o casă adevărată acolo, cu o mamă.

— Corect, mama ei. Care nu a întrebat nici măcar o dată de ea, spuse Lynn, străduindu-se din răsputeri să nu-i tremure buzele şi să vorbească pe un ton egal, căci furia tot mai mare din stomac o luase prin surprindere.

— Acum, de unde ştii tu? Nu prea te duci în vizită. N-ai de unde să ştii că Neva nu stă şi plânge întruna după fetiţa ei.

Lynn îi aruncă o privire rece peste farfuriile goale.

— Dar pariez că nu o face.

Stebbs se uită la Lucy, care era ocupată lovind cutia de fasole cu un băţ.

— Nu, nu plânge. Dar îţi pot spune că nici bine nu se simte. Femeile nu îşi arată întotdeauna clar emoţiile, iar ea suferă. Şi-a pierdut casa, soţul şi copilul nou-născut deodată. Dacă aşa înfruntă ea situaţia, rămânând lângă râu şi stând liniştită, e treaba ei.

Lynn miji ochii.

— O placi.

— Este destul de drăguţă, spuse el defensiv.

— Destul de inutilă, mai degrabă.

Cei doi se încruntară unul la celălalt în linişte, suficient de mult timp, încât Lucy să observe schimbarea. Ea lovi conserva cu piciorul spre ei, stând cu picioarele încrucişate pe podea.

— Ce s-a întâmplat?

— Tânăra domnişoară aici de faţă are altă părere faţă de mine, asta e tot, spuse Stebbs, ridicându-se stângaci în picioare. Presupun că este timpul să plec. Mulţumesc pentru cină!

— Tu ai adus-o, spuse Lynn cu duşmănie.

Supărată sau nu pe el, nu l-ar fi obligat să îi mulţumească pentru propria mâncare.

Stebbs oftă şi îi făcu semn din ochi lui Lucy.

— Oricum, mulţumesc! Şi, dacă hotărăşti să te duci acolo, cred că lângă râu este cel puţin o persoană care nu s-ar supăra să te vadă.

— Nu pot părăsi heleşteul, spuse Lynn, ignorând aluzia la Eli, deşi spera că roşeaţa apărută în obraji nu era vizibilă în pivniţa slab luminată.

— Asta e problema, nu-i aşa?

— Am avut noroc o singură dată. Nu pot conta pe noroc.

Chiar şi după câteva zile de la călătoria spre râu ca să moşească bebeluşul Nevei, Lynn era bântuită de ce s-ar fi putut întâmpla în absenţa ei.

— Nu o voi mai face, continuă.

Stebbs se gândi o clipă la asta.

— Bine, atunci, dar dacă i-aş convinge să vină aici? Ca un fel de petrecere de revenire acasă pentru micuţă, când va fi timpul?

— Mda, sigur, când va fi timpul.

Timpul trecea lent. Zilele erau mai scurte acum, soarele traversând orizontul atât de repede, încât Lynn era forţată să îşi termine munca de afară la

lumină. Lucy era un ajutor bine-ve- nit, iar grămada lor de beţe din apropiere de fereastra pivniţei era suficientă pentru două ierni, dar Lynn nu îi spusese să se oprească. Era foarte conştientă că plictiseala va fi noul inamic. Aerul rece le-ar fi făcut să rămână permanent în casă, unde orele lungi s-ar fi lungit şi mai mult.

Apă încetase să mai adune. Fiecare găleată plină pe care o scotea din heleşteu aducea mânerul mai aproape de suprafaţă. Lynn reuşi să se convingă de faptul că, dacă ar fi rămas scufundat, s-ar fi descurcat ele cumva. Erau în siguranţă pentru moment; rezervorul de apă curată din pivniţă era plin, ca şi rezervoarele mari din hambar, protejate de îngheţ de volumul mare. Era rezerva de viitor a lui Lynn; posibilitatea unei ierni fără zăpadă, urmată de o primăvară secetoasă. Lipsa zăpezii topite însemna lipsa inundaţiilor. De vreme ce heleşteul lor nu se alimenta din pământ, depindea de ploaie şi de inundaţie ca să se umple din nou. Iar de câteva săptămâni nu mai plouase.

Lynn închise uşa hambarului în urma ei, savurând mirosurile pentru o ultimă dată într-o lungă perioadă de timp. Rezervorul din pivniţă avea trei mii şapte sute de litri. Terminându-şi rutina zilnică, ar fi putut să nu revină la hambar ca să umple rezervorul din pivniţă vreme de o lună. Lynn puse cele două zăvoare pe uşa hambarului, de obicei ultima acţiune a mamei înainte să cedeze instalării iernii nemiloase. Un spasm de întristare îi făcu

stomacul să se strângă, iar fata simţi lipsa mamei cu disperare. Era mult mai uşor când era cineva acolo să îi spună ce să facă şi cum să supravieţuiască. Acum era singură, cu responsabilităţi pe care nu le ceruse.

Lucy se adapta bine la vremea rece, îmbrăcată cu multe straturi din vechile haine ale lui Lynn şi alergând cu orele prin iarba înaltă, bucurându-se de sunetul firelor fragile care se rupeau sub picioarele ei. Curând, făcu o potecă şerpuită prin curtea neîngrijită, pe care Lynn o vedea clar de pe acoperiş. Lucy se juca ore întregi cu Câinele Roşu, construindu-i mici cuşti din beţe şi distrugându-le cu dezastre naturale imaginare. Voia să simuleze o inundaţie, dar Lynn nu îi permise să folosească apă, aşa că rămase la tornade şi suflă până se-nroşi la faţă.

Tocmai distrugea a treia casă din săptămână, când un licăr de mişcare spre est îi atrase atenţia lui Lynn.

— Lucy! Intră în casă!

Fetiţa sări în picioare şi alergă să se ascundă, fără întrebări.

Lynn se uită prin lunetă, dar nu văzu nimic. Viaţa sălbatică începuse să revină pe câmpul unde măcelărise coioţii, dar, în ultima vreme, nu mai văzuse câini sălbatici. Urmărea drumul cu luneta, dorindu-şi ca iarba înaltă să se dea la o parte şi să îi ofere o imagine clară. O briză se furişă printre tufe

şi le depărtă suficient, încât să vadă o nuanţă nefirească de albastru mişcându-se spre casă.

Lui Lynn i se poticni inima, iar ţeava puştii se mişcă brusc. Străinii care mergeau pe drum deschis erau periculoşi. Mama o învăţase că oamenii care nu se ascundeau se cred de temut şi că era mai bine să fie doborâţi de la distanţă. Apucă impulsiv trăgaciul, însă expiră lent. Bărbatul se mişcă puţin din câmpul vizual, în spatele unui afloriment al şanţului, dar briza adusese un sunet străin la urechile ei.

Un fluierat.

— Pot să ies acum? se auzi de sub streaşină vocea ezitantă a lui Lucy.

Lynn tresări şi nu mai ţinu bine carabina. Ţeava umedă se lipea de şindrilă, iar ea îşi acoperi din reflex urechile, dar aceasta nu se descărcă.

— Lucy, du-te în casă, şopti Lynn, apoi îşi şterse mâinile de haină şi repoziţionă carabina, însă nu auzi uşa din spate des- chizându-se. Lucy, mormăi ea un pic mai tare, trebuie să mergi înăuntru! Acum!

Liniştea îi întâmpină cererea, iar groaza întunecată i se umflă în stomac.

— Lucy?

— Cine cântă? întrebă mica voce, care părea totodată curioasă şi speriată. Tu nu cânţi.

Lynn se ridicase de pe coate şi coborâse pe antenă într-o clipă, cu arma prinsă în pliul cotului. Să păstreze bărbatul în cătare şi să ţintească constant era imposibil cu Lucy stând în câmp

deschis, iar fiecare pas aducea străinul mai aproape de a o zări. Ea apucă fetiţa de cot şi o smuci înăuntru, cu Câinele Roşu atârnând din cealaltă mână a ei. Când coti la dreapta pe palier, în loc să se îndrepte la subsol, Lucy încetă să protesteze şi o apucă pe Lynn strâns de mână, ineditul urcatului la etajul casei făcând-o să tacă.

Lynn se îndreptă spre sufragerie, unde cele două ferestre din faţă dădeau spre drumul de la doar trei metri distanţă. În tăcere, ridică fereastra suficient, încât să poziţioneze carabina dedesubt. Lucy se ghemui lângă ea, cu ochii mari.

Fluieratul era mai puternic acum. Bărbatul apărea încet, şchiopătând în picioarele goale pe drumul neuniform cu pietriş, cu mâinile băgate în buzunare din cauza brizei răcoroase. Lynn vedea conturul muşchilor slabi pe sub pielea subţire ca de găină. El încă fluiera, fiecare pas fiind în ritm cu melodia pe care o scotea forţat printre dinţi, deşi părea să se chinuie până şi să respire.

Lynn inspiră şi ea, expiră parţial şi îşi ţinu respiraţia, cu ochiul la lunetă. Brusc, fu foarte conştientă de mâna lui Lucy de pe braţul ei, căldura fiecărui deget mic intrându-i în piele.

— Pare singuratic, spuse fetiţa, iar Lynn expiră brusc restul de aer, retrăgându-se de la lunetă.

— Bineînţeles că este singuratic! izbucni ea. Este singur. Acum, am nevoie să taci şi să nu mă atingi un minut.

Mâna lui Lucy se strânse pe braţul lui Lynn.

— Nu ai să-l împuşti, nu-i aşa?

— Eu., începu Lynn, dar se opri, coborându-şi privirea la Lucy, ai cărei ochi erau mari şi întrebători şi care ţinea protector Câinele Roşu sub cot. Asta fac, Lucy, spuse ea încet. Aşa rămânem amândouă în siguranţă.

— Dar nu ne-a rănit, spuse Lucy, uluirea apropiindu-i sprâncenele deasupra nasului mic. Nu a făcut nimic greşit.

— Nu ştim asta.

Lucy îşi împinse în afară buza de jos, într-o expresie pe care Lynn o cunoştea prea bine.

— Atunci, întreabă-l!

— Ce?

— Nu te las să îl împuşti înainte să afli dacă este sau nu un om rău.

— Glumeşti!

Lucy îşi încrucişă braţele şi ridică poruncitor o sprânceană la Lynn, cel mai puternic ecou al Nevei pe care îl văzuse până acum la copil.

Fluieratul încetase. Lynn se uită pe fereastră şi văzu că străinul stătea chiar în faţa casei, cu privirea aţintită la grămada de lemn proaspăt tăiat.

— Se pare că ştie deja că suntem aici, spuse ea. Rămâi în casă! spuse Lynn şi-i atinse lui Lucy vârful nasului cu degetul la fiecare silabă, ca să se facă înţeleasă.

Uşa de la intrare nu fusese deschisă de mulţi ani, iar balamalele scârţâiră când ea o trase înăuntru, cu inima în gât. Veranda era acoperită de grămezi de

frunze putrezite, lăsate de ani să se descompună. Lynn le ocoli, atentă la chipul străinului. El tresărise la sunetul uşii, dar acum stătea aplecat de frig, atent şi cu privirea îndreptată spre carabină.

Stomacul i se strânse de teamă înainte să vorbească, fiecare muşchi din corpul ei încordându-se ca să îi împiedice limba să încalce regulile mamei.

— Încotro mergi?

El îşi mută privirea de la armă şi o ridică spre chipul ei, apoi făcu semn din cap spre vest.

— Într-acolo, presupun, fu răspunsul lui.

Lynn îşi linse buzele ca să îşi ascundă enervarea.

— Eu te întreb de ce într-acolo, şi cred că ştii asta.

Buzele bărbatului schiţară un zâmbet, iar ea observă că, deşi avea riduri fine ca Stebbs, în părul castaniu nu avea fire gri.

— Pentru că este direcţia opusă celei din care vin, spuse bărbatul. Şi mă grăbesc să mă îndepărtez de locul ăla.

Lynn se uită la mâna ei de pe carabină şi înaintă un pas.

— Unde-ţi sunt încălţările?

— Mi le-au luat, spuse el scurt, iar Lynn văzu că privirea i se îndreptă repede peste umărul ei, atrasă spre fereastră de vreo mişcare a lui Lucy. Eşti singură aici, fato?

— Nu, spuse ea. Tatăl meu locuieşte cu mine.

— Dar te trimite să cercetezi străinii?

— Ţintesc mai bine.

Ochii bărbatului se îndreptară spre mâinile de pe armă, sigure şi încrezătoare.

— Te cred.

Se priviră precauţi unul pe celălalt pentru o clipă, iar vântul suflă, făcându-l pe bărbat să-şi bage mâinile mai adânc în buzunare şi să se întoarcă în direcţia opusă brizei.

— Cine ţi-a luat încălţările? Alt vagabond?

— Nu sunt vagabond; cel puţin nu eram până în urmă cu câteva zile. Aveam de toate, exact ca tine.

Privirea lui Lynn se îndreptă spre rănile însângerate de la picioarele lui, la praful dintre degete.

— Deci ce s-a întâmplat?

— Mi s-a luat totul, noaptea, spuse şi se uită înapoi spre est când vorbi, ca şi când cuvintele i-ar fi putut invoca pe cei care îl răniseră. O camionetă plină cu bărbaţi. M-au atacat, mi-au luat arma, haina, încălţările, tot ce era în casă şi care li s-a părut de folos şi nişte lucruri pe care nu mai ştiu de când nu le-am mai folosit. Au încărcat totul şi m-au lăsat în urmă.

— N-ai putut să rămâi şi să-ncerci să o iei de la capăt?

El scutură din cap şi se uită spre pământ.

— Nu mi-a mai rămas decât acoperişul de deasupra capului, iar din astea mai sunt destule. Credeam c-am să găsesc altceva, poate o casă cu

nişte lemne deja tăiate şi lăsate în urmă, câteva conserve rămase prin sertare.

— Să nu crezi că, dacă te-am întrebat ce ai păţit, mă interesează să mă implic, spuse cu răceală Lynn.

Bărbatul ridică mâinile în aer.

— Nu am intenţionat nimic cu asta. Vezi că nu sunt în stare să iau nimic de la nimeni.

— Bine, atunci, spuse Lynn, retrăgându-se cu arma uşor ridicată. Am să intru pentru un moment înapoi în casă şi vreau să te opreşti pe loc.

— Să rămân pe loc, vrei să spui?

Lynn văzu un alt zâmbet schiţat, dar îşi reprimă impulsul de a zâmbi la propria greşeală.

— Cum vrei tu, replică tânăra, fără urmă de amuzament reprimat în voce. Mă întorc imediat! spuse şi intră în casă, închizând rapid şi uşa. Lucy, şopti ea, fugi în pivniţă şi adu bocancii mamei şi haina.

— Cele de lângă patul meu?

— Da, du-te şi adu-le! Grăbeşte-te, cât îl supraveghez eu!

Lucy plecă, crezând în mod evident că buna dispoziţie a lui

Lynn ar fi putut să dispară în orice clipă. Copila reveni cam fără suflare şi îngropată sub haina matlasată de un albastru-închis pe care o purtase întotdeauna mama, cu ghetele atârnându-i într-o mână. Lynn i le luă fără să spună nimic, ignorând adierea care încă purta mirosul mamei. Când deschise uşa, străinul se ghemuia de frig, venele de

pe braţele lui fiind nişte linii plate şi albastre. Lynn se îndreptă spre marginea verandei şi aruncă ghetele mamei şi haina în vânt, gheata dreaptă rotindu-se spre stânga şi aterizând la picioarele lui.

— Mama n-a fost o femeie mare, dar nici tu nu eşti un tip masiv. S-ar putea să ţi se potrivească, spuse ea, cu gura strânsă de emoţia care i se aduna în gât, ameninţând să scape şi să o facă să alerge după haină, un obiect atât de îmbibat cu amintirea mamei, încât abia şi-o putea aminti pe ea fără să vadă şi haina.

Bărbatul se aplecă precaut, urmărind-o pe Lynn ca şi când s-ar fi aşteptat la un truc. Ea rămase nemişcată, cu arma îndreptată în jos, iar el mormăi apreciativ când o pereche de ciorapi făcuţi ghem se rostogoli dintr-una din ghete. Haina era cam strâmtă pe umeri, dar mânecile aveau lungimea potrivită. Se aşeză ca să lege ghetele, iar Lynn se simţi străbătută de un sentiment protector la vederea unui adult care efectua ritualul de dimineaţă al lui Lucy, deşi mâinile îi erau amorţite de frig şi cumva mai puţin sigure decât degetele ei agile.

Lynn îşi drese vocea când el încercă să se ridice.

— Îţi vin?

— Da, şi îţi mulţumesc! spuse el, privirile lor întâlnindu-se şi rămânând fixate una asupra celeilalte pentru prima dată. Probabil că mi-ai salvat viaţa.

— Sunt datoare cu câteva.

Bărbatul dădu o dată din cap, ca şi când ar fi înţeles, şi se uită din nou spre est.

— Fie că eşti sau nu singură, să ai grijă, fato, mă auzi? Bărbaţii ăia mi-au luat totul, iar ţie au să-ţi ia şi altceva, înţelegi?

— Pot să am grijă de mine, spuse Lynn. Ai face mai bine să pleci acum.

— Atunci îţi urez noroc! spuse el, flutură două degete şi plecă spre vest, ghetele scoţând un zgomot târşâit pe pietriş, pe măsură ce omul se adapta din nou la mersul încălţat.

Lynn intră în casă şi se ghemui lângă fereastră cu Lucy, care îşi făcu loc pe lângă tânără. Lynn o cuprinse în braţe pe fetiţă, permiţând căldurii să-i urce pe braţe şi în piept, unde inima încă suferea după pierderea mamei. Lucy îşi înclină capul spre fereastră ca să-l vadă pe străin plecând, respiraţia ei aburind sticla rece până ce ele nu-l mai văzură.

— Noroc, domnule! spuse ea, cuvintele fiind pline de speranţa ei copilărească.

Doisprezece

După câteva zile, pe Lynn tot o bântuia prezenţa sumbră a călătorului. Dacă nişte oameni chiar căutau bunuri, casa ei ar fi fost o ţintă principală. Străinul dispăruse totuşi din mintea lui Lucy, gândurile ei rapide şi fericite copleşind curând orice amintire a disperării lumii lor. Şederile lungi ale lui Lynn pe acoperiş nu o interesau pe fată, iar jocurile pe care le juca cu Câinele Roşu îşi pierduseră farmecul.

— Lyyynnn., se auzi vocea ei stridentă urcând cu uşurinţă spre acoperiş în aerul rece al toamnei. M-am plictisiiiiit!

Lynn îşi retrase privirea de la lunetă.

— Citeşte o carte sau ceva de genul ăsta.

— Nu ştiu să citesc singură, prostuţo! Şi nu ai decât cărţi mari de poezie. Fără imagini.

— Sunt nişte enciclopedii. Au imagini, o contrazise Lynn, dar primi un răspuns care putea fi categorisit doar ca un zgomot făcut de-un fund, urmat de chicote.

— Pot să îl vizitez pe Stebbs?

— Nu, nu traversezi singură câmpul!

— Atunci, vino cu mine!

Lynn oftă şi lăsă carabina jos. Lucy ieşise destul de departe în curte, încât să o vadă de pe acoperiş. Îşi coborî privirea la chipul bosumflat.

— Ţi-am spus - nu pot părăsi heleşteul, mai ales după ce a spus tipul ăla alaltăieri. Sunt oameni care caută să fure.

Lynn o auzi pe Lucy rupând nişte buruieni uscate câteva minute, înainte să ofteze profund.

— Dar mi-e dor de Stebbs, argumentă ea, ca şi când n-ar fi încetat nicicând să vorbească. Nu l-am văzut de mult.

Chiar dacă exagera, Lynn se încruntă. Ea îşi petrecuse o mare parte din ultimele câteva zile pe acoperiş, păzind-o pe Lucy în timp ce se juca, urmărind cum se ridica fumul din noua casă a riveranilor, atentă la ameninţările din sud. Nu se uitase după Stebbs, dar nici nu observase vreo mişcare din direcţia lui. Lynn încercă să îşi amintească dacă licărul roşu familiar al batistei lui devenise atât de obişnuit, încât încetase să îl observe sau dacă nu îl văzuse cu adevărat în ultimele zile.

Se uită din nou prin lunetă, concentrându-se la micul adăpost al lui Stebbs ascuns în pădure. Era mai uşor să îl repereze acum, că frunzele căzuseră din copaci, iar tufele fuseseră mâncate de animale. Nu se ridica niciun fum dinspre adăpostul lui. Lynn coborî carabina şi luă binoclul, simţindu-se ca o intrusă când îl îndreptă spre casa lui. Binoclul o făcu să vadă mai de aproape, iar mişcarea îi atrase atenţia. Uşa de la intrare era deschisă şi închisă de vânt. Ciudăţenia acestei imagini îi făcu stomacul să se strângă. Stebbs era aşa de departe de drum, încât ea nu se gândise să îl avertizeze de ştirile străinului despre bărbaţii din camion.

— Lucy, ai ghetele bune în picioare?
— Mda.
Lynn îşi puse carabina pe spate.
— Mergem la plimbare!

Mersul pe câmp era greu; dâmburile îngheţate de noroi o tot împiedicau pe Lucy, iar scheletele albe ale coioţilor o fascinau.

Curiozitatea nesfârşită aduse fluxul aşteptat de întrebări, dar Lynn rămase tăcută în privinţa grămezilor de oase. Cu o mână o ţinu pe Lucy, iar cu cealaltă, mânerul pistolului băgat în centură. Nu îi plăcea să se îndepărteze de heleşteu, dar nu putea ignora faptul că Stebbs nu şi-ar fi lăsat uşa de la intrare deschisă iarna. Ceva era în neregulă, iar conştiinţa ei nou descoperită nu o lăsa să ignore chestia asta.

— Bine, îi spuse ea lui Lucy imediat ce ajunseră la marginea pădurii. Vreau să rămâi aici până îţi spun că poţi să intri.

— De ce?

— Deoarece nu ştiu ce s-a întâmplat. Ar putea fi oameni răi înăuntru sau. sau ceva ce nu ar trebui să vezi.

Frica făcu mica mână să o strângă mai puternic pe a ei.

— Oameni răi ca aceia care i-au luat încălţările domnului?

— Exact ca aceia.

— Nu mă lăsa singură aici!

Lynn îşi luă mâna din cea a fetei, ignorând sentimentul de vinovăţie când buza ei de jos tremură.

— Eşti în mai multă siguranţă aici. Rămâi pe loc. O să putem să ne vedem una pe cealaltă tot timpul. După ce aflu că este sigur, poţi intra.

— Bine, spuse neîncrezătoare Lucy, dar se aşeză pe pământ.

Lynn se apropie precaută de adăpostul lui Stebbs. Ea nu
mai fusese în partea lui de pădure. Singurele case în care intrase erau cele pe care le ştia deja goale. Adăpostul lui Stebbs era un şopron modificat care rămăsese în picioare când vechea casă de cărămidă care îl acompania se dărâmase. Lynn ocoli grămada de cărămizi sfărâmate când se apropie, cu pistolul în mână, de şopron.

Întinse piciorul ca să împiedice uşa să se lovească de zidul clădirii şi se uită pe după tocul uşii. Nu era nimeni înăuntru.
O sobă mică era în colţ, rece şi goală. Pe micul raft de deasupra ferestrei dinspre est erau o farfurie, o furculiţă, o lingură şi o cană. Asta era tot. Singurul obiect de lux era un pat lipit de zidul vestic. Era mic, dar cu o saltea adevărată. Aliniate lângă uşă stăteau trei perechi de ghete, toate cu tocul drept uzat mai mult decât cel stâng. Haina îi atârna moale de un cui de lângă uşă.

Dar Stebbs nu era acolo.

Lynn scoase capul pe uşă şi o strigă pe Lucy, care veni repede prin tufe.

— Unde a plecat? Unde este omul magic?

Lynn se aşeză pe pat, savurând confortul saltelei, chiar dacă era cuprinsă de îngrijorare.

— Nu ştiu, spuse ea.

— Poate că a plecat în vizită la mama şi la Eli.

— Probabil, spuse Lynn, doar ca să o liniştească pe fată.

Frunzele moarte se mişcau în vânt pe podeaua şopronului.

Uşa era deschisă de cel puţin câteva zile.

Lucy se ridică pe vârfuri ca să se uite mai bine pe raftul de deasupra ferestrei.

— Deci unde este mâncarea lui? Unde îi este apa?

— Poftim?

— Noi avem mâncarea şi apa la îndemână. Unde sunt ale lui?

Lynn sări în picioare şi o sărută pe fetiţă pe cap.

— Mulţumesc! spuse ea. Eşti un geniu!

Lucy strâmbă din nas.

— Ce?

Dând la o parte covorul ţesut de lângă pat, Lynn găsi o trapă atent tăiată, care se deschise fără zgomot, pe balamale bine unse. O voce slabă se ridică din întunericul de dedesubt.

— Sunt flatat că ai venit să vezi ce fac.

Scara care conducea în spaţiul subteran de depozitare al lui Stebbs se rupsese sub greutatea lui când plecase să ia cina în urmă cu două zile. Glezna i se sucise sub el suficient de rău, încât să nu poată merge, dar nu fusese cu adevărat în pericol. Pereţii micului buncăr găzduiau conserve, legume, chiar şi o toaletă de tabără. Planul lui fusese să aştepte până glezna sănătoasă l-ar fi sprijinit suficient de bine, încât să se ridice prin trapă, dar Lynn şi Lucy erau un grup de salvare bine-venit. Stebbs îi dădu lui

Lynn bucăţile rupte de scară, pe care ea le aruncă într-o parte.

— Am destule scări în hambar! strigă fata în întunericul găurii. Mă duc să aduc una. Ca să te putem scoate uşor. Cât de înaltă trebuie să fie?

Stebbs aprinse lanterna pe care o avea cu el când căzuse. Lumina se înălţă pe zidul de pământ, astfel încât Lynn să poată vedea singură.

— Cam de trei metri? strigă ea în jos.

— Ar trebui să fie bună, se auzi confirmarea.

— Eşti sigur că eşti bine?

— Sunt bine, a fost doar o căzătură.

— Mă întorc imediat cu scara! strigă ea ca să îl liniştească.

Lucy o trase de mânecă.

— Pot să rămân aici?

Lynn se uită la ea o secundă, gândindu-se. Nasul mic al lui Lucy era roşu de la aerul rece care-i îngheţase pielea când traversară câmpul, iar buzele îi erau crăpate.

— Mda, sigur, cred că da. Îşi îndreptă privirea spre soba rece. Du-te în pădure şi adună nişte beţe, la fel ca acasă, bine? Când mă întorc, am să fac un foc, ca să fie cald când îl scoatem pe Stebbs. Totuşi, nu te îndepărta prea mult cât cauţi beţe şi să nu faci vreo prostie, cum ar fi să cânţi.

Lucy îi luă în serios instrucţiunile; Lynn o auzi pe fetiţă mergând prin tufele uscate când plecă, dar nu prea departe. Îşi reprimă o urmă de mândrie.

— Nu este ca şi când ar fi a ta, îşi aminti cu voce tare când traversă câmpul spre casă.

Lynn alese una dintre scările mai scurte din lemn şi se întoarse pe câmp cu ea pe umeri, cu ambele braţe printre trepte. Se simţea ciudat şi vulnerabilă. Dacă ar fi întâlnit o ameninţare, un animal sau altceva, nu ar fi putut să îşi scoată la timp braţele ca să se apere. Aruncă o privire înapoi spre casa şi heleşteul ei când traversă câmpul. Erau deja plecate de mai mult timp decât îşi dorise.

O strigă pe Lucy când se apropie de casă, iar ea deschise uşa. Strecurară scara în gaură, iar Stebbs aprinse lanterna ca să le vadă coborând. Lucy insistă să coboare cu Lynn, bucuroasă să exploreze ascunzătoarea lui Stebbs, care stătea pe podeaua de pământ, cu un picior sub el şi cu celălalt întins în faţă, ridicat pe o găleată.

— Pare comod, spuse Lynn, scuturându-şi praful care se depusese pe haine.

El se strâmbă.

— Nu este cea mai bună soluţie, dar îl face să se dezumfle.

— Ai aranjat locul destul de frumos, spuse ea când se uită prin cameră.

Vedea doar în raza lanternei, dar, chiar şi în zona mică, avea suficiente conserve, cât să reziste două ierni. Auzi mişcare într-unul dintre colţurile întunecate.

— Lucy? Tu eşti?

— Uite aici! răspunse o voce subţire, urmată de un ţăcănit metalic, de sunetul apei care curgea şi de un ţipăt.

— Lucy! Încetează!

Stebbs îi făcu semn cu mâna să tacă.

— Este în regulă, spuse el. Poţi să apeşi încă o dată mânerul în jos, Lucy.

Lynn auzi din nou zgomotul metalic, iar apoi sunetul apei curgătoare încetă. Lumina lui Stebbs sări spre colţul unde stătea Lucy pe un robinet, părând ruşinată. Lynn luă lanterna de la Stebbs şi se îndreptă spre robinet, făcându-şi mâna căuş sub el ca să prindă câteva picături care cădeau. O ridică spre buze. Apă proaspătă. Rece şi limpede.

— Cum naiba de-ai fost tu atât de norocos, încât să găseşti aici un izvor?

Stebbs tăcu o clipă, iar Lynn îndreptă din nou lumina spre el.

— L-am vrăjit, spuse bărbatul în cele din urmă.

— Pe naiba! exclamă, iar vocea lui Lynn era puternică, dar raza de lumină tremură.

— Ce înseamnă „l-am vrăjit?" întrebă Lucy. Adică el chiar *este* magician?

Lynn şi Stebbs se uitară unul la celălalt în tăcere, înainte ca ea să-i răspundă fetiţei.

— S-ar putea să fie.

Îl urcară pe Stebbs pe scară şi în patul său, cu piciorul ridicat sub haina făcută sul. Lucy era însetată, aşadar el îi dădu lanterna şi cana lui de pe

raft şi îi arătă cum să închidă trapa dinăuntru, cât şi cum să tragă la loc covorul peste aceasta folosind o aţă pe care o legase de un capăt care atârna în camera subterană. Cei doi o auziră făcând bucuroasă zgomot sub ei în timp ce se uitară unul la celălalt.

— Mereu m-am întrebat de unde îţi iei apă, spuse Lynn în cele din urmă. Nu te-am văzut niciodată cărând.

— Nu am fost nevoit să o fac, răspunse el. Întotdeauna este acolo, proaspătă şi disponibilă.

— La ce adâncime este?

— Am săpat doar vreo cinci metri ca să găsesc izvorul. I-am întărit pereţii înainte să cobor ţeava, dar, de fapt, nu prea am avut mult de lucru.

— Seacă vreodată?

Stebbs scutură din cap.

— Niciodată. Ştii totuşi cum sunt izvoarele astea, mofturoase ca naiba! Dacă folosesc numai eu apa, mă descurc. Dar aceleaşi mici surse alimentează locuri ca pârâul. Ştim amândoi cam cât de sigure sunt.

Totuşi, era minunat. Sursa lui de apă era întotdeauna la îndemână şi suficient de adâncă, încât nu trebuia să o purifice de frica unei contaminări umane. Oricine s-ar fi uitat la micul lui adăpost nu ar fi crezut că merită prădat, inconştient de mina de aur de dedesubt. Casa mare a lui Lynn,

dependinţele şi heleşteul imposibil de ignorat o făceau să fie o ţintă constantă.

Se auzi o bătaie când trapa se deschise, apoi Lucy îşi scoase capul. Faţa îi era murdară, iar părul, acoperit cu pânze de păianjen.

— Ăsta e cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată!

— Locul ăla este foarte secret şi special, înţelegi? spuse Lynn, iar Lucy dădu solemn din cap. Dacă oamenii răi ar şti că Stebbs are locul ăla sub casă, ar veni şi i l-ar lua.

— Ei sunt răi, spuse Lucy, strâmbându-se.

— Foarte răi, confirmă Stebbs. Este important să nu vorbeşti despre asta, bine? Mai ales despre cum am găsit apa.

— Adică despre faptul că eşti vrăjitor?

— Da, ăsta este un secret foarte important, spuse Stebbs, iar Lucy se uită speriată de la el la Lynn.

— Nu este un vrăjitor aşa cum crezi tu, Lucy, îi explică Lynn. Poată să găsească apa sub pământ. Se numeşte radiestezist.

— Există apă sub pământ?

— Da! Vino aici! zise Stebbs şi îi făcu semn lui Lucy, iar ea se apropie de patul său.

El îi întinse mâna crăpată. Venele de un albastru-închis i se umflară peste articulaţii.

— Vezi asta? o întrebă bărbatul, arătând spre ele. Sub pământ sunt izvoare exact cum sunt astea în corpurile noastre, doar că pline cu apă, nu cu sânge. Pământul este ca pielea de pe oasele noastre, ţine

apa dedesubt. Pot găsi apa fără să o văd, iar apoi sap unde este, ca să fac un puţ.

— Cum faci asta?

— Lynn, du-te la alun şi taie-mi o creangă bifurcată.

— Glumeşti! spuse ea. Îi faci o demonstraţie?

— Măcar să ofer un mic spectacol grupului meu de salvare. Lynn îşi înghiţi replica şi ieşi în lumina care scădea, ca să taie creanga cu briceagul ei. Când intră din nou în casă, Lucy avea trei grămezi de pături pe podea lângă pat, iar Stebbs stătea ridicat. Ea îi dădu creanga bifurcată.

— Bine acum, închide ochii! spuse Lucy. Fără să trişezi. Stebbs se supuse, iar Lucy ascunse cana cu apă sub pătura din mijloc.

— Gata! spuse ea şi veni lângă Lynn ca să privească. Stebbs se mişcă la marginea patului, apucă uşor cu mâinile capetele bifurcate ale crengii, cu palmele în sus, şi trecu lent celălalt capăt peste pături, începând din dreapta. Abia trecu peste pătura din mijloc, când creanga se răsuci în mâinile lui, îndrep- tându-se în jos spre cana cu apă ascunsă dedesubt.

— Am dreptate? o întrebă Stebbs pe Lucy, chiar dacă Lynn îşi dădu seama după privirea lui că deja ştia asta.

Lucy se ridică repede de pe podea.

— Ce grozaaav! strigă ea, apoi scoase cana cu apă de sub pătură, ca să o privească bănuitoare. Mai pot să o beau?

— Sigur! râse Stebbs.

— Cum o faci? Este magie?

— Nu, nimic de genul ăsta, spuse el. Este doar ceva ce pot să fac. Uneori, ţine de genetică - bunicul meu putea s-o facă. Unii oameni simt, pur şi simplu, apa.

— Lucy, strânge-le! spuse Lynn, arătând spre pături, apoi luă creanga de la Stebbs, forţându-l să se întindă din nou pe pat şi să îşi ridice iar piciorul. A fost o prostie din partea ta, îi spuse fata. Era şi aşa deja destul de entuziasmată, şi acum va vorbi mereu despre asta!

— Cu cine va vorbi? Cu tine? Cu Eli? Cu mama ei? Nu mă deranjează să afle.

— Dar ceilalţi? Dacă ne urmăresc? Dacă o aud spunându-ne ceva unuia dintre noi? Dacă dă într-o zi de un străin?

— Am vrut doar să o fac fericită. Copila nu prea a avut de ce să zâmbească.

— Nu merită să o faci, replică Lynn. Ştii ce s-ar întâmpla dacă oamenii nepotriviţi ar afla că poţi detecta apa? Ai.

— Hei, uitaţi! reverberă în micul adăpost strigătul de bucurie al lui Lucy.

Se întoarseră amândoi la timp ca să o vadă ţinând creanga de alun cu pricepere în palmele întoarse în

sus, cu capătul lung îndreptat cu emfază spre grămada de pături.

Lynn sări în picioare şi smuci pătura. Cana cu apă care fusese dedesubt se vărsă pe podea. Privirea ei o întâlni pe a lui Stebbs.

— Rahat! spuse el.

— Deci şi eu sunt ca Stebbs? întrebă Lucy când traversară câmpul la lumina lunii tocmai răsărite.

— Nu mai vorbi despre asta! exclamă Lynn şi se întoarse, agitându-şi degetul în faţa lui Lucy. Îţi aminteşti de bărbatul de pe drum şi de cei care i-au luat încălţările?

Lui Lucy, evident speriată, începu să îi tremure buza când se uită la chipul furios a lui Lynn.

— Oamenii răi?

— Da, oamenii răi. I-au luat tot ce li s-a părut valoros. Lemnul, mâncarea, arma - până şi ciorapii -, i-au luat tot ce era de folos. Ce ai tu nu este ceva ce îţi pot lua din mâini şi merită mai mult decât încălţările alea. Tu poţi să găseşti apă, Lucy. Dacă află cineva, te vor lua.

— Mă vor răpi, spuse fetiţa. Pentru că e ca şi când aş avea apă în mine, iar ei nu pot s-o scoată, pur şi simplu.

— Mda, spuse încet Lynn, alungându-şi groaza ce-i învăluise pieptul. Te vor răpi. Sau pe Stebbs. Oricare dintre voi ar valora mai mult decât aurul, dar nu cred că viaţa pe care aţi trăi-o ar însemna ceva pentru ei, zise, apoi se uită pe câmp şi-şi re-aranjă carabina de pe spate. Haide! spuse ea concis,

smucind fata de braţ. Am fost prea mult timp plecate. Şi nu mai vorbi!

Lucy tăcu restul drumului spre casă, iar Lynn regretă că-i vorbise atât de dur. Frica îi alimentase tonul, dar îi era imposibil să îi explice lui Lucy valul de teamă ce o cuprindea, chiar şi în timpul zilei, când număra secundele dintre momentul în care o striga şi cel în care răspundea Lucy. Pe câmpul întunecat, lui Lynn i se părea că prădătorii ar fi văzut-o pe Lucy nu doar ca pe cea mai uşoară pradă, dar şi ca pe slăbiciunea lui Lynn. Spera că Lucy simţea afecţiunea ce-i curgea prin degete, chiar dacă îi ţinea mica încheietură cu o mână de fier.

Lucy îşi adună curajul să vorbească imediat ce fură amândouă în căldura sigură a propriilor paturi.

— Cât de rău s-a lovit la gleznă?

— Poftim?

— Piciorul lui Stebbs? Îşi va reveni?

— Îşi va reveni, răspunse Lynn. A fost doar o entorsă puternică. N-a suportat să se ridice din buncăr din cauză că şi celălalt picior e vătămat.

— Totuşi, se va face bine? Ca să ne viziteze cândva?

Lynn se trezi zâmbind în întuneric; nu era singura căreia compania lui Stebbs i se părea liniştitoare.

— Mă îndoiesc de faptul că îl putem ţine la distanţă.

Lucy tăcu o clipă, dar liniştea era apăsătoare.

— Pariez că bunica mea i-ar fi putut vindeca piciorul.

Lynn se întoarse în pat. Din partea cealaltă a pivniţei, abia
vedea lumina palidă a lunii pe faţa fetei.

— Bunica ta?

— Da, bunica este doctor în oraş. A spus că o să vină să ne găsească, atunci când o să poată să plece. Mă gândeam că i-ar putea vindeca uşor piciorul lui Stebbs şi că ar putea să o vindece şi pe mama.

— Bunica ta este doctor?

— Da, este importantă în oraş. Are un birou mare la spital şi toate cele. Am fost odată în vizită la ea şi am vrut să văd copiii, dar nici măcar pe ea nu o lăsau în partea aia de spital.

— Nu e pediatru?

— Nu, se ocupă doar de oamenii bolnavi.

— Ar fi drăguţ să avem unul din ăştia pe aici.

— A zis că vine, spuse repede Lucy, ca şi când, dacă ar fi rostit cuvintele, s-ar fi adeverit. A promis că o să ne urmeze, de îndată ce-o să poată. A spus că Neva este fata ei şi că nu o să stea departe de ea, indiferent de situaţie.

— Cum să vă urmeze, Lucy? Nici măcar nu păreaţi că ştiţi încotro vă îndreptaţi.

Urmă o linişte prelungă, iar apoi, când Lucy vorbi, vocea fetiţei îi tremura.

— Tata te-a văzut pe harta cu ape.

— Ce? întrebă Lynn şi se ridică în patul ei, cuprinsă de nelinişte. Ce vrei să spui cu harta cu ape? El *m-a* văzut?

— Nu ar trebui să vorbesc despre asta, zise Lucy şi se ghemui în pat. Este un secret mai mare chiar şi decât cel că eu şi Stebbs suntem vrăjitori.

— Nu, Lucy, răspunse Lynn cât de calm reuşi. Cred că ar trebui să-mi spui. Trebuie să ştiu ce spui despre harta cu ape. Este important.

— Ştiu că este important. Toate secretele sunt.

— Dumnezeule, fetiţă, câte ai?

— Multe! se sparse vocea lui Lucy şi începu să plângă. Am multe secrete.

Lynn se ridică din pat şi se duse la Lucy ca să îi cuprindă capul în poală, un val feroce de instinct protector copleşind-o la atingerea craniului mic.

— Este în regulă, copilule, spuse ea. Nu trebuie să mi le spui pe toate. Dar vreau să ştiu despre harta asta cu ape.

— Este., zise Lucy şi îşi şterse lacrimile de pe faţă, în timp ce se gândi cum să-i explice. Ştii ce este un calculator?

— Am văzut unele stricate într-o casă în care am fost, totuşi n-am fost niciodată în preajma unuia care să funcţioneze.

— Ei bine, toate cele din oraş funcţionează şi sunt chestiile astea care se cheamă stalactite. Fac poze şi le transmit calculatoarelor, ca oamenii să poată

vedea tot pământul de peste tot. Oamenii folosesc pozele ca să găsească apă.

— Ca heleşteul meu, spuse Lynn, răceala fricii străbătân- du-i şira spinării.

— Mda, spuse Lucy, cu vocea încă plină de lacrimi. Totuşi, nu lasă pe nimeni să vadă hărţile astea, nici măcar în oraş. Doar soldaţii pot să se uite la ele şi, chiar şi atunci, doar cei speciali. Deoarece oamenii care conduc oraşul nu vor ca toţi care locuiesc acolo să vină aici să îşi ia singuri apă.

— De ce nu?

— Pentru că atunci nu vor plăti pentru ea, răspunse simplu Lucy. Dar tatăl meu a spus că, nici măcar dacă le-ar permite tuturor să afle unde este apa, nimeni nu ar putea să o ia de aici din cauza ţăranilor nebuni. A spus că e mai bine ca oamenii să o plătească decât să fie împuşcaţi.

Lynn ignoră valul de furie.

— Deci cum de ştia tatăl tău despre hărţile astea? Era unul dintre soldaţii care au voie să le vadă?

— Da. Mama şi tata au devenit foarte neliniştiţi cu ceva timp în urmă, chiar înainte să i se mărească burta. Au început să discute mult după ce trebuia să merg eu la culcare. Îi auzeam prin uşa lor. Tata a început să se uite la hărţile cu ape, ca să găsească un loc în care să mergem. Apoi, a venit acasă şi a desenat-o cât de bine a putut, iar unchiul Eli l-a supravegheat atent. Ei le-au memorat şi după aceea le-au ars.

— Ai spus că tatăl tău m-a văzut?

Se lăsă din nou o linişte şovăitoare. Lynn se ridică, deschise uşa sobei şi aruncă nişte lemne în tăciunii aprinşi. Faţa udă a lui Lucy străluci în lumina focului.

— Trebuia să îţi luăm casa.

— Poftim?

— Tata a spus că este un loc bun.

— Chiar este un loc bun, spuse rigid Lynn. Dar, şi mai important de atât, îmi aparţine.

— El nu ştia că eşti aici, spuse Lucy, strâmbându-se din nou, pe cale să plângă. Tata nu ştia că sunt oameni aici.

— Bine, bine, îmi pare rău! zise Lynn şi urcă din nou în pat cu Lucy, cuprinzându-i capul. Deci, de ce nu aţi făcut-o?

— Am fost prinşi. Tata a fost ucis, iar pe mine, pe mama şi pe Eli ne-au dat afară. Unchiul Eli a urmat harta din memorie, dar, când a văzut că locuieşte cineva în casa ta, a spus că este prea slăbit ca să o ia cu farsa.

— Cu forţa.

— Da, cu forţa. Iar mama, pur şi simplu, s-a aşezat şi nu a vrut să mai plece.

Lynn îi mângâie părul lui Lucy şi se gândi o clipă.

— Bunica ta a văzut hărţile astea pe care le-au memorat tatăl tău şi Eli?

— Da, şi ea le-a memorat.

— Atunci, este posibil să ne găsească.

— Chiar crezi?

— Nu îţi face speranţe prea mari, copile, dar e posibil.

Lucy dădea semne că adoarme, însă Lynn îi adresă ultima
întrebare care o preocupa.

— Ai spus că bunica ta ar putea să-i vindece piciorul lui Stebbs şi, probabil, să o vindece şi pe mama ta. La ce te-ai referit? Ce este în neregulă cu Neva?

— Nu ştiu, răspunse încet Lucy. Dar, când am fost arestaţi, eu, mama şi tata stăteam în închisoare şi nişte soldaţi au venit şi au luat-o. Când au adus-o înapoi, părea în regulă, dar mergea ciudat, ca şi când ar fi rănit-o cumva. Apoi, s-a ghemuit cum stau eu acum şi nu a mai vorbit cu mine sau cu tata.

Lucy se uită la foc în timp ce vorbi, iar flăcările îi luminară lacrimile proaspete.

— Mama avea zile din astea, chiar şi înainte de închisoare. Câteodată spunea doar că este „o zi proastă" şi că trebuie să stea întinsă şi să nu coboare deloc din pat. Tata încerca să o facă să fie „o zi bună", dar, de obicei, bunica era singura care putea să o ajute. A fost mai rău după ce au venit soldaţii la închisoare. Cred că poate încă o doare ce i-au făcut ceilalţi soldaţii. Probabil că bunica ar putea să o vindece?

Lynn strânse mai puternic micul trup fragil.

— Nu ştiu, copile. Probabil.

Treisprezece

O săptămână mai târziu, căzu zăpada. Şi continuă să cadă. Lynn o trimise pe Lucy în casă de îndată ce vizibilitatea scăzu complet. Fetiţa ar fi putut să se dezorienteze cu uşurinţă în ninsoarea albă orbitoare şi să rătăcească spre o moarte singuratică în zăpadă. Lynn coborî de pe acoperiş la câteva clipe după ce o trimisese în casă. Nu vedea nimic. În cazul în care cineva ar fi fost destul de prost să se rătăcească în furtuna de zăpadă ca să o atace, ar fi putut să-l împuşte la fel de uşor şi venind pe treptele pivniţei. Chiar mai uşor.

Fetele îşi petrecură două zile în casă, Lucy luând în râs ce i se citea, iar Lynn încercând să o facă să-i dea mai multe informaţii despre Entargo. Totuşi, de îndată ce conversaţia făcea aluzie la mama Nevei, Lucy îşi pierdea entuziasmul. O femeie singură care rătăcea prin viscol nu ar fi ajuns departe, în special una de la oraş. Însă Lynn îşi păstră gândurile apăsătoare pentru sine şi încercă să o distragă pe Lucy scoţând o cutie de cacao, păstrată pentru Crăciun de când trăia mama.

În a treia zi, Lynn se aventură din nou pe acoperiş şi văzu poteca neagră şerpuită pe care o făcea Stebbs când mergea spre casă. Ea îl salută, iar Lucy

alergă afară ca să îl întâmpine, zăpada care aproape îi ajungea la coapse oprind-o să înainteze.
Căzu pe burtă de două ori înainte să ajungă la Stebbs, dar se ridică hotărâtă şi înaintă prin nămeţi. Chiar dacă Lynn ştia că pe Stebbs îl afecta fizic, el o ridică pe Lucy pe umerii lui.

Bărbatul se încălzi lângă foc şi îi dădu lui Lucy un cadou pe care îl făcuse în timpul şederii în casă; un flaut de lemn pe care îl cioplise. Fetiţa începu imediat să cânte şi să se plimbe prin pivniţă, parodiind haotic o paradă.

— Mulţumesc pentru asta, spuse sec Lynn.

— Măcar acum nu va trebui să mergem afară ca să discutăm, zise el acoperind zgomotul.

Lynn miji ochii.

— Ce se întâmplă?

— Vreau să te duci şi să vezi ce fac Eli şi Neva. Piciorul meu nu va rezista călătoriei, aşa că m-am gândit să rămân aici şi să păzesc lucrurile în locul tău.

Lynn încercă să ignore mica poticnire a inimii ei.

— Este ceva în neregulă?

— Nu cred, nu. Dar este primul lor viscol adevărat, deci nu ar strica să vezi cum se descurcă.

Iernile mohorâte îi puteau solicita la maximum chiar şi pe cei mai căliţi locuitori ai zonei. Mama îi povestise despre un cuplu căsătorit care supravieţuise violenţei care urmase după Criză, doar ca soţia să îşi fugărească soţul cu securea în iarna

următoare. Mama-i zisese că statul în casă risca să-i facă pe oameni să se poarte ciudat.

— Pot face asta, spuse Lynn precaută, căci era sigură că mai urmează ceva.

Stebbs îşi luă rucsacul de pe umăr.

— Du-le ăsta! Legumele sunt destule ca să le ajungă un timp. Adu-mi înapoi rucsacul şi am să-l umplu din nou imediat.

— Şi ei ce îţi dau în schimb?

— Nu au ce să-mi dea.

Lynn luă rucsacul fără tragere de inimă.

— Nu-mi place că le dai, pur şi simplu, lucruri. Când ai să încetezi cu asta?

— Când vor putea să aibă singuri grijă de ei.

— Şi când anume o să se întâmple, dacă îi tratezi ca pe nişte nou-născuţi?

Stebbs îi aruncă o privire tăioasă lui Lynn.

— Ştiu că spui doar ce crezi că ar fi spus mama ta. Mi se pare că începi să ai ceva compasiune, dar, din când în când, te gândeşti la ea, iar chestia asta te omoară cum ucide gheaţa un răsad. Nu ai fost învăţată altfel, dar, înainte, oamenii se ajutau.

— Înainte multe lucruri erau diferite.

— Dar oamenii sunt la fel, completă Stebbs, pe un ton pe care nu-l avea de obicei. Şi, de fapt, toată lumea încearcă doar să supravieţuiască.

— Asta fac şi eu.

— Nu stai prea rău, copilă. Şi bieţii nenorociţi pe care i-a împuşcat mama ta de-a lungul anilor? Încercau doar să bea o gură de apă, să mai

supravieţuiască o zi. Rahat - odată, văduva unui tip a venit la mine, ieşită din minţi, deoarece văzuse cum unul dintre gloanţele mamei tale îi spulberase o parte din ţeasta soţului ei. A murit a doua zi, şi nu sunt sigur dacă nu cumva din cauza şocului.

Lynn începu să se joace, prinzând între degete cureaua rucsacului pe care i-l dăduse el.

— Când s-a întâmplat asta?

— În urmă cu aproximativ şapte ani.

— Nu l-a împuşcat neapărat mama. S-ar putea să fi fost eu.

— Iisuse! exclamă îngrozit Stebbs şi îşi cuprinse capul cu mâinile şi rămase aşa. Trebuie să fi fost doar o copilă!

Lynn se uită spre Lucy, care cânta bucuroasă, acoperind găurile flautului ca să schimbe notele.

— Îmi era mai uşor să ucid oameni când singurul chip pe care îl văzusem vreodată era al mamei. Atunci, oricine altcineva era inamicul, iar trasul cu luneta nu era cu nimic diferit de împuşcatul unei căprioare - doar silueta era alta.

— Iar acum?

— Acum am văzut alte chipuri, spuse Lynn, gândindu-se la călătorul de pe drum pe care o implorase Lucy să nu îl împuşte. Şi nu pot decât să mă întreb cum arătau oamenii pe care i-am împuşcat.

Stebbs o atinse uşor pe genunchi.

— Să lăsăm lucrurile aşa.

— Era un bărbat pe drum alaltăieri, zise Lynn. Am vrut să îţi povestesc când am venit la tine, dar, dacă te-am găsit căzut, şi cu., se opri ea, incapabilă să rostească „radiestezie" nici măcar în intimitatea pivniţei sale. Ăăă, cu toată agitaţia, am uitat până la urmă să îţi spun.

— Bărbatul ăsta a trecut pe aici? se interesă Stebbs atent.

— Da, iar Lucy m-a convins să nu îl omor.

— Te influenţează în bine.

Lynn îl împinse în umăr.

— A spus.

— A *spus?* repetă Stebbs, ridicând surprins din sprâncene. *Ai vorbit* cu tipul ăsta?

— Da, şi chiar n-am să-ţi mai povestesc dacă mă tot în- trerupi, zise Lynn, arătând cu degetul spre el când vorbi, moment în care Stebbs îşi ridică mâinile în semn că se predă, iar ea continuă. A spus deci că a fost alungat de acasă de nişte bărbaţi care au venit şi i-au luat bunurile, până şi încălţările din picioare.

Stebbs rumegă informaţia preţ de un minut, cu ochii la Lucy şi la jocul ei nevinovat.

— A spus unde s-a întâmplat asta?

— Spre est, dar bărbaţii erau în camionete. Ar fi putut veni de oriunde.

— Aşadar, fură provizii, dar au suficientă benzină să călătorească pentru a le găsi. Nu mi se pare în regulă.

Lynn ridică din umeri.

— Nici mie, dar încerc să nu mă gândesc la asta. Dacă vin aici, am să-i împuşc, pur şi simplu.

— În cazul lor, trage fără ezitare! spuse Stebbs, încă ui- tându-se la Lucy, cu o expresie macabră.

O privi şi Lynn pe fetiţă cum cânta fericită la flaut, inconştientă de ameninţările care păreau să îi înconjoare. Groaza îi înflori în stomac, împreună cu o urmă aprigă de furie protectoare, care, de obicei, apărea doar când se gândea la heleşteul ei. Şi-o reprimă cu greu şi deschise rucsacul pe care i-l dăduse Stebbs. Dădu peste două conserve cu fasole verde, un borcan cu porumb uscat şi o conservă de piersici.

— Piersici, spuse ea pe un ton bizar. Pariez că Nevei au să-i placă.

— Se simte mai bine şi se gândeşte să se apuce de grădinărit la primăvară. I-am dat lui Eli un arc de-al meu şi trage mai bine decât te-ai aştepta. Nu le vom mai purta de grijă mult timp.

— Lucy spune că mama Nevei vine să îi găsească.

— Şi Eli a spus asta, ultima dată când am fost la râu.

— Ţi-a zis *cum* îi va găsi?

— Te referi la hărţile din satelit? completă Stebbs şi ridică din umeri. Mă gândeam că oamenii încă le folosesc, mda.

— Hărţi din stalactite vrei să spui, spuse Lynn, folosind cuvântul pe care Lucy îl pronunţa atât de atent ori de câte ori vorbeau despre asta.

— Ah., începu Stebbs, apoi ridică din umeri şi rămase serios. Nu, Lynn. Se numesc sateliţi, nu

stalactite. Crede-mă, copilă! Probabil că le-a confundat micuţa.

Greşeala ei caraghioasă o făcu să roşească, iar enervarea i se simţi în cuvinte.

— Nu te-ai gândit să îmi spui că ne urmăreşte ceva din cer?

— Ei bine, acum ştii. Şi ce-ai să faci în privinţa asta?

— Nimic.

— Exact; în afară de a te îngrijora şi de a te enerva, nu ai ce să faci în privinţa asta.

— Tot mi-ar fi plăcut să ştiu, spuse ea supărată. Nu-mi place deloc ideea că oamenii din oraş pot să-mi vadă heleşteul fără să îi văd şi eu.

Stebbs îşi dădu ochii peste cap.

— Foloseşte-ţi mintea şi la altceva în afară de a aţinti o carabină, Lynn. Ştiu că-ţi este greu să înţelegi cât de mulţi oameni sunt în Entargo, dar sunt cu miile. Poate că heleşteul tău i-ar ajuta pe o sută dintre ei preţ de o săptămână, dar apoi totul s-ar sfârşi. Tu eşti singură - acum sunteţi două, presupun -, deci pentru tine este un colac de salvare. Pentru ei, ar fi o baltă. La fel s-ar întâmpla şi cu micul meu puţ, dacă l-ar vedea. Suntem neînsemnaţi, puştoaico, iar asta mă bucură!

— Atunci de ce mai caută?

— Eli a spus că fratele lui, Bradley, făcea parte dintr-o echipă specială care lucra şi pentru cetăţenii particulari. Doar foarte puţini oameni ştiu că sateliţii mai funcţionează sau ce anume văd. Pariez că oamenii ăia erau suficient de importanţi, încât să aibă bani şi un plan de rezervă în caz că lucrurile

din oraş ar fi mers rău. Doar că, în cazul lui Bradley, a luat banii plătiţi ca să afle şi i-a folosit în interes propriu, după ce şi-au dat seama că Neva e însărcinată cu încă un copil, ceea ce e împotriva legii.

— Ţi-a spus Eli că mama Nevei este doctor?

— Da. Nu m-ar deranja să o cunosc, spuse Stebbs şi se crispă când ridică glezna tot umflată, aşezându-şi-o pe patul lui Lucy. Este mai bine, spuse el, dar probabil că nu ar fi trebuit să încerc încă să vin până aici.

— Deci cred., spuse Lynn, dar se opri cât îşi căută cuvintele. Cred că, parţial, ştiu ce problemă are Neva. Cu suferinţa ei, aşa cum ai zis tu.

Stebbs îşi împleti degetele la ceafă şi se rezemă, privind-o atent pe Lynn.

— Îhî?

— Lucy a spus că au venit nişte soldaţi şi că au scos-o pe Neva din celula în care îi puseseră după ce îi arestaseră, iar, când au adus-o înapoi, ea nu a mai vrut să vorbească.

— Îhî?

— Deci cred că au rănit-o.

— Sunt sigur că au făcut-o, spuse Stebbs, urmărindu-i încă faţa lui Lynn.

— Deci. ce să-i fi făcut?

— Mama ta nu ţi-a povestit niciodată multe despre bărbaţi, nu-i aşa?

— Nu prea multe lucruri frumoase.

Stebbs se aplecă înainte şi îşi cuprinse faţa cu mâinile.

— O, Dumnezeule, să fiu eu cel care începe conversaţia
asta? Mulţumesc mult, Lauren!

Câteva minute mai târziu, îmbujorată, Lynn mergea cu greu prin zăpadă în drum spre râu.

— Mulţumesc mult, mamă! mormăi doar pentru sine. N-a fost chiar deloc jenant!

Furia o ajută să înainteze, iar Lynn ajunse la căsuţa de lângă râu până să îşi fi revenit pe deplin în urma dezvăluirilor lui Stebbs. Eli era afară, încercând stângaci să atârne singur o căprioară. Tânărul o auzi apropiindu-se înainte ca ea să îl salute şi se întoarse cu animalul încă atârnat pe umeri, fluturând ciudat din mână.

Purta o salopetă veche de-a lui Stebbs care, la prima lor întâlnire din urmă cu câteva săptămâni, i-ar fi fost prea mare. Acum i se potrivea, iar chipul îi era îmbujorat şi din cauza efortului, şi a aerului rece. Ea simţi un val de adrenalină care nu avea nicio legătură cu plimbarea, dar îl ignoră, amintirea celor spuse de Stebbs fiind prea proaspătă, ca să-i întâlnească privirea lui Eli.

— N-o faci cum trebuie, îl salută Lynn.

— Bună şi ţie!

Ea trecu pe lângă el spre copac, studiind funia pe care băiatul o atârnase peste una dintre crengile mai joase.

— Nu este suficient de sus; căprioara ta n-o să fie deasupra solului. Poţi s-o eviscerezi pe pământ şi s-o atârni mai târziu.

— S-o eviscerez?

— Las-o jos, spuse Lynn, iar Eli, fără niciun comentariu, aruncă recunoscător animalul.

Îngenunchează împreună lângă cadavru. Lynn scoase cu atenţie săgeata, evitând să-i rupă vârful.

— Bine ţintit! remarcă ea.

— Mulţumesc! exclamă el, bucuros că, pentru prima dată, fata îl încuraja. Stebbs m-a instruit. Este prima mea căprioară.

— Este destul de mare. Dacă mâncaţi numai voi doi din ea, carnea o să vă ajungă toată iarna, spuse Lynn şi întoarse căprioara pe o parte. Ai un cuţit bun?

— Mi-a dat Stebbs unul, da.

— Ei bine, adu-mi-l!

Când reveni Eli ţinând cuţitul, ea îi făcu semn spre rucsacul pe care îl adusese.

— Şi ăla e de la Stebbs, ţi-a trimis nişte legume.

— Să-i mulţumeşti din partea mea!

— Aşa am să fac.

Se uitară neliniştiţi unul la celălalt peste burta căprioarei moarte. Lynn întinse mâna după cuţit.

— Uite, am să-ţi arăt cum se face.

— Spune-mi cum şi lasă-mă să încerc.

Lynn scutură din cap.

— Este greu să faci prima tăietură. Trebuie să treci de blană şi de muşchi, dar, dacă tai intestinele,

ai să te trezeşti cu mâinile murdare şi cu stomacul întors pe dos de duhoare. Crede-mă! Lasă-mă să fac eu prima parte, după care ai să continui tu.

Ţinând cuţitul, Lynn se relaxă. Munca metodică a eviscerării o făcu să se simtă mai bine şi, imediat ce îi înmână cuţitul lui Eli, avu nevoie de toată concentrarea ca să-l instruiască. Mânuirea lipsită de pricepere a cuţitului l-ar fi costat un deget dacă ea nu ar fi fost acolo, iar expresia de pe chipul lui când îl îndrumă să bage mâna în cavitatea toracică şi să scoată inima fu suficientă să o bucure că este prezentă.

Lynn îşi scoase mănuşile.

— Poftim, îţi arăt eu, spuse fata şi-şi băgă mâna până la cot în profunzimile calde ale căprioarei, scoţând organul ud.

— Cred că glumeşti! zise el, culoarea pe care i-o observase mai devreme în obraji dispărând brusc.

— Este mai bine decât să mănânci greieri, replică ea, iar Eli izbucni în râs, luând-o prin surprindere şi făcând-o să zâmbească pe neaşteptate. Ce?

— Nimic, doar că stai acolo plină de sânge până la subraţ şi ţii o inimă în mână, cât se poate de fericită, zise Eli, înăbuşindu-şi un alt râset. Şi mama îmi alesese o muziciană!

— Nu te-ar ajuta la nimic aici, spuse Lynn, îndreptându-şi atenţia din nou la cadavru şi încercând să ignore roşeaţa plăcută care i se

furişase în obraji. Ajută-mă să urc în copac şi aruncă-mi funia!

Împreună, atârnară căprioara în câteva minute.

— Acum este destul de frig; poţi s-o laşi să atârne ca să se usuce, spuse ea. Unul dintre noi o să-ţi arate în zilele următoare cum să o tranşezi.

Eli îşi şterse transpiraţia care i se adunase pe frunte în ciuda vremii friguroase.

— Mulţumesc! spuse el, uitându-se în ochii ei. Pentru tot.

Lynn împinse zăpada cu piciorul peste mormanul de organe purpurii şi vorbi printre dinţi:

— Cu plăcere! Ce-ar fi acum să-mi spui în schimb despre hărţile apelor?

— Stebbs ţi-a spus despre asta? Sau Lucy?

— Amândoi, zise Lynn. Dar Lucy s-a scăpat prima.

Eli oftă şi îşi ridică privirea la cadavru.

— Neva credea că, dacă o tratează ca pe un adult, Lucy se va purta ca atare, dar eu ştiam că n-ar putea să-şi ţină gura.

— Trebuie să înveţe, spuse Lynn. Presupun că nu ştiai că e capabilă de radiestezie?

— Ce înseamnă asta?

— Să detecteze apa, încercă Lynn din nou, dar chipul lui Eli rămase inexpresiv. Poate să găsească apa la fel de bine ca oricare dintre sateliţii ăia. Chiar mai bine, de vreme ce apa pe care o găseşte este sub pământ.

Eli înghiţi o dată, cu greu. Lynn se bucura să vadă că, deşi era orăşean, era suficient de inteligent să-şi dea seama la ce fel de pericol este expusă fetiţa.

— Este ceva genetic, îi explică Lynn. Cineva din familia voastră poate să o facă, deşi Stebbs spune că e posibil să sară o generaţie. Presupun că oricine ar fi fost nici măcar nu a ştiut, locuind în Entargo, ca şi voi.

— Locuia, o corectă Eli. Am să-ţi spun tot vrei despre hărţile apelor, dar înăuntru. Pot să mai pretind vreo două minute că sunt un dur, dar îngheţ, şi cred că avem destule de vorbit toată după-amiaza.

Lynn îşi ridică privirea la soare.

— Pot să rămân un pic, spuse ea ezitând. Dar nu ştiu cât de bine-venită sunt în casă.

— Neva nu este acolo, zise Eli. Este la mormânt.

— Singură?

— Nu am reuşit să o conving să nu plece, spuse el. Imediat ce s-a oprit ninsoarea, a plecat direct într-acolo şi a început să dea nămeţii la o parte. Urmăream căprioarele în amonte şi ştiam că vin în acelaşi loc în fiecare dimineaţă, deci trebuia să fiu acolo la momentul potrivit. Dar Neva n-a vrut să se clintească, aşa că am fost nevoit să o las în urmă.

— A rămas acolo toată ziua?

— În mare parte. Am vânat căprioara cam după răsărit, am târât-o înapoi aici şi am plecat ca să văd ce face. I-am dus ceva de mâncare, dar a refuzat să se mişte.

— S-a îmbrăcat bine?

— Destul de bine, spuse Eli, iar Lynn nu rată fiorul care îl străbătu pe tânăr.

Presupuse că Neva era îmbrăcată mai bine decât Eli şi că el îi dăduse ei haina mai bună. Ideea de a fi singură în micul adăpost cu Eli o făcu să simtă un altfel de căldură, dar se tem- peră, nevoia de a şti mai multe despre sateliţi fiind mai mare decât neliniştea ei.

Căsuţa era încălzită. Lăsă rucsacul de la Stebbs lângă sobă şi îşi scoase haina udă de zăpadă şi pătată cu sânge de căprioară, atârnând-o pe spătarul unui scaun ca să se usuce.

— Stebbs te-a ajutat să te instalezi bine, spuse ea când se aşeză la mica masă care se afla într-un colţ şi la care continuă să se uite fără să-i permită privirii să rătăcească spre podul unde Neva şi Eli dormeau împreună, nu după ceea ce îi spusese Stebbs oricum.

— Eu am luat-o pe asta, spuse Eli când se aşeză în faţa ei. Într-o dimineaţă, când a venit el aici, am fost prin împrejurimi şi am găsit-o, împreună cu scaunele. Bineînţeles, fiecare piesă de mobilier provine din altă casă, deci nu se potrivesc.

Deodată, Lynn îşi simţi buzele schiţând un zâmbet, împotriva voinţei ei.

— Eşti obişnuit ca piesele să facă parte din acelaşi set?

— O, da, mi-e dor de o sufragerie unde toate obiectele se asortează perfect, spuse Eli, nostalgia prefăcută strecurându-se în tonul vocii lui când îşi

trecu degetele peste masă. Chestia asta îmi lipseşte mai mult decât apa de la robinet.

— Tacă-ţi gura, nu-ţi lipseşte! spuse Lynn, zâmbind cu adevărat. Acum, povesteşte-mi despre sateliţi, înainte să rup unul dintre scaunele aste urâte de capul tău! Lucy mi-a spus că vă îndreptaţi spre casa mea?

— Mda, dădu Eli din cap, dorinţa de a o tachina dispă- rându-i de pe chip. Bradley a spus că este destul de încăpătoare pentru a supravieţui, dar nu suficient de mare, încât să trezească interesul cuiva din oraş.

— Dacă nu cumva oraşul se ducea la vale?

— Adică?

— Să se ducă la vale, îi explică Lynn. E un expresie pe care o folosesc oamenii de la ţară ca să spună că lucrurile merg prost.

— Asta e ideea, mda, confirmă Eli. În principiu, oamenii pentru care lucrau fratele meu şi o parte dintre soldaţi ca să obţină informaţii aveau banii necesari să procure apă şi posibilitatea să anticipeze că apa din oraş nu va fi de ajuns pentru toţi la nesfârşit. Bradley le-a luat banii şi apoi planul, de îndată ce a aflat că Neva este din nou însărcinată.

— Ar fi fost un plan bun, până la urmă, dacă ar fi ştiut câte ceva despre supravieţuire.

— De asta trebuia să se ocupe Bradley, spuse Eli, fără să se mai uite în ochii ei. El ştia tot felul de lucruri de la instrucţie: ce fructe de pădure şi

rădăcini poate să mănânce, chiar şi ce insecte, dacă ajungea într-o situaţie destul de proastă.

Lynn se gândi la Lucy, care fugărea greierii, lovindu-le disperată corpurile uscate cu palmele mici.

— Te-a învăţat ce ştia?

— A încercat când eram în oraş, dar nu am fost pe cât de atent ar fi trebuit să fiu. Trebuia să ne fie alături, ştii? Tot drumul. Sunt îndemânatic, dar întotdeauna am învăţat mai bine făcând ceva, aşa că m-am gândit că, odată plecaţi, mi-ar fi mult mai uşor să prind ceva din mers de la el, decât să încerc să-mi amintesc tot ce mi-a spus la masă. Nu puteam să păstrăm notiţe, deci am fost nevoit să memorez totul. M-am concentrat să-mi amintesc hărţile, crezând că voi avea mai târziu timp pentru toate celelalte lucruri.

Eli amuţi, iar Lynn se gândi cum îşi văzuse fratele sângerând în oraş, în timp ce oamenii care puteau să îl ajute nu făcuseră nimic. Îşi aminti de propria disperare de lângă trupul mamei şi se înfurie pe neaşteptate pe mulţimea care îl lăsase pe fratele lui Eli să moară în faţa lor. Îşi drese vocea.

— În cazul ăsta, aminteşte-mi primăvara viitoare să-ţi arăt care este iedera otrăvitoare.

Eli îşi ridică privirea la ea, afişând iar un zâmbet menit să o tachineze.

— Avem o întâlnire deci!

Lynn se încruntă.

— Mă refer la anotimp.

— Nu, vreau să spun., zise Eli, oftând, şi se uită la tavan. Va trebui să găsim un vocabular comun înainte să pot flirta.

— Să flirtezi?

— Mda, aşa îi arată un băiat unei fete că o place. Sau invers, spuse el explicit.

— Mi se pare o pierdere de timp, zise Lynn cu prudenţă, încercând ca vocea să nu-i trădeze poticnirea inimii. Pare mult mai uşor să o spună, pur şi simplu.

— Probabil, zise Eli, zâmbind din nou cu uşurinţă. Dar mai puţin amuzant.

— Amuzant, mormăi Lynn.

— Mda, adică.

— Ştiu ce este amuzamentul, replică ea.

Eli îşi ridică mâinile în aer.

— Te tachinez doar! exclamă Eli şi îşi ridică mâinile în aer.

— E şi chestia asta o parte din flirt?

— Una foarte importantă, spuse Eli, prefăcându-se serios. Se pare că, la urma urmei, pot să te învăţ şi eu câteva lucruri.

Lynn îşi dădu ochii peste cap.

— Da, flirtul. O parte necesară supravieţuirii.

— Ei bine, teoretic vorbind.

— Taci! spuse Lynn, iar Eli închise gura. Asta fac tinerii din oraş toată ziua? Stau degeaba şi îşi spun unul altuia cât de mult se distrează?

— Uneori. Mergem la şcoală, unii dintre noi fac sport sau iau lecţii de muzică. Citim în timpul liber. Este o viaţă normală, ştii? spuse Eli, apoi scutură din cap. Nu, presupun că nu ştii. Probabil că lucrurile cu care-mi umpleam ziua îţi par o prostie.

— Nu, spuse încet Lynn, gândindu-se la fiecare cuvânt pe care îl rostea. Pare să fie oarecum plăcut să nu îţi petreci tot timpul evitând moartea.

Eli o privi o secundă în liniştea care se lăsă între ei.

— Când ţi-am găsit casa, când v-am văzut pe tine şi pe mama ta locuind acolo, nici măcar nu m-am gândit să ţi-o iau. Am pierdut tot ce am avut. Nu aş fi putut să iau de la altcineva.

— În plus, te-aş fi împuşcat cu carabina.

— Şi asta.

— Presupun că poate mă bucur că nu am făcut-o, recunoscu Lynn.

— Am să consider c-ai flirtat cu mine, fată de la ţară.

Lynn îl lovi cu piciorul pe sub masă înainte să se ridice.

— Am terminat pentru azi, am nevoie de timp să mă întorc pe lumină acasă.

Eli se ridică repede.

— Ai putea vorbi cu Neva, înainte să pleci?

Gura lui Lynn se transformă într-o linie dreaptă care o făcea să semene cu mama ei.

— Am să vorbesc, dar nu pot să-ţi promit nimic.

Micul mormânt era după o cotitură a râului, nu departe de noua lor casă, dar ascuns vederii din cauza albiei şerpuite a apei. Lynn putea vedea silueta ghemuită a Nevei pe trunchiul unui copac uscat, stând de veghe. Călcă intenţionat pe o creangă, zgomotul produs când se rupse sub bocanc semănând cu un foc de armă. Neva nu se mişcă.

— Hei! strigă Lynn, brusc neliniştită. Eşti bine?

Fata o zări ridicând uşor din umeri pe sub grămada de pături puse de Eli în jurul ei, dar Neva nu întoarse capul. Lynn înaintă prin zăpadă ca să ajungă lângă ea. Pământul din jurul micii grămezi de pietre fusese curăţat de zăpada proaspătă şi măturat de crengi şi de resturi.

— Peste vreo două zile, o să fie la fel ca înainte.

— Atunci, am să dau iar totul la o parte.

Lynn oftă şi se aşeză neinvitată. Şi Neva se schimbase de când o văzuse Lynn, dar în rău. În ciuda straturilor multe de pături şi haine, era clar că rămăsese doar piele şi os. O fâşie îngustă de piele se zări între manşeta hainei şi mănuşi, iar Lynn văzu că încheieturile mâinilor ei erau mici, aproape la fel de mici ca ale lui Lucy. Ochii negri erau adânciţi în orbite, cearcănele făcând să pară că ar fi putut să i se retragă cu totul în craniu. Chiar şi aşa, era alarmant de frumoasă.

— Şi acum, ce urmează? Stăm aici şi-ncercăm să oprim zăpada să cadă pe pământ?

— Nu ai copii, nu-i aşa? întrebă Neva, dar nu se întoarse când vorbi cu Lynn, ci-şi păstră privirea aţintită asupra mormântului.

— Nu.

— Bărbatul ăla care vine mereu pe aici, ologul. Face parte din familia ta?

— Nu, este doar un prieten.

— Ai familie?

— Nu. Mama a fost ucisă toamna trecută, răspunse Lynn monoton, încrezătoare că vocea-i rămâne puternică. Era tot ce aveam. Fusesem şi eu rănită, aşa că mi-a fost prea greu să o îngrop singură. A trebuit să o incinerez.

Neva tăcu o vreme, cu privirea concentrată la pământul de la picioarele ei.

— Îmi pare rău! spuse ea în cele din urmă. Şi nu ţi-am mulţumit pentru că ai ajutat la îngroparea fiului meu.

Lynn nu avea niciun răspuns. În tăcere, cele două se holbară la grămada de pietre.

— Tot mai ai o familie, îndrăzni Lynn. Lucy a ta te iubeşte. Eli vrea să aibă grijă de tine.

— Lucy a mea, repetă Neva, vocea ei goală spărgându-se de emoţie. Biata şi micuţa Lucy! Nu ar fi trebuit să încercăm să plecăm.

— Îi este bine aici. De fapt, se descurcă. Ia în greutate, îi place să se joace în zăpadă şi picioarele i s-au vindecat frumos.

— Picioarele?

— Era distrusă când am luat. când mi-a încredinţat-o Eli pentru o vreme. Încălţările pe care le purta îi erau prea mici.

Un zâmbet amar îi depărtă Nevei buzele uscate.

— Vezi? Genul ăsta de mamă sunt. Fetiţa mea şchiopăta prin pustietate moartă de foame.

— Totuşi, acum este bine.

— Pentru că este cu tine.

— Îmi dau silinţa, dar nu sunt mamă.

Neva nu răspunse. Lynn voia să se-ntindă şi să o scuture, dar se temea că ar fi putut să-i vatăme trupul fragil.

— Îşi face griji pentru tine.

Neva se strâmbă.

— Suntem în sălbăticie, şi ea este cea care-şi face griji pentru mine. Este tot ce mi-a mai rămas, iar eu nu sunt în stare să o îngrijesc aici.

Fu rândul lui Lynn să tacă şi să fixeze pământul cu privirea.

— Îi este mai bine cu tine, adăugă Neva.

— Încă puţin, spuse Lynn. Am s-o mai ţin un pic, dar vreau să încerci. Este fiica ta, nu a mea.

Lynn se ridică în picioare.

— Haide, ajunge! Eli îşi face griji gândindu-se că îngheţi aici singură.

— Sunt sigură că aşa este. Mereu a fost galant.

— Nu ştiu ce înseamnă asta. Am să fiu nevoită să te mişc eu ori te mişti tu singură?

Pentru prima dată, Neva întoarse capul ca să se uite la Lynn.

— Mă mişc singură, mulţumesc! spuse ea.

Genunchii aproape i se clătinară când se ridică în picioare, dar îi făcu lui Lynn semn să se îndepărteze şi îşi recăpătă echilibrul. Se îndreptară împreună spre căsuţă, Lynn mergând mai încet, astfel ca Neva să poată ţine pasul.

— Ştiu ce ţi-au făcut bărbaţii ăia la închisoare, spuse Lynn ezitând. A fost nedrept.

— Da, a fost.

— Ţi-am adus ceva, în caz că mai încercă cineva asta.

Lynn băgă mâna în haină şi scoase un mic pistol de buzunar

luat din cufărul cu arme, care-i încăpea în palmă.

— Are un singur glonţ, dar îşi face treaba de la distanţă mică. M-am gândit că puşca mea cu alice te-ar face să cazi în fund, iar pentru carabină îţi trebuie ceva îndemânare; majoritatea armelor mele au recul. Dar pistolul ăsta va doborî un bărbat, dacă este aproape, sau cel puţin îl va speria.

Neva se gândi la micul pistol cu mâner de perlă.

— Mulţumesc! spuse ea, întinzând mâna spre el.

— Am să-ţi arăt cum să tragi.

— Mulţumesc! zise din nou Neva.

— Mama îi spunea mereu „pistolul de bordel".

— Încântător!

Eli îi aruncă lui Lynn o privire recunoscătoare când Neva intră pe lângă el în casă şi închise uşa în urma ei.

— Cum ai reuşit să o convingi să plece de acolo?

— Chiar nu ştiu, recunoscu Lynn. Am încercat să-i spun ce am crezut că trebuie se audă, dar am reuşit să o enervez şi mai mult.

Eli râse uşor şi ridică din umeri.

— Mda, bine ai venit în viaţa Nevei!

— Ei bine, când am spus în sfârşit ceva cu intenţia de a o enerva, atunci a făcut ce voiam să facă. Deci, acum ştii.

— Presupun că va trebui să încerc metoda asta.

Eli nu purta nicio haină. Din reflex în faţa vântului rece, stătea cu umerii aplecaţi şi cu mâinile în buzunarele de la blugi.

— Ar fi bine să plec, spuse Lynn. Intră în casă.

— Nu, de fapt, este în regulă, zise Eli, deşi dinţii îi clănţăniră când vorbi.

— Ai rucsacul lui Stebbs? Trebuie să i-l returnez.

— Da, sigur, aşteaptă un pic! zise Eli, apoi dispăru în casă şi ieşi purtând o haină şi un fes, ţinând rucsacul gol al lui Stebbs. Am să te conduc o bucată de drum.

— N-o să se supere Neva?

— Nu o deranjează să fie singură. Mai că sunt convins că preferă să fie singură. O sperie să fie departe de apă. S-a obişnuit să aibă apa la robinet.

— Lucy a spus că trebuia să plătiţi pentru ea?

— Este scumpă, da. Suntem - *eram* destul de înstăriţi, încât să ne permitem apă curată şi un apartament frumos la bloc. Apa oamenilor care au mai puţini bani nu este la fel de purificată - curată, adică.

— Serios?

— Scuze! spuse Eli imediat. Ar fi trebuit să-mi seama până acum că tu şi Stebbs nu sunteţi chiar proşti. Probabil că orice fată care citează din Yeats ştie ce înseamnă „purificat".

Mai merseră câteva clipe fără să vorbească, în timp ce Lynn evaluă critic modul în care Eli îşi croia drum printre ferigi. Nu îi era clar ce voia mai mult - să îl ţină pe el departe de dormitorul comod pe care îl împărţea cu Neva sau să evite să fie împuşcată pe întuneric.

— Ai putea să faci mai mult zgomot?

— Scuze! spuse el din nou. Încerc doar să-ţi fac o cărare.

— Merg pe întuneric de multă vreme, orăşeanule! zise Lynn. Mai bine te-ai întoarce înainte să se întunece de tot. Nu i-ar folosi nimănui să te rătăceşti pe-aici.

Urî cuvintele de îndată ce le rosti; să-l trimită din nou la Neva era mult mai greu decât crezuse.

— Corect, bine, zise Eli, apoi expiră şi se întoarse către drumul pe unde veniseră. Ca un orăşean ce sunt, am să-mi dau silinţa să-mi găsesc calea înapoi spre singura construcţie de prin zonă.

— Îţi urez noroc! îi strigă ea.

Pentru o clipă nu-l mai auzi făcând zgomote, totuşi nu îi vedea silueta în lumina tot mai slabă.

— Mă tachinezi?

— Credeam că se numeşte „flirt".

— Înveţi repede!

Chiar dacă nu îl vedea, îl auzea zâmbind.

— Pleacă de aici! strigă ea în întuneric. Nu mă mai încuraja să strig atât de tare în mijlocul pustiului!

Un râset fu singurul răspuns, lăsând-o pe Lynn să se întrebe ce făcuse atât de amuzant şi gândindu-se că era atât de zgomotos, încât l-ar fi reperat de la o sută de metri într-o noapte fără lună.

În drum spre casă, îşi dădu seama că nu îi fusese dor de adăpostul ei. Pentru prima dată în viaţă, se îndepărtase de heleşteu şi nu se grăbea să se întoarcă. Atâta timp cât vorbise cu Eli, grijile dispăruseră, iar ea nu se mai gândise la apă în fiecare clipă.

Şi nu regreta.

Paisprezece

Stebbs era pe acoperiş când ajunse acasă. Semiluna albă răsărea, iar ea îi zări silueta întunecată coborând pe antenă când ieşi din curte.

— Hei, puştoaico! strigă el. Cum a mers?

— Destul de bine. Ţi-am adus înapoi rucsacul.

— Se descurcă acolo?

— Neva are probleme în privinţa cărora niciunul dintre noi nu o poate ajuta de fapt.

— Asta cam aşa este, fu de acord Stebbs, apoi ocoliră zidul casei împreună. Şi Eli? Cum arată?

— Bine, spuse nonşalant Lynn. A vânat o căprioară azi.

— Da? Bun băiat!

— De ce nu intri? spuse Lynn când îl văzu pe Stebbs în- dreptându-se spre câmp în clipa în care se apropiară de uşa ei. N-are rost să pleci acasă îngheţat, dacă poţi să te-ncălzeşti în pivniţă înainte.

Stebbs îşi frecă mâinile.

— Nu vreau să deranjez.

— Nu mă deranjează să te încălzeşti un pic.

Vorbiră mai încet când intrară în pivniţă; Lucy era ghemuită în patul ei de lângă foc, picioarele mici formând un „V" pe sub pătură. Lynn o verifică, aranjând faldurile sub trupul delicat.

— S-a dus la culcare fără probleme?

— Nu m-a contrazis deloc. I-am spus că este vremea să se culce şi m-a ascultat. Este o fetiţă cuminte.

— Ştiu, spuse Lynn, care deschise uşa sobei, ca să se poată vedea unul pe celălalt în lumina pâlpâitoare a focului, şi puse o oală cu apă la fiert. Fac nişte cafea. Ai putea să bei şi tu.

— Nu ştiu din ce motiv eşti brusc atât de binevoitoare, dar accept invitaţia la cafea şi-ţi mulţumesc.

Lynn îi aruncă o privire tăioasă peste umăr.

— Ţi-aş fi dat un şut dacă nu ai fi avut acum probleme cu ambele picioare.

— Vechea Lynn oricum mi-ar fi dat.

— Vechea Lynn mai este pe-aici pe undeva, să ştii, aşa că nu o tenta.

Stebbs râse şi-şi ridică piciorul pe marginea patului lui Lucy, lăsându-se pe spate ca să se relaxeze.

— Nu este un loc prea rău, ştii? Mama ta a făcut o treabă bună când a ales să vă stabiliţi aici.

Lynn se aşeză pe scaunul din faţa lui Stebbs şi începu să dezmembreze puşca.

— Dacă tot eşti aici, am să curăţ chestia asta murdară, spuse ea. Nu mă simt bine să stau cu o armă desfăcută când ar putea să coboare cineva oricând pe scările alea.

Stebbs îşi înclină scaunul pe spate, rezemându-şi capul de zid.

— Curăţ-o! Nu plec nicăieri când fierbe cafeaua.

— Neva nu voia să plece azi de la mormântul copilului.

— Serios?

— A spus şi că nu este în stare să aibă grijă de Lucy şi că îi este mai bine cu mine.

— Momentan, este adevărat.

— Cred că s-a referit la ceva permanent.

— Şi cum te-ai simţi dacă fetiţa ar rămâne cu tine pentru totdeauna?

Lynn înfăşură o bucată de bumbac pe vergeaua armei înainte să răspundă.

— Nu prea bine. Adică, nu vreau să renunţ deocamdată la ea. Dar nici nu pot să o păstrez, pentru că nu-i a mea.

— Adevărat.

— Cred că o fată ar trebui să fie cu mama ei.

— Şi eu, spuse Stebbs. Totuşi, acea mamă nu este încă în stare să aibă grijă de fiica ei.

— Ştiu, zise Lynn şi introduse vergeaua pe ţeavă. De asta ai vrut să ai grijă de ei? Pentru că nu ai familie?

Stebbs clipi la întrebarea directă.

— Îmi pare rău! spuse repede Lynn. Nu contează.

— Este în regulă. Doar că nu mă aşteptam la asta. Ce-i cu toată curiozitatea?

— Neva mi-a vorbit despre Lucy şi despre copilul ei pierdut. M-a întrebat dacă îmi eşti rudă.

— Şi ce i-ai spus?

— I-am zis că nu eşti, spuse Lynn şi se uită cu un ochi critic la bumbacul curat înainte să continue. Totuşi, nu mă mai deranjezi atât de mult!

— Mulţumesc pentru cuvintele atât de amabile! Şi tu eşti de treabă.

Lynn turnă nişte cafea pentru amândoi şi se-ntoarse la a-şi curăţa carabina, fără să răspundă. Stebbs îşi încălzi mâinile în jurul cănii şi o privi câteva clipe.

— Am multe motive să îi ajut. Parţial da, din cauză că nu am pe nimeni. Dar, în trecut, nu am făcut întotdeauna ceea ce ar fi trebuit, iar asta mi se pare o cale bună de a mă revanşa.

— Nu pot să mi te imaginez făcând ceva greşit, spuse Lynn, în continuare atentă la sarcina pe care o făcea.

— Poţi să faci rele în multe feluri, Lynn, şi nu toate se rezumă la a-i răni pe ceilalţi. Câteodată lucrurile pe care nu le faci sunt cele care te determină să te simţi prost.

— Bine, atunci, ce *nu* ai făcut, de a fost atât de îngrozitor?

— Cât de multe ştii despre tatăl tău?

Lynn se opri din lucru şi îşi ridică privirea la Stebbs.

— Nu multe. Mama nu prea vorbea despre el. Tot ce ştiu este că era mort de ceva vreme când am venit eu pe lume.

— Înseamnă ceva pentru tine cuvântul *miliţie?*

— Îmi spui o poveste sau îmi pui întrebări?

Stebbs luă o sorbitură din cafea şi se rezemă pe scaun.

— Dacă vrei să o auzi, am să ţi-o spun.

Lynn schimbă bumbacul din vergeaua armei şi continuă să cureţe ţeava.

— Stau şi te ascult.

— Tatăl tău făcea parte din miliţie. Nu-i armata obişnuită pe care o controlează guvernul, înţelegi? Exista o ierarhie, iar noi aveam arme şi, în mare parte, eram instruiţi ca într-o armată adevărată, dar totul era voluntar şi toată lumea era localnică. Uneori, atrăgeam oameni pe care, dintr-un oarecare motiv, armata nu îi accepta: fie pentru că sufereau de astm, fie pentru că nu erau absolvenţi de liceu. Dar, alteori, ne alegeam cu ceilalţi, pe care armata nu îi primea deoarece nu puteau să treacă examenul psihologic. Adică nu erau prea sănătoşi aici, zise Stebbs şi îşi atinse tâmpla. Tatăl tău făcea parte din această a doua jumătate.

Lynn se gândi la mama ei. Se întrebase cât din instabilitatea tatălui moştenise şi ea? Şi cât din nebunia lui era o parte din Lynn, transmisă prin sânge sau prin învăţăturile mamei? Lynn se gândi la oamenii pe care îi împuşcase pe câmp, bărbaţi şi femei însetaţi pe care îi ucisese fără ezitare. Să fi fost din cauza priorităţilor tatălui ei, inculcate în ea de la o vârstă atât de fragedă? Sau aşa era cu adevărat - o versiune mai mică şi feminină a lui, care lua vieţi fără regrete?

Stebbs o privea, iar ea îşi simţi gura strângându-se într-o linie subţire.

— Am cunoscut mulţi oameni la viaţa mea, Lynn, spuse el. Destui oameni buni ies din părinţi răi.

Lynn îşi drese vocea şi schimbă subiectul.

— Şi tu făceai parte din miliţie?

Stebbs dădu aprobator din cap şi trecu mai departe.

— Cândva, am fost şi în armata obişnuită, dar convoiul meu a fost lovit de o bombă artizanală în timpul celui de-al Doilea Război pentru Petrol, aşa că am fost lăsat la vatră pentru că, după aceea, nu am mai putut să-mi folosesc prea bine mâna, explică Stebbs şi ridică imediat mâna stângă, arătându-i lui Lynn cum nu îşi strânge corespunzător pumnul. Nu pot să-mi folosesc deloc degetul arătător şi cel mijlociu.

— Deci ai intrat în miliţie?

— Odată aflat într-o asemenea situaţie, nu mai revii la normal. Îmi doream încă acel stil de viaţă, iar miliţia era singura cale de a-l avea.

— Aşa ai cunoscut-o pe mama?

— Pe mama ta o ştiam dinainte. Ştii, Lynn, nici măcar înainte de Criză nu erau mulţi oameni pe aici. Ţie ţi s-ar fi părut mulţi, dar, pentru restul lumii, eram cât se poate de rurali. Familia mamei tale a trăit aici multă vreme - în casa asta -, iar locuinţa mea a fost mult timp în zonă.

— Era rudă cu tine?

Stebbs o privi pieziş.

— Nu ştii multe despre mama ta, nu-i aşa?

— Nu vorbea despre ea.

— Ei bine, nu e surprinzător, având în vedere situaţia.

— Care situaţie?

— Adică, mama ta - familia ei - era înstărită. Nu erau bogaţi, dar aveau mai mult decât cele necesare, ceea ce însemna că erau înstăriţi aici, în special în vremea aia, după cel de-al Doilea Război pentru Petrol. Nimeni nu avea bani şi nu erau nici slujbe. Apoi miliţia noastră a început să se formeze.

— De ce?

— Mulţi erau nemulţumiţi. Erau furioşi pe guvern din cauza războiului şi a lipsei de bani şi de slujbe. Oamenii trebuie mereu să dea vina pe cineva, ştii? Cei fără slujbe nu au nimic de făcut; li se pare că nu fac nimic pentru ai lor. Unii dintre ei credeau că singurul lucru pe care *pot* să-l facă este să înveţe să îi protejeze, să îi ţină în siguranţă. Infracţionalitatea era ridicată; toată lumea era disperată. Oamenii au început să spargă locuinţe şi maşini pentru bani, câteodată doar pentru mâncare. Totuşi, familia mamei tale nu a fost nevoită să-şi facă prea multe griji în privinţa banilor, nici măcar în vremurile grele. Erau oameni buni, destul de amabili să le dea şi celorlalţi, şi poate bunătatea lor a fost o parte din ce i-a ferit de jefuitori. Dar Lauren - ăsta e numele mamei tale, ştii - s-a arătat mereu sceptică faţă de oameni, chiar şi atunci, şi a venit să o învăţ cum să folosească o armă.

— Câţi ani avea?

— O, era puţin mai mare decât tine. Terminase facultatea.

— Era mai mare ca mine şi nu ştia să tragă cu arma?

— Erau alte vremuri, puştoaico! Până şi locul pare altul, spuse Stebbs şi mai luă o sorbitură din cafea, uitându-se în cană pentru o clipă. În orice caz, a început să vină, precaută, deoarece ştia că familiei nu i-ar fi plăcut să-şi petreacă timpul cu noi, ţăranii. Aşa l-a cunoscut pe tatăl tău. Cum am zis, nu era prea normal la cap. Câţiva dintre băieţi ar fi preferat să meargă prin noroi ca să se ferească din calea lui, decât să se apropie de el. Căuta mereu ceartă şi ştia cum să înceapă una, chiar dacă nu avea niciun motiv. Dar era şi fermecător şi mai atrăgător decât bărbaţii cu care erau obişnuite femeile de pe aici. Pot să-ţi spun că le-a cucerit pe câteva.

Lynn roşi la aluzie şi trecu la curăţatul percutorului pe care îl scosese de la carabină, uitându-se în jos.

— În orice caz, el şi mama ta erau meniţi să fie împreună ca scânteile şi praful de puşcă. Îl trata mereu ca pe ticălosul ce era, lucru pe care alţii nu aveau curajul să îl facă, iar el se purta şi mai urât în faţa ei, doar ca să îi atragă atenţia. Cred că ţineau unul la celălalt într-o anumită măsură, dar niciunul nu voia să recunoască. Chiar şi când erau împreună, încercau să se poarte ca şi când nu ar fi fost, ca şi când alegerea ar fi fost un compromis pentru

amândoi. Şi poate că era. Nici familia nu era prea încântată de hotărârea ei, deoarece se ştia că tatăl tău e nebun. Ea încă locuia acasă, iar ei chiar au încercat să o facă să nu se mai vadă cu el, dar, la scurt timp după asta, părinţii ei - bunicii tăi - au murit într-un accident de maşină. Mătuşa ta, care era deja măritată, se mutase cu soţul, deci Lauren a primit casa şi nu a trecut mult timp înainte să vină şi el să locuiască acolo, fapt care nu prea a fost apreciat de mulţi oameni. Se presupunea că mama ta este civilizată, cu diploma ei de facultate. Dar tatăl tău. pur şi simplu, nu era.

— Ce era în neregulă cu el, mai exact? întrebă Lynn, acum ştiind că vrea să afle.

— Nimic din ce să poţi spune cu exactitate. Avea un soi de nebunie pe care şi-o ascundea bine, mai puţin în privire. Dacă ştiai cum să te uiţi în ochii lui, îţi dădeai seama că este dus.

— Ce a făcut atât de nebunesc?

— Ei bine, de fapt, asta e partea amuzantă. A văzut un documentar în care se spunea că rămânem fără apă dulce şi că guvernul încearcă să păstreze secretul, ca să evite panica. A spus că oamenii din toată lumea rămân fără apă şi că ştirile prezintă altfel faptele, ca să nu ştim ce se întâmplă. În plus, susţinea că toată violenţa din ţările de lumea a treia este cauzată de lupta pentru apă, dar că ni se tot spun poveşti despre războaie tribale şi religie, ca să ne distragă, şi că bietele ţări sărace nici nu au cum să transmită lumii de pe glob că lucrurile stau altfel.

Pretindea că, destul de curând, estul va decădea. Acolo, oamenii erau prea mulţi, iar cantitatea de apă insuficientă. Apoi, aveam să urmăm noi. Pretindea că toată mişcarea pentru mediu nu are nicio legătură cu îngrijirea planetei şi că totul are de fapt de-a face cu anumiţi oameni care dădeau bani pentru programele ecologice, astfel încât instalaţiile de desalinizare să poată fi construite ca oamenii bogaţi să supravieţuiască crizei care urma. Se ambala atât de rău când vorbea despre criza de apă dulce, încât oamenii au început să îl evite de frică şi pentru că-i enerva. Nimeni nu l-a luat în serios până să fie aruncat în aer barajul Aswan.

— Mi-a povestit mama despre asta.

— A fost o chestiune serioasă, spuse Stebbs. Barajul a fost dintotdeauna o problemă politică pentru Egipt, dar restului lumii i s-a spus mereu că are legătură cu puterea, nu cu apa. Ei bine, când grupul de gherilă de acolo l-a demolat, mulţi oameni de aici s-au alarmat şi s-au implicat. Tatăl tău a avut, în sfârşit, un public. A dus un grup de-al nostru până la lac, lacul Erie, ştii?

Lynn dădu din cap.

— Ne-a dus acolo ca să ne arate instalaţia construită recent în partea canadiană ca să purifice apa lacului. Am mers cu o barcă, prefăcându-ne că pescuim, iar el ne-a arătat că de-a lungul zidurilor instalaţiei sunt gărzi înarmate. Apoi ne-a împărtăşit nedumerirea - ce nevoie avea o instalaţie de purificare a apei de o armată particulară, înarmată cu

puşti M16? Întrebarea mi s-a părut pertinentă, deci, după ce ne-am întors acasă, am început să îl luăm în serios. Între timp, a lăsat-o grea pe mama ta - ăăă, adică Lauren era însărcinată cu tine -, iar ei nu se descurcau prea bine. Lauren avea nevoie de ajutor acasă, dar el iubea ideea că are oameni pe care să-i conducă. Tot spunea că armata obişnuită este prea ocupată peste hotare şi că, la momentul potrivit, miliţiile ca a noastră aveau să fie nevoite să apere ce ne aparţine. Sau, în cazul lacului, să păstreze în posesia statului Ohio ceea ce considera el că ar vrea Canada să îşi atribuie. În orice caz, s-a dovedit că, oricât de nebun părea, nu era departe de adevăr. Într-o dimineaţă, toată apa de la robinet a fost oprită şi ni s-a spus că, dacă vrem apă, trebuie să mergem în oraş ca să o cumpărăm. Să cumpărăm apă nu era ceva nou - dacă nu erai destul de norocos să ai un puţ, trebuia să plăteşti mereu apa. Dar, atunci, firmele de apă spuneau că nu îşi permit să întreţină instalaţiile de apă şi că, dacă o vrei, trebuie să vii şi să o iei. Aşa a început Criza. De atunci înainte, tot aşa a continuat. La început, ca să îţi iei apa, trebuia să te duci în cel mai apropiat oraş în care exista un birou de servicii publice. Apoi, nu după mult timp, au spus că este prea greu să le ţină deschise. Deci, dacă voiai apă, trebuia să vii în oraş ca să o iei şi, în cele din urmă, au spus că, dacă voiai apă, trebuia să locuieşti în oraş. Oamenii au început să plece, încărcându-şi maşinile şi ducându-se către marginea oraşului ca să se îngrămădească acolo. Cei ca noi,

care aveam puţuri sau acces la apă, am rămas; poveştile pe care le-am auzit dinspre oraşe erau destul de rele, aşa că ne-am bucurat că am făcut-o.

— Cum ar fi?

— Holera, în primul rând, spuse Stebbs. Dacă toţi oamenii se îngrămădesc într-un loc, obligatoriu apare vreo boală transmisibilă. Am auzit că pe oamenii bolnavi i-au alungat cu forţa din oraşe, dar, odată declanşată, nimic nu a putut pune capăt unei astfel de boli. Şi nu a fost doar holera. Din când în când, mai aflam lucruri de la oamenii care treceau pe aici şi pe care mama ta îi împuşca. Aproape că m-au făcut să cred că s-a răspândit din nou ciuma bubonică. Dar aici, cu oameni mai puţini, bolile nu erau cele mai rele lucruri. În mare parte, reuşeam doar să fim ameninţări unii pentru ceilalţi. La scurt timp după ce bolnavii au fost alungaţi din oraşe, eu şi tatăl tău ne-am certat. Am încercat să îl împiedic să-i ducă pe oamenii lui la lac, ca să ia instalaţia de apă cu forţa. El a spus că va fi un război adevărat, purtat de miliţie, aşa cum a fost primul din ţara noastră. Am renunţat, pentru că avea mai mulţi oameni de partea lui. Între timp, i-a convins pe toţi. Am început să mă întreb ce îmi pregăteşte mie, având în vedere că mereu era circumspect şi atent la cine ar putea isca probleme în micul lui regat. Deci m-am separat şi am hotărât să mă stabilesc pe o mică bucată de pământ pe care o aveam şi sub care se afla un izvor destul de bun.

— În partea cealaltă a câmpului, spuse Lynn.

— Da, aşa e.

— S-a întâmplat, în felul ăsta, să poţi s-o supraveghezi pe mama de acolo?

Stebbs se mişcă jenat pe scaun.

— Ei bine, asta-i partea de care nu prea mă mândresc, puştoaico. Tatăl tău şi-a luat rămas-bun de la mama ta, chiar dacă burta ei era deja imensă cu tine înăuntru, şi a luat un grup de oameni în nord, spre lac, înarmaţi până în dinţi. Niciunul nu s-a mai întors. La scurt timp după ce m-am stabilit aici, mama ta a traversat câmpul cu arma în mână şi ţinându-te pe tine pe celălalt braţ. A spus că nu vede ce rost are să locuiesc în colibă, când ea are toată casa de oferit şi când două arme oricum sunt mai bune decât una. Mi-am dat seama că s-a gândit bine la cum să-mi zică totul, aşa încât să pară că ar fi cel mai bun lucru pentru amândoi, nu că îmi cere ajutorul. M-am uitat o singură dată la tine, la ochii atât de mari, că mai că-ţi acopereau toată faţa, şi la tălpile goale atât de mici, încât păreau că au să cadă într-o crăpătură din pământ, şi i-am spus că nu îmi trebuie mai mult de muncă faţă de ce am deja şi că nu pot să am grijă decât de mine. Mama ta a plecat fără să repete invitaţia şi nu am mai vorbit cu ea până când nu mi-am prins piciorul într-o capcană, zise Stebbs, apoi roti cafeaua de-acum rece în cană şi aruncă zaţul în foc, unde se transformă în abur. I-am întors spatele, aşa cum a făcut-o familia ei şi la fel cum a procedat şi tatăl tău, odată ce-a apărut în viaţa lui munca îmbinată cu distracţia, continuă el.

Mama ta te-a crescut bine, dar cu severitate, şi nu pot să nu cred că, dacă aş fi fost prin preajmă, ai fi fost un pic mai blândă. Poate că ai putut să trăieşti cu adevărat, nu doar să *supravieţuieşti,* dacă aş fi fost aici. Dar, iată-te, şi se pare că nu ai nevoie de niciun ajutor.

Lynn puse din nou încărcătorul în carabină.

— Nu, nu am.

— Aşadar, presupun că de aceea mi-l ofer în altă parte. Compensez.

— Mi-aduc aminte că ai fost aici după ce te-ai rănit la picior, spuse Lynn. Cred că mi-ar fi plăcut dacă ai fi rămas.

— Cred că mi-ar fi plăcut şi mie, spuse încet Stebbs. Am încercat, Lynn. Jur că am încercat după ce m-am rănit. Voiam atât de mult să o conving., spuse, apoi se opri, pierdut în amintiri născute chiar în camera în care stătea.

— Deci, de ce nu? întrebă Lynn încet. De ce nu s-a putut întâmpla, până la urmă?

— Nu m-a acceptat. Îşi călcase destul pe inimă prima oară când îmi propusese, iar, apoi, cred că refuzul meu i-a şters toate sentimentele, mai puţin mândria şi dragostea pentru tine. Nu a fost dintotdeauna o femeie dură, ştii? Aşa a devenit. Mi-ai spus cândva să nu vorbesc despre ea decât dacă ceri tu.

— Şi-ţi cer, spuse Lynn.

— Atunci o să-ţi zic să nu faci aceleaşi greşeli ca ea. Sau, la naiba, nici pe cele pe care le-am făcut eu!

Nu te teme să îţi pese de micuţă şi nu fi prea mândră să îi spui băiatului ăluia ce simţi. Altfel, ai putea sfârşi fără niciunul dintre ei.

Lynn sprijini carabina în colţ şi vărsă cafeaua în tăciuni.

— Acum, că tot e târziu, ai putea la fel de bine să rămâi aici, cu noi, presupun.

— E tot ce ai de spus după aşa ceva?

Lynn îşi şterse pentru ultima dată carabina cu o cârpă, mişcându-şi încet mâinile cât se gândi ce să spună.

— Nu ştiu dacă am ceva de spus. Nu pot schimba felul în care m-a crescut mama.

— Nu îţi cer să o faci. Îţi cer să fii mai mult decât ea. Fii puternică şi bună! Lasă-te iubită şi fii bucuroasă pentru asta! Fără regrete.

Lynn rămase tăcută o clipă, urmărind cum lumina focului licărea pe ţeava unsă a carabinei.

— „Târziu e şi-s schimbat, de bună seamă,
Dar Timpul înfruntând, nu-mi fac hain
Destinul când gust fruct amar, ca de pelin."[I]

Stebbs o privi atent.

— Înţeleg că nu-s vorbele tale?

— Nu, sunt ale lui Byron. Mama a spus întotdeauna că iernile sunt lungi, dar antologiile de poezii sunt şi mai lungi.

I „Peregrinările lui Childe Harold" (Cântul al treilea), traducere de Aurel Covaci, din *Byron - Opere,* Ed. Univers, 1985 (n. tr.).

Stebbs aruncă o privire la raftul de cărţi, unde unele cotoare erau mai groase decât mâna lui.

— Nu ăsta e adevărul? Mama ta mai avea o vorbă - „Este ceea ce este."

Un zâmbet se întinse pe chipul lui Lynn la auzul acelor cuvinte, alungându-i tristeţea.

— Într-adevăr, îmi sună familiar.

— Atunci, ştii destul de bine ce înseamnă?

— Mama o spunea mereu când se întâmpla ceva care nu putea fi remediat, ca atunci când am pierdut găleata în heleşteu sau când am spart un borcan de conservă. Înseamnă că nu poţi schimba situaţia.

— La fel ca în cazul trecutului. Nu poţi schimba lucrurile pe care le-ai făcut. Controlezi doar prezentul.

Lynn se ridică în picioare, trosnindu-şi spatele.

— Toată discuţia asta mă epuizează, bătrâne. Hotărăşte-te, rămâi sau nu?

Se ridică şi Stebbs şi se întinse la rândul lui.

— Rămân, mulţumesc!

Lynn dădu din cap spre el şi urcă în pat lângă Lucy, ghemu- indu-se protector în jurul fetiţei.

— Bine, atunci, noapte bună! îi spuse şi îl lăsă să îşi găsească singur drumul spre patul ei de lângă scări.

Se simţea în tensiune cu încă un trup în cameră. Stebbs adormi cu uşurinţă, iar ea se pomeni privindu-l la lumina slabă a sobei, care îi contura ridurile fine de pe chip şi părul ţepos şi gri, lucru pe care nu l-ar fi lăsat să o surprindă făcându-l când era

treaz. Afecţiunea şi recunoştinţa ei erau prea subtile şi dispăreau sub lumina puternică a zilei. Dar, în întunericul familiar al pivniţei, lăsa sentimentele nerostite să curgă din ea ca apa şi spera cumva ca fluxul să ajungă la el în timpul somnului, iar bărbatul să i le afle fără să fie nevoită să vorbească despre ele. La scurt timp după asta, respiraţia lentă şi constantă a celor trei umplu pivniţa, în contrast cu şuieratul sălbatic al vântului de afară.

Cincisprezece

Iarna se înăspri. Zăpada cădea în straturi oblice, lipindu-se de copaci şi de pietre. Lynn fugea afară ca să dea mai multe lemne prin fereastra pivniţei în mâinile mici care aşteptau şi revenea înăuntru cu un strat de gheaţă pe păr. Trecură săptămâni în care nu văzuseră pe nimeni, iar Lynn se uita agitată spre râu ca să se liniştească privind la fuioarele de fum gri ce se ridicau deasupra copacilor. Pe Stebbs îl vedea prin binoclu, când frigul era destul de suportabil, încât să se uite.

Lynn o învăţă pe Lucy să joace un joc simplu de cărţi, iar aşa îşi petrecură multe ore inventând jocuri proprii. Lucy voi să facă o baie, aşa că Lynn aduse gălețile de zăpadă de afară ca să se încălzească pe sobă, astfel încât fetiţa să poată face măcar o baie în cadă. Cedă şi ea tentaţiei şi îşi spălă chiar şi părul, lucru pe care mama o avertizase să nu-l facă în timpul iernii, temând-se că Lynn putea răci. Dar ţineau focul aprins, iar Lucy fredona încet în timp ce împletea cosiţe mici în părul lui Lynn şi le fixa cu fundiţe găsite printre păpuşile din pod.

Când degetele mici trecură prin părul lui Lynn, o făcură să aţipească fără să vrea. Cu toată că şansele să fie atacate erau minime, ea îşi ţinea pistolul tot

timpul la îndemână. Lucy fre- donă un cântecel cât se jucă cu părul lung al lui Lynn.

— L-ai tuns vreodată?

— Din când în când îl tundea mama, de obicei doar cât să îl împrăştie prin curte ca să sperie coioţii. Nu des.

— Îmi place lung.

— Şi mie.

Conversaţia lor încetă şi fiecare căzu pe gânduri odată cu trecerea orelor scurte. Lynn o urmări pe Lucy făcând jocuri de umbre în lumina focului şi se întrebă cum rezista Neva. Dacă n-ar fi fost fetiţa, ar fi fost prima iarnă singură a lui Lynn, iar tânăra nu ştia cum ar fi rezistat. Nu putea să doarmă toate orele lungi ale nopţii, iar compania unei persoane era singurul lucru care ar mai fi alungat plictiseala. Dar Neva îl avea pe Eli, iar Lynn încetă rapid să se mai gândească la cum şi-ar fi pierdut ei timpul împreună.

Inima respinse încercările minţii de a-i controla emoţiile, iar ea se agită, fără să doarmă, mult timp în întuneric. În încăpere se auzea respiraţia ritmică a lui Lucy, însă pacea pe care o emana fetiţa nu era contagioasă. Lynn se mai agită de câteva ori, apoi îşi puse haina şi urcă pe scări. Cel puţin statul pe acoperiş ar fi obligat-o să fie atentă, iar mintea nu i-ar fi putut rătăci unde nu voia.

Dimineaţa următoare fu friguroasă, dar senină. Pentru prima dată în ultima vreme, cerul era senin,

iar soarele încălzea aerul suficient, încât să fie suportabil.

— Vrei să mergi afară? o întrebă Lynn pe Lucy.

Lucy sări din pat şi se îmbrăcă gros în câteva secunde, nerăbdătoare să iasă din pivniţă. Gândurile ei erau molipsitoare; nu erau de multă vreme afară, când Lucy strigă la Lynn de pe acoperiş, iar ea îl văzu pe Eli înaintând prin nămeţi spre ele. Zăpada era lipicioasă, acoperindu-i fiecare bucăţică din hainele ninse, dar tânărul continua să înainteze. Lynn coborî de pe acoperiş şi înaintă împreună cu Lucy să îşi întâmpine vizitatorul.

— Bună, domnişoară! strigă Eli când Lucy sări în braţele lui. Ai crescut!

— Lynn spune că sunt în creştere, zise mândră Lucy. M-a măsurat şi am crescut patru centimetri. Ştii ce este un centimetru?

— Ştiu, spuse serios Eli. E foarte bine!

— Hei, vreau să îţi arăt ceva, haide! zise Lucy şi fugi de lângă ei peste nămeţi spre colţul casei, unde începuse o colecţie de cuiburi de păsări pe care toamna le suflase vântul din copaci.

Lynn şi Eli o urmară încet, înaintând prin zăpada densă care le trecea pe alocuri de genunchi.

— Ce mai faceţi? întrebă Eli.

— Bine, avem destule lemne şi mâncare depozitate. Şi apă.

— Am vrut să zic, ce mai faci? Cum ţi-a fost ziua?

Lynn se încruntă.

— Destul de bună, presupun. Mă bucur că avem mâncare şi lemne de ars.

Eli scutură din cap şi-şi reprimă un zâmbet.

— Este în regulă că am venit, nu?

— Bineînţeles. Nu ai văzut-o pe Lucy de când mi-ai dat-o, iar ea face parte din familie.

— Am venit să te văd şi pe tine, ştii?

— Ei bine, sunt aici, spuse Lynn, incapabilă să găsească alte cuvinte mai potrivite.

Eli oftă şi se opri, dar Lynn continuă să înainteze cu greu prin zăpadă.

— Hei! strigă el după ea.

— Ce este? întrebă Lynn şi se întoarse, însă imediat fu lovită direct în faţă de un bulgăre de zăpadă.

— Asta!

Lynn bolborosi, în timp ce zăpada de pe faţa ei se topi şi-i curse în râuleţe reci pe gât, surpriza lăsând-o fără cuvinte.

— Bătaie cu zăpadă! Minunat! strigă Lucy şi veni în fugă spre Lynn, doborând-o pe burtă, într-un morman de zăpadă, şi alungându-i şi ultima urmă de calm.

Ea o apucă pe fetiţă de glezne şi o ridică în aer, aruncând-o cu capul într-o grămadă de omăt. Lucy ieşi, udă şi râzând, cu un bulgăre de zăpadă proaspăt în fiecare mână, în mod evident gândindu-se doar la răzbunare.

Lynn se feri de primul, dar al doilea o lovi direct în piept. Ea îl ignoră şi începu să îşi facă bulgări,

când Eli o doborî pe o parte şi îi fură provizia, lovind-o cu propriile arme de aproape. Tânăra ţipă şi îl lovi în glezne. Lucy ateriză pe amândoi cu destulă forţă, încât să le taie răsuflarea. Ei rămaseră întinşi cu respiraţia tăiată un minut întreg, uzi şi râzând.

— Nu credeam să văd vreodată unul în curtea ta, spuse Stebbs când sosi mai târziu, făcând semn spre omul de zăpadă care stătea de pază lângă mormanul de lemne.

Lynn îşi dădu la o parte părul de pe faţă şi ridică din umeri.

— Lucy a vrut să îl facă, iar eu m-am gândit să îi pun o haină; dacă se uită cineva, ar putea să creadă că stă un om adevărat de pază.

— Presupun că şi morcovul care îi iese din faţă a fost o decizie tactică?

— Am o cămară bine aprovizionată, iar fără nu arăta grozav. Aşa că să nu-ncepi să crezi că sunt la fel de sentimentală ca tine! zise Lynn şi îl lovi cu pumnul în braţ destul de tare, încât bărbatul să-l simtă prin straturile de haine şi să se crispeze.

— Uşurel, tigroaico, nu îl lua la bătaie pe bătrân!

— Bătrânul trebuie să-şi ţină gura.

— A trecut mult timp de când n-a avut cu cine să vorbească. Văd că heleşteul tău are altă utilitate, constată Stebbs, uitându-se spre heleşteu, unde Eli aluneca pe gheaţă cu ghetele, iar Lucy, urcată precar pe umerii lui, striga ca nebuna.

— Mama s-ar fi întors în mormânt acum, dacă aş fi putut să îi sap unul, spuse Lynn, dar cu un zâmbet.

— Frumoase cosiţe! zise Stebbs.

— Taci!

Vizitatorii rămaseră toată seara, iar Lynn aduse înăuntru nişte lemne mai mari pe post de scaune. Cei patru se aşezară într-un cerc confortabil în apropierea sobei cât luară cina, urmată de nişte piersici aduse de Stebbs, amestecate cu zăpadă.

— Este un fel de îngheţată, spuse Lucy, sucul curgându-i pe bărbie.

— Oarecum, răspunse Stebbs.

— Ce este îngheţata? întrebă Lynn.

— Biet copil lipsit! zise Eli scuturând din cap şi mimând disperarea, gest care-i câştigă o lovitură în ceafă de la Lynn.

Fata găsise scuze să îl atingă toată ziua. Lucy o convinsese să vină pe gheaţă şi, chiar dacă-şi ţinea bine echilibrul, alunecase de mai multe ori în preajma lui Eli, care o prinsese cu grijă şi o ridicase din nou în picioare de fiecare dată, spre amuzamentul lui Stebbs.

— Mi-aş fi dorit să ai chitara, unchiule Eli! spuse Lucy, imediat ce îşi terminară piersicile. Aş vrea să aud un cântec.

— Ştii, este amuzant; am uitat să o iau când poliţia mi-a dărâmat uşa şi m-a arestat.

Lucy urcă în poala lui Stebbs.

— Ai vreo chitară în pivniţa ta secretă?

— Nu, micuţo, îmi pare rău! răspunse el, netezindu-i părul. Aş fi vrut să am.

— Cred că este una în pod, spuse Lynn, spre surprinderea tuturor. Mi se pare că am văzut una acolo.

Lucy sări jos din poala lui Stebbs.

— Du-te să verifici! Du-te să verifici!

— Vin cu tine, anunţă Eli şi se ridică odată cu Lynn, urmând-o pe scări după ce luă o lanternă.

Lynn deschise uşa spre bucătărie.

— A trecut ceva timp de când n-am mai fost într-o casă adevărată, spuse Eli, luminând pereţii. Aproape că nu mă simt în largul meu.

— Uneori, când mă gândesc la asta, mi se pare ciudat, spuse Lynn. E casa mea, şi nu o folosesc niciodată. Mama a crescut aici, la fel şi bunicul, dar eu nu văd decât pivniţa.

Nu adăugă şi că faptul de a-l avea pe Eli lângă ea la etaj ar fi trebuit să i se pară de asemenea ciudat, dar nu i se părea.

— Nu te duci niciodată la etaj?

— Rar. Baia de la primul etaj este aranjată ca să o putem folosi, iar mama a depozitat multe lucruri în pod. Dar, în mare parte, nu, am stat în pivniţă.

— De ce?

— Este mai uşor de încălzit iarna, iar vara rămâne răcoroasă. Există o singură uşă de acces şi ferestrele sunt prea aproape de pământ ca să

prezinte vreo ameninţare. Avem un avantaj asupra oricui încearcă să intre. Ferestrele de la primul etaj sunt lungi de doi metri şi jumătate, şi fiecare cameră are cel puţin patru ferestre. Ar fi imposibil de apărat.

Trecură prin sufragerie şi intrară în camera de zi, unde Eli se uită întrebător la ferestre.

— Ce risipă! spuse el. Ştiu că este o decizie bună să stai la subsol, dar e o casă veche frumoasă; ai tot spaţiul ăsta şi tavanele înalte. În oraş, chiar şi în zona lui frumoasă, unde locuiam noi, într-un spaţiu atât de mare se înghesuiau zece oameni.

Imaginea o făcu pe Lynn să se cutremure. Îl conduse spre scara spiralată.

— O vreme, am avut o baie la etaj. Îmi amintesc, într-o oarecare măsură, cum era. Podul este aici, ai grijă la trepte!

Uşa se deschise către o scară mai îngustă care conducea într-o cameră cu acoperiş triunghiular. Eli o urmă pe Lynn pe scări, luminând în faţa ei ca să vadă.

— Uită-te la toate lucrurile astea!

Zidurile erau acoperite de mobilă, antichităţi masive care cândva umpluseră camerele de jos. Cuferele erau lipite de un zid, covoarele strâns rulate rezemându-se unele de celelalte.

— Mama a mutat majoritatea lucrurilor aici cu mult timp în urmă, spuse Lynn. S-a gândit că oricine ar vrea să ne fure bunurile s-ar uita pe ferestrele de

la parter şi ar crede că locuinţa ne-a fost deja golită de orice este util.

— Cine ar fura un pian? întrebă Eli, apăsând o singură clapă care răsună prin podul mic.

— Nimeni, probabil. Dar mama nu voia să rişte. Tot ce este aici a însemnat ceva pentru ea. Nu voia să servească drept lemn de foc nimănui sau ca vreunul dintre covoarele bunicii să fie folosit ca pătură.

— Presupun că are sens.

— Probabil spera că într-o zi viaţa va fi normală din nou - după standardele ei - şi că va pune totul la loc, aşa cum trebuia să fie; într-un viitor când nu ar fi trebuit să ne îngrijorăm dacă doi oameni ar putea să apere sufrageria.

— Sună bine, spuse trist Eli, îndreptând lumina spre mobilă. Ce este în cufere?

— Haine vechi, în mare parte, explică Lynn şi îngenunche lângă unul dintre ele. De aici am luat hainele şi încălţările lui Lucy. Sunt lucrurile mele vechi. Luminează aici!

Eli o urmă, iar Lynn zări cutia cu chitara sprijinită de spatele unui cufăr aşezat între un mic birou şi un vechi cal-balansoar.

— Ştiam că am văzut-o recent! spuse ea, apoi ieşiră repede, lăsând în întunericul prăfuit relicvele trecutului peste care domnise cândva siguranţa.

Găsiseră chitara, dar călătoria fusese inutilă. Eli ciupi corzile, iar Lucy se strâmbă.

— Off! Ce este în neregulă?

— Este dezacordată, explică Eli, trecându-şi mâinile peste corzi. Pot s-o aco...

— Ce mai dezamăgire! spuse Stebbs când se ridică în picioare. Nu îmi aduc aminte când am auzit muzică ultima dată. Mai bine plec. Sunt sigur că mi s-a stins focul, dar probabil că pot să mai aprind nişte tăciuni, dacă mă întorc acasă.

Lucy sări în sus când Stebbs dădu să plece.

— Pot să vin cu tine? Vreau să mă joc de-a vrăjitoarea.

— Sunt de acord, dacă este şi Lynn.

— Ai o armă la tine? întrebă Lynn.

— Bineînţeles, spuse Stebbs.

— Atunci sunt de acord, zise ea, cumva fără tragere de inimă. Să asculţi de Stebbs când traversezi câmpul, Lucy! o avertiză ea când fata închise fermoarul hainei groase.

Copilul dădu serios din cap şi îl luă de mână pe Stebbs.

— Să aveţi o noapte bună! le ură Stebbs şi îi făcu semn din ochi lui Eli când urcă pe scări.

— Şiret bătrân, nu-i aşa? îi spuse Eli lui Lynn când fata se întoarse după ce încuiase uşa în urma lor.

— Poftim?

Eli îşi mai trecu o dată degetele peste corzi, lăsând muzica discordantă să umple pivniţa.

— Pot s-o fac să cânte în câteva minute, dacă vrei. Presupun că Stebbs ştie la fel de bine ca mine, dar a

plecat de aici şi a luat-o pe Lucy cu el ca să putem fi singuri.

Lynn roşi şi spuse fără să gândească primul lucru la care se gândi - nu cea mai bună alegere.

— Ce mai face Neva?

— Cred că bine, zise Eli, evitând privirea lui Lynn. Ştii, este greu să fim blocaţi împreună într-un spaţiu mic pentru multă vreme. Parţial, ăsta e motivul pentru care am venit azi; cred că are nevoie să stea un timp singură. Totuşi, voiam să te văd şi pe tine, adăugă el repede.

— Mă bucur că ai venit, recunoscu Lynn.

— Serios? Nu îmi este uşor să îmi dau seama.

— Mă bucur.

— Bun! Lucy pare fericită, spuse Eli.

— Îi este dor de mama ei. Ştiu că nu s-a observat, dar a fost atât de încântată să te vadă şi atât de emoţionată să fie afară! Însă noaptea plânge, după ce crede că am adormit.

Nu îi împărtăşi lui Eli cât de mult o afecta să stea întinsă în patul ei şi să o asculte cum plânge încet. Pivniţa le oferea prea puţină intimitate; voia să îi permită lui Lucy să plângă în legea ei. Şi, în unele nopţi, şi obrajii lui Lynn erau uzi când îşi amintea de mama ei.

— Va fi vreodată Neva pregătită să o ia înapoi?

— Vrei să o ia?

Lynn se rezemă de patul lui Lucy şi închise ochii.

— Nu, dar nu pot să o păstrez. Ştiu că Neva nu crede că este capabilă să aibă grijă de ea.

— Era adevărat atunci când a spus-o, răspunse Eli. Dar acum este mai bine, fizic, în orice caz. Totuşi, sălbăticiunea locului ăstuia o sperie în continuare. Pleacă de acasă doar ca să viziteze mormântul copilului.

— Nu este o ruşine să fii speriat, spuse Lynn. Îmi imaginez că, dacă aş fi căzut în mijlocul oraşului Entargo, şi eu m-aş fi ascuns.

— Mama noastră credea că este o ruşine, spuse Eli. Chiar şi când eram în oraş, Neva tresărea la cele mai neînsemnate lucruri. Mama voia cea mai bună soţie posibilă pentru Bradley; spunea că el este genul de persoană care trebuie să continue cursa. O fată care plânge când vede un şoarece în bucătărie nu prea se potrivea cu idealul mamei.

— Şi tu? Nu eşti şi tu genul care ar trebui să continue cursa?

Pentru prima dată, zâmbetul lui Eli nu fu unul frumos.

— O, eu nu sunt ca Bradley. Mi-am dat seama de când mă ştiu. Programele de controlare a populaţiei sunt făcute în funcţie de bărbaţi. Deci o femeie poate să nască doi copii, dar fiecare dintre ei trebuie să aibă alt tată, un copil per bărbat. Tatăl meu a murit înainte să mă nasc, deci nu ştiu cum era el, dar, cu siguranţă, nu ocupa un loc în inima mamei la fel de mare cum avea tatăl lui Bradley. Dacă aş fi avut un copil când eram încă în oraş, ar fi

fost doar pe jumătate la fel de important ca al lui Bradley.

Lynn dădu din cap şi se uită la Eli în lumina focului. Nu îl văzuse fără straturile de haine de la prima lor întâlnire lângă râu, iar el se împlinise de atunci. Muşchi puternici îi mărgineau braţele, iar obrajii nu îi mai erau traşi. O surprinse ui- tându-se, iar ea îşi mută privirea, dregându-şi vocea.

— Dar ai spus că mama ta ţi-a ales o muziciană?

— A spus că vocea este cel mai mare atu al meu, şi mi-a găsit o pianistă.

— Aş spune că la trasul cu arcul eşti totuşi cel mai priceput, zise Lynn.

— Asta ar cuceri multe fete în oraş, spuse Eli. Toate îşi doresc un bărbat care poate nimeri o veveriţă de la cincizeci de metri! zise, şi amândoi râseră. În plus, continuă el, Stebbs spune că nu mă compar cu tine.

— Cam are dreptate, zise Lynn, iar ei râseră din nou. Totuşi, trag mai bine cu carabina, adăugă ea. Îmi petrec atât de mult timp întinsă pe acoperiş, uitându-mă prin lunetă, încât gâtul mi-a înţepenit complet.

— O, serios?

— Îhî, zise Lynn şi îşi trosni gâtul ca să-i demonstreze.

— Ştii, pianista mi-a spus că mă pricep să fac masaj.

— Chiar aşa?

— Da, confirmă Eli şi îi zâmbi. Bineînţeles, îmi imaginez că eşti mai stresată decât un muzician de oraş.

— Puţin.

— Totuşi, a meritat să încerc, nu?

Lynn se uită serios la el o clipă.

— Nu încerci să faci sex cu mine, nu-i aşa?

Pentru un scurt moment, Eli rămase fără cuvinte, iar Lynn simţi căldura străbătându-i gâtul la gândul că spusese ceva prostesc. Tăcerea fu ruptă când el îşi ridică mâinile în aer, predându-se.

— N-aş visa la aşa ceva! Ei bine. Aş putea visa., începu, dar Lynn aruncă gheata spre el, oprindu-l în mijlocul propoziţiei. Vino aici! îi spuse el, parând din aer, cu uşurinţă, gheata.

Lynn râse şi se apropie pe podea ca să se rezeme de picioarele lui. Băiatul o atinse uşor la început, doar pe umeri, iar Lynn îşi simţi tot corpul încordat sub atingerea lui. Eli îşi mişca mâinile încet, dar meticulos, trecându-şi degetele mari în sus şi în jos pe muşchii puternici ai gâtului ei şi în jos, spre vârfurile omoplaţilor. Curând, noutatea faptului de a fi atinsă de Eli fu mai puţin neliniştitoare şi mai mult plăcută, iar Lynn se lăsă să se sprijine pe el, permiţând încordării de o viaţă să dispară sub mâinile lui pricepute.

— Să zicem că ştii ce faci, spuse ea în cele din urmă, rupând tăcerea.

— Nu fi atât de critică! În mod cert, eşti puţin mai încordată decât pianista.

— O, da? întrebă Lynn, dar observă că Eli nu îi rostise niciodată numele fostei lui prietene. Cum era ea?

— Cine?

— Prietena ta.

— Ei bine., începu Eli, iar mâinile i se opriră pentru o secundă, dar apoi îşi reluară ritmul. Era o fată drăguţă şi ne-am înţeles bine, dar lipsea scânteia aia, ştii?

— Nu ştiu. Singurii oameni pe care i-am cunoscut înaintea voastră sunt mama şi Stebbs.

— Nu prea am cum să-ţi explic, admise Eli. Câteodată întâlneşti o persoană şi, chiar dacă nu o cunoşti deloc, te gândeşti doar la ea. Şi, de fiecare dată când îi vorbeşti, devii neliniştit, iar când pleci acasă te gândeşti la toate cuvintele pe care le-aţi spus, rememorându-le în minte.

Lynn îşi sprijini capul de genunchiul lui Eli, savurând senzaţia mâinilor lui pe gât.

— Presupun că ştiu, zise ea.

Mâinile lui se opriră pe umerii ei.

— Nu mi-ar lua prea mult timp să acordez chitara, dacă vrei.

— Serios?

— Dă-mi câteva minute, spuse el, ridicând-o încet şi plecând din spatele ei.

Îi urmări mâinile mişcându-se cu pricepere pe corzi, la fel de familiarizat cu instrumentul precum era ea cu arma. Eli îşi înclină capul într-o parte când ajustă fiecare notă, complet nouă pentru auzul lui Lynn, după gustul lui. După ce termină, cântă un acord simplu, sunetul răsunând între zidurile de piatră.

— Îmi pare rău că Stebbs ratează momentul, spuse Eli. Ştiu că a zis că a trecut o vreme de când nu a mai auzit muzică. Nu că îmi displace să fim doar noi doi.

— Eu nu am ascultat niciodată muzică, spuse Lynn.

Eli îşi opri mâna pe corzi.

— Niciodată? Nici măcar o dată?

Ea ridică din umeri.

— De unde să aud? Aveam griji mai mari.

— Atunci nu mă simt deloc presat! glumi Eli. Este doar momentul important în care vei respinge sau nu muzica pentru tot restul vieţii.

— Deja îmi place.

— Nu ai auzit decât nota Do.

— Atunci taci şi cântă ceva!

Eli aruncă o pernă spre ea, dar fata o prinse cu dexteritate, zâmbetul cu care-l tachina dispărându-i când el începu cântecul, o melodie lentă şi vioaie care umplu colţurile întunecate ale pivniţei. Vocea lui se alătură melodiei, foarte diferită de cea cu care vorbea, mai joasă şi vibrând de emoţiile care se

ascundeau în spatele glumelor lui. Tânăra îl urmări cum cânta, stu- diindu-i muşchii mici ai braţelor care tresăreau când ciupea corzile, cu ochii uşor mijiţi în timp ce se concentra. El se opri şi zâmbi parcă cerându-i scuze.

— Până aici am ajuns, când eram în Entargo.

— Tu ai compus asta?

— Da. Nu este ca atunci când ţin inima unei căprioarei în mână, dar îmi umple timpul.

Sunetul burniţei care lovea fereastra îi scoase pe amândoi din reveria plăcută.

— Rahat! strigă Eli, ridicându-se şi bătând în geam, dar stratul de gheaţă din partea cealaltă nu se mişcă. Crezi că Stebbs şi Lucy au ajuns la timp acasă?

Lynn se ridică de pe podea şi se întinse, încă pierdută în vraja cântecului.

— Cu siguranţă; durează doar câteva minute, iar el este destul de isteţ să se fi grăbit.

— Îmi imaginez că ar fi destul de neplăcut să rămâi pe afară.

— Dacă te aştepţi să te invit să rămâi, nu trebuie să cauţi pretexte. Nu am să te dau afară pe vremea asta. Totuşi, n-o să-şi facă griji Neva?

— Mă îndoiesc. Probabil că deja doarme.

— Bine, atunci, spuse Lynn şi închise uşa sobei, aruncând pivniţa în întuneric.

— La naiba! spuse Eli. Nu văd nimic. Ăsta e planul tău? Să-mi rup un picior şi să fiu prizonierul tău?

Lynn îi găsi mâna.

— Urmează-mă, spuse ea şi îl conduse spre patul lui Lucy de lângă foc. Tu poţi să dormi aici.

— Stai! zise el şi o strânse de mână. Cine a spus că am terminat masajul?

Lynn pufni în întuneric.

— Nu încăpem amândoi acolo.

— Ne descurcăm cumva, spuse el şi o trase în întuneric, dar ea ezită. Nu vreau nimic de la tine, dar nu sunt gata să îţi dau drumul încă.

Lynn urcă în pat fără să spună nimic. Eli îşi scoase cămaşa şi urcă lângă fată, cuprinzându-i toracele cu un braţ. Lynn se aşteptase să se încordeze din nou simţindu-i corpul atât de apropiat de al ei. Dar, în schimb, se relaxă şi se lipi de el.

— Poţi să te gândeşti că aşa economiseşti căldura, dacă asta te face să te simţi mai practică, îi spuse Eli la ureche, iar ea chicoti.

Lynn rămase o vreme lipită de el în tăcere, bucurându-se să-i audă bătăile inimii şi împletindu-şi picioarele cu ale lui. Micile diferenţe dintre corpurilor lor o fascinau; hârşâitul bărbii lui nerase pe obrazul ei, oasele proeminente ale articulaţiilor mâinilor lui, mai mari decât ale ei. Îşi trecu degetele peste ele, surprinsă de cât de puternice deveniseră mâinile lui în scurta vreme de când îl cunoscuse. Îşi mişcă degetele pe braţele lui, spre muşchii dezvoltaţi între timp, conturându-i liniile venelor.

Nopţile lungi petrecute de una singură în pat nu o pregătiseră pentru intimitatea de a sta întinsă lângă el, indiferent cât de comod. O explora şi el cu mâinile, iar ea rămase fără suflare.

Eli rupse tăcerea.

— Nu sunt obişnuit să. cer voie, dar nici nu vreau să fiu împuşcat.

— Pentru ce să ceri voie?

— Pentru un sărut.

— O, sigur! spuse Lynn nepregătită, surprinsă că un lucru atât de neînsemnat îl făcea să se simtă incomod.

Se aplecă înainte şi îl sărută repede pe obraz; gestul de extremă afecţiune pe care îl făcea mama în rarele ocazii când o adormea.

— Ăăă, nu la asta mă refeream, spuse Eli.

— Atunci, la ce? Aşa mă săruta mama mereu.

— N-am de gând să te sărut ca mama ta. Vino aici!

Mâna lui se strânse în părul ei, iar Lynn fu surprinsă când
el îşi lipi gura de a sa. Apoi, se simţi fericită. El se mişcă lipit de ea, iar ea înţelese repede că trupul uman putea şi să producă senzaţia de căldură, nu doar să o păstreze.

Tânărul se dezlipi de ea.

— Bine, ajunge - sau va trebui să mă arunc într-un morman de zăpadă.

— De ce?

Eli îi aşeză capul sub bărbia lui.

— Am să-ţi explic altă dată.

— În regulă, zise Lynn şi se lipi de el.

Eli îi mai mângâie părul câteva minute înainte să vorbească.

— Mai devreme, când m-ai întrebat despre Neva, am vrut să îţi spun că îi făcuse un cadou lui Lucy.

— Da? întrebă Lynn, aşteptând să continue, enervată că Neva apăruse din nou în conversaţie.

— A încercat să facă un fel de păpuşă din iarbă uscată şi beţe, dar, când am apucat-o, s-a destrămat. Neva s-a dus la culcare şi a plâns. A spus că nu are ce să îi ofere fetiţei.

— E ridicol!

— Probabil, dar, într-un fel, ştiu cum se simte. Aproape că nu am venit azi aici din acelaşi motiv. Nu. trebuia să fiu liderul
când am părăsit oraşul, ştii? Bradley era cel puternic, cel inteligent şi cel care ştia ce să facă. Am ajuns aici şi abia am reuşit să le ţin în viaţă. Învăţ, dar încă nu am multe de oferit, mai ales ţie. Lynn îşi puse capul sub bărbia lui.

— Ai supravieţuit. Le-ai ţinut şi pe ele în viaţă. Faci ceea ce trebuie.

— Şi te-am găsit pe tine, adăugă el. Cred că e destul de bine.

— Şi eu cred asta, spuse ea repede, auzindu-i mai puternic sunetul inimii.

Adormiră.

Lynn se trezi la sunetul lemnului pe care Eli îl băga în sobă, lumina slabă a dimineţii împrăştiind în pivniţă o nuanţă de gri ca a ochilor lui.

— Pot să fac eu asta, spuse ea.

— Ştiu că poţi, îi răspunse Eli, dar continuă să bage lemne. Fata se mişcă spre marginea patului, unde perna avea încă mirosul lui, şi hotărî să stea întinsă alte câteva minute. Deja îmbrăcat cu hainele groase, el îşi freca mâinile în frigul pivniţei. Lynn se băgă mai mult sub pătură, răsfăţându-se cu neobişnuita lipsă de răspundere.

— Imediat ce se stinge focul, se face repede frig, spuse Eli.

— Mda, dimineaţa poate fi frig. Casa ta reţine bine căldura?

— Nu s-a plâns nimeni de asta.

Tânărul închise uşa sobei, iar Lynn îl privi o clipă, bucuroasă că nu mai trebuia să îşi ascundă interesul. Eli se uită la ea şi zâmbi.

— Te întrebi vreodată cum este în altă parte? se interesă el.

— Ce vrei să spui?

— Cum ar fi într-un loc fără ierni friguroase.

— Mama zicea uneori să plecăm spre sud, spuse Lynn. Dar eu nu am vrut niciodată să plec.

— De ce nu?

— Deoarece atunci am fi fost ca toţi ceilalţi oameni fără adăpost, care îşi cară numai apa pe care o au şi speră să mai găsească alta curând.

— Ai prefera să ai heleşteul tău şi să înfrunţi iernile?

— Da.

Eli dădu din cap în semn afirmativ.

— Când am părăsit oraşul eram îngrozit, şi noi aveam totuşi o destinaţie în minte. Nu-mi imaginez să merg fără un ţel.

— Cât timp aţi rătăcit până să găsiţi râul?

— Câteva săptămâni. Poate chiar o lună. Am încercat să număr zilele, dar m-am pomenit ţinând socoteala mai mult după cât de mare devenea burta Nevei, nu după răsăritul soarelui.

— Ai văzut mulţi oameni?

— În mare parte, doar focuri de armă, unele ţintite la picioare. Deşi unul mi-a şuierat pe lângă ureche. Niciun strigăt, nimic. Doar un glonţ care se îndrepta spre capul meu. Nici măcar nu ştiam că sunt aproape de apa cuiva.

Lynn putea să şi-l imagineze pe Eli mergând încet printre ultimele frunze căzute într-un ritm incredibil de lent, astfel încât Neva să poată ţine pasul. Lucy probabil venea din urmă din cauza picioarelor umflate, poate căutând greieri din mers. Iar apoi, un foc de armă. Lynn dădu înapoi ca şi când ea ar fi tras.

— Mulţi oameni ar trage măcar un foc de avertisment, ca acelea îndreptate spre picioarele tale.

— Dar nu toată lumea.

— Nu, nu toată lumea.

Lynn coborî din pat, îmbrăcă hainele călduroase şi puse pe foc ibricul de cafea.

— E tentant, spuse Eli privind-o. Dar poate că ar trebui să plec. Neva o să-şi facă griji dacă se trezeşte şi vede că eu tot nu m-am întors.

— Corect, spuse Lynn, concentrându-se la ibricul cu apă. Ai. ţinut-o vreodată aşa? Cum m-ai ţinut pe mine aseară?

— Nu, spuse imediat Eli. Relaţia dintre noi nu e aşa. Sunt destul de mare, încât să-mi dau seama că este frumoasă şi destul de bărbat, încât să ştiu că va fi întotdeauna soţia fratelui meu.

Sinceritatea lui o făcu pe Lynn să zâmbească.

— Trebuia să întreb.

Eli deschise gura ca să-i răspundă, dar se auzi o bătaie în uşă. Lynn îşi luă pistolul şi urcă pe scări. Câteva secunde mai târziu, Lucy coborî sărind.

— Ce faci, unchiule Eli?

Lynn o urmă mai lent, Stebbs fiind în spatele ei.

— Într-adevăr, ce faci, unchiule Eli? spuse el confuz, ui- tându-se la cei doi tineri. Aş fi naiv să presupun că ai plecat aseară târziu şi ai revenit dimineaţă devreme?

Lynn roşi şi îşi găsi de lucru încercând să facă patul, dar apoi îşi dădu seama că atrăgea atenţia asupra faptului că era singurul pat care trebuia făcut.

— Nu începe! îi spuse ea încordată lui Stebbs.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să-mi petrec dimineaţa ta- chinându-te, am o întrebare serioasă pentru amândoi.

Lynn se opri din a mai aranja patul.

— Ce este?

— Cât timp a trecut de când aţi văzut fum spre sud?

— Câteva săptămâni, răspunse repede Lynn, care verificase în fiecare dimineaţă.

Eli se uită la ea, gândindu-se.

— Nu-mi amintesc să fi văzut recent, dar, ca să fiu sincer, nu mă uit întotdeauna.

— Sunt de acord cu tine, îi spuse Stebbs lui Lynn. A trecut o vreme, şi nimic nu supravieţuieşte fără căldură pe vremea asta.

— Crezi că au plecat?

— Au plecat sau au murit.

Eli se rezemă pe scaun.

— Mă simt de rahat că o spun, dar este o uşurare.

— Este o uşurare, şi punct! zise Lynn, în timp ce încerca să identifice senzaţia necunoscută de căldură care îi învăluise pieptul văzându-i pe oamenii la care ţinea adunaţi sub acoperişul ei sigur.

Şaisprezece

Lynn nu îşi amintea vreo iarnă atât de plăcută. Zăpada abundentă însemna că nu era nevoie să spargă gheaţa heleşteului ca să care apă. Când le era sete, Lynn şi Lucy adunau zăpadă în găleţi şi o încălzeau pe plită sau o mâncau, după ce mai întâi o aruncau una în cealaltă.

Cu lipsa ameninţării dinspre sud, Lynn i se alătură lui Lucy pe pământ şi îi arătă diferitele urme din zăpadă: de căprioară, de raton, cele stângace şi sporadice lăsate de ocazionalele salturi ale vreunei veveriţei sau cele lăsate de coioţi, care îşi făcuseră din nou apariţia. Lucy învăţa repede şi voia să ştie mai multe. Lynn o învăţă să facă diferenţa dintre multele triluri ale păsărilor mai rezistente care rămâneau peste iarnă şi cum să scoată sunetele specifice, cu mâinile făcute căuş la gură, ca să atragă cerbii.

Lucy creştea; acum, braţele şi picioarele ei subţiri erau musculoase de la mersul prin nămeţi în căutarea noii aventuri. Lynn o urma, luându-se după micile urme şi avertizând-o să nu meargă pe heleşteul îngheţat în zilele mai călduroase. Uneori, îl vizitau pe Stebbs, deşi pe Lynn o nelinişte ideea de a pleca de acasă. Lucy îi spunea că nu vrea nimeni un heleşteu îngheţat, iar ele cădeau de acord să

plece puţin timp. Lynn îşi vedea grijile dispărând în prezenţa liniştitoare a lui Stebbs, aşa că, de obicei, rămâneau mai mult decât îşi propuseseră.

Eli le vizita des, făcând călătoria anevoioasă de la râu chiar şi în cele mai friguroase zile. Lucy îl copleşea cu atenţie pentru o vreme după ce apărea, fiind apoi distrasă de ceva nou, lăsându-i să discute în intimitate, ţinându-se de mână. Vizitele lui Eli erau scurte, dar necesare. Nevei îi plăceau clipele de singurătate, dar frica ei de sălbăticie nu permitea ca acele clipe să devină ore.

— Este o diferenţă între a te bucura de o perioadă de singurătate şi a fi, pur şi simplu, singur, spuse Eli când merseră în urma lui Lucy într-o după-amiază înzăpezită.

— Crezi că are nevoie din nou de Lucy? întrebă Lynn, chiar dacă nu era pregătită să facă oferta. Nu vreau ca Neva să mă urască, dar îmi doresc ce este mai bun pentru Lucy.

— În momentul ăsta - şi nu îmi place să o spun - asta nu înseamnă să stea cu Neva, răspunse Eli. Starea ei nu e întru totul stabilă. Poartă în sutien arma pe care i-ai dat-o.

— Asta nu o face instabilă, spuse Lynn, dându-i drumul la mână ca să atingă pistolul pe care îl pusese în buzunarul salopetei. Te face realist.

— Poate pentru o fată ca tine, dar Neva nu a mai văzut o armă înainte să ajungem aici. Iar acum să doarmă cu una?

Lynn îi alungă grijile, iar ei merseră tăcuţi o vreme ţinân- du-se de mână.

— Crezi că ar veni aici? Poate că acum ar părăsi râul, dacă oamenii din sud au dispărut.

— Este posibil să vrea. Pot s-o întreb.

— Stebbs spune că urmează să se încălzească. Poate atunci?

— Poate.

Eli o strânse de mână pe Lynn şi o opri din mers. Îi cuprinse faţa cu mâinile pentru un moment, băgându-i nişte şuviţe înapoi sub căciulă.

— Putem să nu mai vorbim despre Neva pentru un minut, te rog? zise el.

Lynn îi confirmă, bucuroasă, cu un zâmbet şi se aplecă înainte pentru sărut.

O voce subţire îi tachină de la distanţă.

— Lynn şi Eli se sărută!

Eli se întoarse spre ea, vocea lui plutind peste nămeţi.

— Ştii măcar ce înseamnă asta, isteaţo?

— Ăăă. cred că înseamnă că eşti îndrăgostit.

— Hmm., făcu Eli şi se întoarse din nou spre Lynn, cu- prinzându-i încă faţa cu mâinile. Aici cred că are dreptate.

Lucy apăru lângă ei.

— Pot să beau ciocolată caldă?

— Ne luăm la întrecere!

Eli o provocă pe Lucy şi porniră spre casă într-o cursă care se transformă într-o bilă de haine când Lucy îi puse piedică. Lynn îi urmă mai încet, observând conturul moale al nămeţilor. Zăpada se topea, imperceptibil la început, însă procesul era început. Curând, primăvara avea să aducă

temperaturi mai mari, noroiul urma să împresoare totul, iar nivel heleşteului avea să crească.

Momentan, viaţa era frumoasă.

Chiar dacă ştia că primăvara este aproape, nopţile erau încă lungi, iar visele lui Lynn nu erau la fel de plăcute ca zilele ei. Adormea repede, dar nu pentru mult timp. După un coşmar, Lynn se trezi gândindu-se la mama. Respiraţia constantă a lui Lucy umplea camera, iar ea invidie somnul profund al fetiţei şi visele ei nevinovate. Îşi scoase picioarele din cearşaf, îşi puse ghetele şi haina şi urcă în linişte scările pivniţei, ieşind pe uşa din spate.

Nu era lună. Bezna de afară o învălui şi îi înghiţi toate gândurile, făcând-o să fie conştientă doar de împrejurimi şi de ce puteau ascunde. Luă carabina de pe umăr şi se aşeză pe treapta de piatră, recunoscătoare că era nevoită să îşi facă griji doar pentru lucruri pe care le putea controla. Silueta adormită a lui Lucy, ghemuită şi mulţumită, îi trecu prin minte când strânse mai mult carabina, uitându-se în întunericul vast al nopţii.

Privirea i se îndreptă, din obişnuinţă, spre sud, unde o strălucire palidă făcea vizibilă pădurea lui Stebbs.

— Ce naiba?

Lynn fu atât de luată prin surprindere, încât vorbi cu voce tare, cuvintele ei îndepărtându-se în noapte.

Se gândi o secundă că se îngrijorase degeaba, dar soarele nu răsărea în sud, iar strălucirea pe care o vedea acolo nu era rozul natural al dimineţii. Era un

galben bolnăvicios, aura palidă abia ieşind din bezna vârfurilor copacilor din zona de pădure a lui Stebbs, fără să lumineze mai departe.

Lynn studie fenomenul cu o expresie macabră şi cu gura strânsă. Scoase siguranţa carabinei, orice urmă de oboseală dispărând într-o clipă. Lumina asta era neobişnuită şi ciudată.

Ceea ce însemna că era periculoasă.

Stebbs apăru la orizont câteva zile mai târziu, şchiopătatul marcând şerpuit pământul în urma lui. Lucy învăţase repede cum să îi repereze urmele, târşâitul caracteristic al piciorului său rănit creând un tipar perceptibil în zăpadă. Timp de câteva săptămâni în miezul iernii, făcuse poteci încrucişate, inventând un joc pentru ea, aşa încât micuţa să o găsească pe cea corectă care ducea la el şi la o îmbrăţişare. Lucy alergă spre bărbat în clipa în care îl reperă, lăsând-o singură pe Lynn să râcâie gheaţa de pe prag.

— Îţi face probleme zăpada care se topeşte? întrebă Stebbs când ajunse la casă, cu Lucy sub braţul său protector.

— Nu prea mult. M-am săturat totuşi, pentru că îngheaţă din nou peste noapte. Lucy a căzut când a ieşit în dimineaţa asta pe uşă. Nu vreau să îşi rupă un picior.

— Nu, pentru că apoi ar trebui să o care cineva oriunde s-ar duce, îi spuse Stebbs fetiţei, care îşi sprijini capul de umărul lui şi chicoti. Ce muncă!

El o lăsă jos, iar Lucy îl trase de mână.

— Intră să mănânci cu noi şi să vezi ce am făcut. Lynn m-a învăţat să împletesc.

— Serios?

— Încerc, spuse Lynn, lovind-o la fund pe fetiţă când alergă pe scări pe lângă ea. Are răbdarea unui ţânţar.

— Iar Eli mă învaţă să cânt la chitară, adăugă Lucy.

— Din nou, încearcă, îi spuse Lynn lui Stebbs când puse un lemn în sobă şi deschise un borcan cu legume.

După ce se aşezară şi începură să mănânce, Stebbs pomeni motivul vizitei lui.

— Mai este o haită de coioţi în zonă.

— Ştiu, spuse Lynn printre îmbucături. I-am auzit aseară.

Ţipetele frenetice ale haitei o aduseseră pe Lucy în patul lui
Lynn, corpul ei mic tremurând de frică.

Lucy muşcă din porumbul ei şi se uită de la Stebbs la Lynn.

— Credeam că i-ai ucis pe toţi, spuse ea.

— Nu îi poţi ucide pe toţi, micuţo. Ai face bine să stai pe lângă casă o vreme, spuse Stebbs.

Lucy se strâmbă, dar Lynn ştia că ea va asculta. Câinii sălbatici o speriau pe fetiţa de la oraş, aşa cum alte pericole mai evidente nu o făceau.

— Cel mare, ştii., zise Stebbs şi se opri, voind să vadă dacă Lynn înţelege. Este încă acolo.

— L-ai văzut?

— Nu, dar i-am văzut urma.

Lynn nu voia să vorbească despre ce se întâmplase cu mama ei de faţă cu Lucy.

— De ce nu fugi să vezi dacă găseşti broasca aia în cămară?

Lucy făcu ochii mari.

— Crezi că mai este acolo?

— Mi s-a părut că o văd când am fost după legume. Ia lanterna, să vezi dacă poţi să o prinzi!

Lucy tresări la şansa de a folosi râvnita lanternă şi dispăru în spatele păturii de lână care separa cele două camere. Lynn îi oferi lui Stebbs ce mai era în farfuria ei, pofta de mâncare dispărându-i.

— Crezi că va veni din nou pe la casa noastră?

— Nu vreau să fiu grosolan, dar a mai găsit mâncare aici. Iar Lucy va fi o pradă uşoară pentru o haită ca aia pe care am auzit-o aseară.

— Am s-o ţin pe lângă mine, îl asigură Lynn. Totuşi, nu-mi place să o ţin în casă. Şi aşa este destul de puţină lumină naturală, iar în pivniţă nu pătrunde mai deloc.

— Ăsta e următorul lucru despre care voiam să vorbesc, spuse Stebbs. Partea grea a iernii a trecut, iar Eli este mai capabil decât înainte.

— Ştiu asta, zise Lynn. Şi ştiu ce vrei să spui. Am vorbit despre asta alaltăieri, iar el crede că Neva va veni să o vadă pe Lucy. Ne-am gândit că ar putea să se reobişnuiască oarecum una cu cealaltă, înainte să se mute acolo.

— Pare o idee bună. Când?

— Ne-am gândit că poate săptămâna viitoare, imediat ce se îmbunătăţeşte vremea. Ai spus că în curând va fi mai cald?

— Contez pe o topire completă; apoi, va îngheţa din nou şi poate c-o să mai ningă o dată sau de două ori înainte de sfârşitul iernii.

Lynn ignoră strângerea de inimă la gândul că Lucy avea să o părăsească.

— Atunci, după topire, zise, uitându-se spre pătura care separa camera în care stăteau de cealaltă, din care vocea lui Lucy putea fi auzită strigând broasca pe care o căuta. Am văzut ceva spre sud, în urmă cu câteva nopţi.

— Ce anume?

— O strălucire pe cer. Ca şi când soarele ar fi încercat să răsară unde nu trebuie.

Stebbs strânse din buze şi se încruntă.

— Ce culoare avea?

— Galbenă, cred. Totuşi, nu arăta normal, ca galbenul unei păpădii sau ceva de genul ăla.

— Mai bolnăvicioasă?

Lynn dădu încet din cap.

— Mda. e un cuvânt potrivit.

— Şi când ai văzut-o?

— Chiar alaltăseară, când nu era lună. De atunci nu am mai văzut-o.

— Probabil că nu o vei mai vedea; dacă luna s-ar vedea, ar acoperi-o.

— Ce ar acoperi?

— Strălucirea electricităţii unui mic oraş sau chiar a unui grup de case. Într-o noapte întunecată, chiar şi o lumină firavă ar deveni vizibilă.

Lynn tăcu în timp ce vorbele lui Stebbs pătrunseră înlăun- trul ei, într-un loc şi mai întunecat decât noaptea fără lună.

— Atunci, încă trăiesc? Oamenii din sud?

Stebbs dădu macabru din cap.

— Dacă au generatoare ca să facă electricitate, atunci au şi căldură, spuse el. Nu au nevoie de foc.

Lynn închise ochii la acel gând.

— Generatoare, zici? Nemernicii!

Lynn se trezi oferindu-i lui Lucy diverse lucruri: un nasture negru şi nou pe post de nas pentru Câinele Roşu, ultima cană de ciocolată caldă, o pereche nouă de ciorapi dungaţi pe care îi împletise pentru ea pe ascuns. În seara de dinaintea sosirii Nevei, Lucy merse pe întuneric spre patul lui Lynn. Degetele ei mici şi reci îi găsiră faţa.

— Pot să dorm cu tine?

Lynn oftă prelung şi se prefăcu supărată, dar îi permise lui Lucy să urce lângă ea. Ghemuite împreună în întuneric, Lynn găsi curajul să deschidă subiectul pe care îl tot evitase de la vizita lui Stebbs.

— Deci mâine va fi ziua cea mare, spuse ea.

Vocea lui Lucy, adormită şi mulţumită, murmură pe gâtul ei.

— Poftim?

— Vine mama ta în vizită.

— Bine.

— Asta e tot ce ai de spus?

Ea ridică din umerii mici şi, curând, sforăi uşor. Lynn îi cuprinse protector micul trup în braţe.

— Va fi bine, îi zise tânăra. Promit!

Lynn dormi până mai târziu decât de obicei, simţindu-se, la fel ca Lucy, şovăitoare să înfrunte ziua. Fetiţa rezistă tuturor încercărilor de a o trezi. Lynn se aşteptase la indignare, poate chiar şi la furie faţă de mama ei, care lipsise atât de mult timp. Dar silueta acoperită de pătură din pat o ignora pe Lynn, ară- tându-i spatele şi prefăcându-se să nu audă când îi spuse că este timpul să se trezească.

— Bine, fetiţo! spuse Lynn când îşi puse căciula împletită. Ies afară. Poate am să vânez o vreme, dar am să rămân în preajma casei. Imediat ce te trezeşti, să te uiţi după Stebbs. Ştii, vine şi el.

Nicio reacţie.

— Şi unchiul Eli.

Nicio reacţie.

— Bine. Dar când mă întorc aici, vreau să fii trează şi coborâtă din pat sau am să te ridic eu, ai înţeles?

Ea dădu aproape imperceptibil din capul blond şi creţ, iar Lynn urcă pe scări şi ieşi în aerul dimineţii târzii. Iarba uscată se vedea în smocuri mari prin curte, iar Lynn fu nevoită să se îndepărteze de casă ca să găsească un petic curat de zăpadă curată cu care să îşi clătească gura.

Urmele sporadice şi panicate ale unui iepure traversaseră curtea la un moment dat, aproape

şterse de săriturile neîndemânatice ale coiotului care îl urmărise. Lynn nu se grăbea să o ridice cu forţa pe Lucy din pat ca să o întâmpine pe Neva, deci îşi acordă timp să urmărească traseul celor două animale, curioasă să vadă dacă iepurele reuşise să scape. O pată de sânge la doi kilometri de casă îi spuse că nu reuşise. Lynn se odihni sub copaci şi urmări două gaiţe albastre ciondănindu-se. Vocile lor stridente răsunau din zăpadă, acoperind sunetul apropierii lui Stebbs.

— Bună! spuse el, rezemându-se de copac lângă ea. Nu sunt obişnuit să te văd singură afară.

— Lucy e acasă, zise Lynn, dând din cap spre acoperişul care se zărea la distanţă. M-am gândit să îi dau ceva timp să.

— Să se gândească? sugeră Stebbs.

— Mda, ceva de genul ăsta.

— Se pare că şi tu faci acelaşi lucru.

— Probabil, recunoscu Lynn şi mângâie patul armei, dar arma nu o liniştea ca de obicei. Presupun că aş face bine să mă întorc în casă.

Stebbs o ajunse din urmă şi merseră în linişte până ce ajunseră la heleşteu.

— S-a topit multă zăpadă, comentă el. Heleşteul tău a crescut. Totuşi, văd că încă e gheaţă pe margini.

— Nu se mai poate patina. Lucy va fi dezamăgită.

— Va îngheţa din nou înainte să se termine iarna.

Fără să facă vreun comentariu, Lynn observă că Stebbs mergea greoi prin zăpadă cu piciorul bolnav.

Se rezemă de casă sub coroana unui pin uriaş, iar el i se alătură, respirând mai repede decât de obicei.

— Când îi aştepţi pe Eli şi Neva?

— Nu ştiu. A spus că vin în după-amiaza asta, dar am dormit ceva mai mult, iar apoi am ieşit să urmăresc vânatul un timp. Îmi imaginez că vor veni destul de curând. I-am spus lui Lucy că voi fi în preajma casei. Dacă voia să ne găsească, ar fi putut să o facă. I-am spus aseară că vine Neva, şi nu a reacţionat prea bine.

— Este de înţeles.

— Mda, ei bine, probabil, dar nu vreau ca Neva să se supere pentru asta. Sau să se supere Lucy pe mine.

— Vrei să cobor şi să încerc?

— Ai face bine să te grăbeşti, spuse Lynn, dând din cap spre vest, unde se zăreau Eli şi Neva.

Stebbs se ridică cu greu în picioare şi dispăru înăuntru.

Neva intră în curtea laterală înaintea lui Eli, băgă un deget în omul de zăpadă pe jumătate topit de lângă provizia de lemne şi zâmbi. Eli dădu din cap şi îi spuse ceva, dar nu se auzi din cauza strigătului din pivniţă.

— Rahat! Lynn! Vino aici!

Urgenţa din vocea lui Stebbs o făcu pe Lynn să coboare în fugă pe scări. În pivniţă, bărbatul o ţinea în braţe pe Lucy, al cărui trup era moale, ochii fiindu-i închişi şi mărginiţi de roşeaţă din cauza febrei.

— De cât timp este aşa? întrebă el, însă Lynn se uita uluită la Lucy, care era inconştientă. Lynn!

— Nu. nu ştiu! Am crezut că doarme. Nu am coborât aici de când m-am trezit.

Două picioare se auziră coborând scările, iar Eli intră în pivniţă, urmat de Neva.

— Ce? Ce este?

Neva îşi duse mâinile la gură când o văzu pe Lucy, lacrimile curgându-i din colţurile ochilor.

— Dă-mi-o mie! spuse ea.

Stebbs i-o dădu cu grijă, iar Neva îi lipi capul mic de cel brunet al ei, legănând-o înainte şi înapoi.

— Ce s-a întâmplat, copilă? Ce ai păţit?

Nu se auzi niciun răspuns.

Lynn simţi o atingere uşoară pe umăr.

— Nu este. moartă, nu-i aşa?

— Nu, îi răspunse Stebbs lui Eli. Are puls, dar este slab.

— Ce s-a întâmplat? Când s-a îmbolnăvit?

— Nu ştiu, spuse Lynn, vocea tremurându-i. S-a urcat în pat cu mine aseară şi am crezut că este bine, dar nu a vrut să se trezească. Rahat, îmi pare rău, Neva! Nu am ştiut.

Neva flutură din mână la scuza ei.

— Adu-mi o cârpă, spuse ea când o întinse din nou pe Lucy în pat. Trebuie să reducem febra asta.

Stebbs se uită uimit la mâinile lui, încă fierbinţi pentru că o ţinuse în braţe pe Lucy.

— Arde.

Cuvintele lui îi provocară panică lui Lynn, făcând-o să-şi aducă aminte de cadavrele fără găuri de gloanţe împrăştiate pe câmp - corpurile pe care vulturii nu le atingeau. Holera îi consuma pe oameni atât de repede, încât mureau din mers, rătăcind în ceaţă spre o sursă de apă de care mama nu îi lăsa să se apropie. Un bărbat se îndepărtase de heleşteu şi o strigase pe mama, care stătea în curte. Lynn o strânsese puternic, frica de străin făcând-o să-şi înfigă mai adânc degetele în pielea bronzată a femeii.

Bărbatul ceruse apă, spunând că nu este bolnav, precum ceilalţi, şi că nu ar contamina heleşteul. Mama refuzase şi îl alungase cu un avertisment. După câteva ore, el revenise, rahatul curgându-i pe picioare şi cerând, în schimb, să fie împuşcat. De data asta, mama îi făcuse pe plac.

Lynn îşi înfipse degetele în haina lui Stebbs, vocea ei fiind o şoaptă răguşită.

— Nu este holeră, nu-i aşa?

— Nu, mereu păţeşte aşa, spuse Neva, dezbrăcând-o pe Lucy de un strat de haine călduroase de dormit. Nu poţi să faci doar un pic de febră, nu-i aşa, copilă? Trebuie să fie mare.

Lacrimile încă-i alunecau pe obraji, dar Neva se mişca hotărâtă. Îşi ridică privirea la cei care priveau.

— Mişcaţi-vă! Îmi trebuie apă rece, cârpe ude - acum! Şi un termometru, dacă ai unul.

Fermitatea Nevei o făcu pe Lynn să se mişte. Urcă repede pe scări, urmată de Eli.

— Sunt nişte cârpe de spălat în baie! strigă ea peste umăr. Foloseşte apa curată din rezervorul de jos.

— Unde te duci?

— După termometru, răspunse ea fără să se deranjeze să explice de ce urca în fugă pe scări.

Mama ascunsese hainele de bebeluş, păturile şi biberoa- nele lui Lynn şi - spera ea - şi un termometru de copii. Dădu buzna în pod, deschizând capacele cuferelor şi aruncând hainele în aer, căutând frenetic. Scârţâitul unei jucării îi spuse că găsise cufărul corect, iar Lynn căută până la fund, copleşită de uşurare la vederea termometrului de plastic.

— Te rog să funcţionezi! îi spuse ea, iar ecranul digital se aprinse la atingerea ei.

Inima îi bătea atât de puternic, încât aproape nu auzi paşii de pe acoperiş. Lynn se aplecă instinctiv, ţinând protector termometrul în mână. Pentru o clipă, nu se auzi nimic, singurul sunet fiind cel al propriului sânge care-i pompa prin vene. Apoi, îl auzi din nou.

Cineva era pe acoperişul ei.

Şaptesprezece

Coborî în linişte scările, ferindu-se de fasciculele de lumină ale după-amiezii care intrau în sufragerie şi răzbăteau până în bucătărie. Eli era deja jos; îl auzea discutând în şoaptă cu Neva, în tonul căreia îngrijorarea era stridentă. Lynn coborî treptele, îi dădu termometrul Nevei fără să spună nimic şi se întinse pe lângă Eli după pistol.

— Este cineva afară, îi şopti ea.

Tânărul se încordă, dar nu îşi luă privirea de la patul în care stătea întinsă Lucy, cu braţul atârnat peste margine. Neva îi ţinuse maxilarul închis ca să folosească termometrul; Lucy era prea slăbită ca să închidă singură gura.

— Unde?

— Pe acoperiş, cu siguranţă. Pariez că sunt mai mulţi, răspunse repede Lynn, dar uitându-se la Stebbs, care, observând că se întâmpla ceva, se alăturase grupului de la baza scării.

— Ce?

— Oameni pe acoperiş, spuse Eli, în şoaptă, ca să nu o alarmeze pe Neva. Ce facem?

— Nu putem face multe. Deja sunt sus. Dacă ieşi afară şi tragi, te vor nimeri.

— Doar dacă ţinteşte bine, replică Lynn.

— Presupune că ţinteşte. Lasă arma!

Ea nu se mişcă.

— Nu or să-mi ia casa!

— Presupun că nu o vor, spuse monoton Stebbs. Nu au întâmpinat nicio rezistenţă intrând. Au avantajul, dar nu profită de el.

— Deci, ce vor? întrebă Eli.

— Mergem să aflăm, spuse Stebbs, care îi aruncă o privire dură lui Lynn şi îi luă arma din mână. Ai să-ţi păstrezi cumpătul?

— Am de ales?

— Nu mi se pare că ai avea. Ieşi tu prima, cu mâinile ridicate la vedere. Eu te voi urma, iar Eli va ieşi ultimul. Fiţi calmi, nu avem niciun motiv să o supărăm încă pe Neva.

Lynn aruncă din nou o privire spre pat înainte să plece. Apa de pe cârpa de la frunte curgea pe faţa lui Lucy, semănând cu lacrimile de pe chipul Nevei.

— Rezistă, copile, spuse ea încet. Revenim imediat.

Urcă scările cu paşi ţepeni, fiecare nerv din corpul ei protestând la absenţa armei. Uşa se deschise, iar ea ieşi în lumina soarelui, cu mâinile ridicate la vedere. Trei bărbaţi înarmaţi stăteau în curte, iar o femeie zăcea îngenunchiată în noroiul din faţa lor. Foarte conştientă de prezenţa bărbatului de pe acoperiş, lui Lynn i se ridică părul pe ceafă, spunându-i că re- ticulul lui ţintea înspre ei.

— Coboară de pe acoperişul meu! spuse ea.

Unul dintre bărbaţi scuipă pe pământ şi-i zâmbi, arătându-i golurile dintre dinţi.

— Aşa îţi întâmpini vecinii?

— Pe vecinii care târăsc o femeie de gât, da!

— Lynn, spuse încet Stebbs în semn de avertisment când ieşi pe uşă.

Eli ieşi în urma lui, şi el cu mâinile ridicate. Se uită la Lynn şi o rugă fără cuvinte să-şi ţină gura, până ce reperă femeia.

— Vera!

Femeia tresări când îşi auzi numele, ridicându-şi capul şi permiţându-i lui Lynn să o vadă mai bine. Nu avea nevoie ca Eli să îi spună că este mama Nevei. Părul brunet îi era presărat cu fire gri, iar ridurile de pe chip erau delicate şi măgulitoare, o imagine perfectă a cum avea să arate Neva în viitor. Doar că lumina care-i licărea în ochi era mai aprigă, hotărârea de a trăi fiind clar întipărită.

— Încă nu ai ce să îi spui, îi zise Dinţi-Lipsă lui Eli. Eu vorbesc acum!

— Am câteva lucruri pe care să i le spun ei, rosti unul dintre bărbaţii de lângă mama Nevei, îmbrăcat într-o haină albastră, dând din cap spre Lynn. Mi-a ucis doi prieteni.

— Văd că mi-ai mai adus câţiva.

— Destul! spuse brusc Stebbs. Ce vreţi de la noi?

— De la tine nu vrem nimic, moşule! zise Dinţi-Lipsă. Ne-am dus să facem un schimb cu băiatul ăsta drăgălaş de aici, dar nu era acasă. Ne-am gândit că poate-şi petrece timpul cu fata, şi iată-ne aici!

Unul dintre bărbaţii care stăteau lângă Vera, un tip care purta o şapcă verde, vorbi.

— Unde este micuţa?

— Este ocupată cu moartea, spuse cu răceală Lynn.

El îşi privi picioarele, dar nu înainte ca ea să zărească licărul ruşinii din ochii lui.

— Îmi pare rău!

Vera gemu şi se uită la Lynn, cu o întrebare rugătoare fără răspuns. Lynn îşi mută privirea, înghiţind cu greu.

— Care era târgul?

— Nu te priveşte! spuse Dinţi-Lipsă.

— Eşti pe proprietatea mea, aşa că eu pun întrebările.

— Afurisită fată, tot nu ai învăţat să fii prietenoasă, nu-i aşa?

— Am s-o învăţ eu, înainte să plecăm, ameninţă Haină-Al- bastră, pipăindu-şi vintrele.

Eli traversă distanţa dintre ei înainte ca bărbaţii să aibă timp să îşi pregătească armele şi îi dădu o lovitură în gât, care îl doborî pe Haină-Albastră la pământ, gâfâind. Armele se întoarseră spre Eli, iar el îşi ridică din nou mâinile în aer.

— Aţi venit să facem un târg, aşadar, să îl facem! Dacă nu şi-o ţine în pantaloni, o să rămână fără ea!

Dinţi-Lipsă se gândi la tovarăşul lui, care încă se chinuia să respire ghemuit în poziţie fetală. Îşi coborî arma.

— O vrem pe fata ta extravagantă. Chiar şi la schimb pentru mama ei.

— Nu! spuse Lynn fără ezitare. N-am să dau o prietenă pentru o străină.

— Nu este hotărârea ta, fetiţo!

Eli tremura de frig, cu mâinile încă ridicate în aer.

— Nu este a mea ca să o dau. Nu o deţin.

— Am mâncare! spuse repede Stebbs. Legume, fructe, apă. Orice vă trebuie!

— Avem apă şi nu suntem flămânzi, nu în felul ăla.

Uşa din spate se deschise brusc, toate armele îşi schimbară poziţiile, iar Vera ţipă când îşi văzu fiica.

— Temperatura este de patruzeci de grade şi îmi trebuie., zise Neva, dar se opri tresărind când îi văzu pe bărbaţi.

— Neva, spuse precaut Eli, trebuie să.

— Mamă! strigă Neva, sărind spre femeie, în ciuda armelor îndreptate spre ea, şi căzu în genunchi lângă Vera, plângând nestingherită, apoi apucă laţul şi începu să îl tragă peste capul Verei.

— Stai puţin, domniţă! spuse Haină-Albastră, oprind-o. Nu am terminat de negociat.

— Ce să negociaţi?

— Neva, dragă, spuse calmă Vera. Ascultă-mă…

— Este simplu, doamnă extravagantă, zise Dinţi-Lipsă. Tu vii cu noi, şi o lăsăm pe mama ta.

Cuprinzând mâinile legate ale mamei, cu chipul inexpresiv, Neva se uită din nou la el.

Lynn se apropie de ele, cu mâinile încă ridicate în aer.

— Neva nu trebuie să.

Haină-Albastră îndreptă arma spre ea.

— Tacă-ţi gura!

— Am să vin, spuse Neva, uitându-se la Lynn.

Valul de energie stimulat de boala lui Lucy se transformase în hotărâre rece, iar Lynn abia recunoscu ochii care o priveau acum.

— Eli, adu-mi haina! spuse Neva.

— Nu pleci nicăieri! răspunse el.

— Adu haina sau o ucidem! zise Dinţi-Lipsă.

— Lynn, spuse Neva, uitându-se pătrunzător în ochii ei, ai grijă de copilul meu bolnav!

Fiecare cuvânt trecu dincolo de protestul lui Lynn. Furia o împiedicase pe Lynn să îşi dea seama ce Neva ştia prea bine; Vera era doctor, iar Lucy avea mare nevoie de ea - mai mult decât avea nevoie de mama ei. Dacă bărbaţii ar fi ştiut de ce este capabilă Vera, nu ar fi dat-o la schimb, indiferent cât de mult şi-ar fi dorit-o pe Neva.

— Eli, spuse încet Lynn, neîncrezătoare în propriile cuvinte. Adu-i haina Nevei!

Când nu se mişcă, Lynn îşi luă privirea de la Neva şi se uită la el. Tânărul îi studie chipul o clipă, iar Lynn îşi dădu seama că el cântărea soarta lui Lucy şi a Nevei în clipa în care, cu capul plecat, se duse să aducă haina. Neva se aplecă să scoată laţul din jurul gâtului mamei ei, dar Haină-Albastră o doborî la pământ şi începu să îi lege mâinile în faţă

înainte să o poată face. Lynn tresări, furioasă pe imposibilitatea de a-i opri.

— Ar trebui să ştiţi că am să vă ucid pe toţi, şi curând! spuse ea.

— Ce cuvinte mari spui, fetiţo, când sunt aici sus! rosti bărbatul de pe acoperiş.

— Şi totuşi m-ai auzit, nu?

— Îţi stă bine cu asta, Extravaganto! îi spuse Haină-Albastră Nevei când îi strânse laţul în jurul gâtului. Să nu fugi de mine! zise şi o lovi pe Vera cu piciorul în coaste, iar ea căzu într-o parte în noroi. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, abia aştept să o cunosc şi pe fiica ta!

Vera rămase cu faţa în jos în noroi, refuzând să se uite la el. Neva privi în pământ, ignorându-l pe Eli când îi puse haina pe umeri. Bărbatul de pe acoperiş coborî pe antenă, ţinând carabina spre Stebbs şi Lynn când se retrase. Îl urmară ceilalţi trei, Haină-Albastră ridicând-o pe Neva în picioare, iar Şapcă-Verde sprijinind-o când se împiedică.

— Spune-i lui Lucy că o iubesc! îi zise Neva lui Lynn când trecu pe lângă ea.

Gâtul uscat o împiedică pe Lynn să vorbească. Ea răspunse numai dând din cap, iar siluetele se micşorară odată ce se îndepărtară, bărbatul de pe acoperiş ţinând în continuare carabina spre ei.

— Doamnă, ştiu că a fost o dimineaţă dată naibii, spuse Stebbs, lăsându-se în genunchi în noroi lângă Vera, dar trebuie să te rugăm ceva.

— Lucy este bolnavă, spuse Eli. Foarte bolnavă.

Stebbs tăie funia care îi lega mâinile Verei, iar ea îşi masă încheieturile.

— Unde este? întrebă ea.

— La subsol, zise Stebbs şi o ajută să se ridice în picioare. S-a întâmplat peste noapte.

El îi explică totul când intrară în pivniţă şi se adunară în jurul patului lui Lucy. Niciunul nu observă când Lynn îşi luă în linişte carabina şi plecă.

Cele patru siluete erau uşor de reperat de pe acoperiş. Dinţi-Lipsă era în faţă, Haină-Albastră o târa pe Neva în urma lui, Şapcă-Verde mergând lângă ea. Bărbatul de pe acoperiş se întorsese cu spatele spre casă, presupunând că ieşise din raza ei de acţiune. Nu ieşise, dar Lynn ştia că nu îi putea nimeri pe toţi patru fără ca unul dintre ei să se răzbune pe Neva. Nu putea decât să-i urmărească.

Neva se împiedică pe câmpul accidentat, îşi pierdu echilibrul şi căzu, sprijinindu-se pe mâini. Haina îi alunecă de pe umeri când se chinui să se ridice în genunchi. Laţul se strânse, iar Haină-Albastră se întoarse la timp ca să o vadă pe Neva punându-şi pistolul la tâmplă. Lynn asistă, de la distanţă, la momentul în care corpul Nevei căzu într-o parte, înainte ca sunetul focului de armă să ajungă la ea - un pocnet monoton care ar fi putut fi confundat cu ruperea unei crengi.

Sângele îi împroşcă blugii lui Haină-Albastră, iar el lovi cu piciorul trupul mort al Nevei. Mânia i se ridică în gât lui Lynn atât de puternic, încât fu gata să se înece în clipa în care ceilalţi bărbaţi îl traseră

de pe Neva. El se întoarse din nou spre casă, trecându-şi degetul peste gât cu un gest inconfundabil. Lynn îşi îndoi degetul în jurul trăgaciului, nevoia de a adăuga un trup mort lângă al Nevei fiind aşa de profundă, că aproape îi copleşi simţul realităţii. Mama i-ar fi putut doborî pe toţi de la acea distanţă, dar Lynn nu era încrezătoare, iar un glonţ risipit i-ar fi adus pe cei patru împrăştiaţi în jurul casei şi i-ar fi cauzat probleme lui Lucy în acele clipe în care conta fiecare secundă.

Dar, în loc să-şi ducă la capăt ameninţarea, ei plecară spre sud. Acum, că Lynn se afla în poziţia mai înaltă, iar ei pierduseră elementul surpriză, şansele erau împotriva lor. Şapcă-Verde aşteptă până când ceilalţi bărbaţi se îndepărtară de trup, înainte să îngenuncheze şi să-i acopere Nevei faţa cu haina ei.

Lynn era amorţită când bâjbâi uşa, cu imaginea trupului neînsufleţit al Nevei zăcând singur în câmpul îngheţat întipărită în minte.

— Stebbs! strigă Lynn pe scări. Am nevoie de tine afară.

El veni la baza scărilor.

— Ce e?

— Aici sus! spuse ea, iar bărbatul urcă scările şi închise uşa în urmă când îi văzu expresia.

— Neva a murit.

— Cum?

— S-a sinucis, cu pistolul pe care i l-am dat. Nu cu mult timp după ce au plecat. Au lăsat-o pe câmp.

Stebbs se aşeză greoi pe treptele de piatră, sprijinindu-şi capul cu mâinile.

— Ce facem? întrebă Lynn.

— Va trebui să mergem să o luăm, dar acum avem probleme mai mari.

— Cât de bolnavă este Lucy?

— Nu ştiu multe despre boală, dar, după expresia de pe chipul bunicii, aş spune că este foarte bolnavă.

Lynn se aşeză lângă el, ignorând apa rece care îi uda blugii.

— Ce facem?

Stebbs o cuprinse cu un braţ, iar ea se rezemă de el.

— Puştoaico, noi doi nu ne descurcăm prea bine în situaţii pe care nu putem să le controlăm. Nu ai fi putut face nimic pentru Neva, iar acum nu o putem ajuta pe Lucy. Nu depinde de noi.

Tânăra îşi rezemă capul de umărul lui, lacrimile inutilităţii apărându-i în ochi.

— Nu cred că îmi place treaba asta.

Uşa se deschise brusc în spatele lor, iar Vera ieşi afară, cu trupul tremurând şi dezgolit al lui Lucy în braţe.

— Iisuse, femeie! strigă Stebbs.

— Face o criză! strigă Vera şi dispăru peste malul heleşteului. Ei alergară după ea, cu Eli în urma lor, şi urcară pe mal,

unde o văzură pe Vera scufundând silueta albă în gheaţa întunecată a heleşteului.

Lucy deschise ochii şi ţipă, apucând frenetic braţele puternice care îi ţineau corpul sub apă. Lynn o apucă pe Vera şi o trase înapoi, dar forţa ei fu copleşită de hotărârea femeii mai bătrâne. Lynn ateriză pe spate, cu respiraţia tăiată.

— Dă-te jos de pe mine! strigă Vera. Trebuie să scădem febra sau moare!

Lucy dădu slab din picioare, eforturile ei trimiţând unduiri prin apă care se sparseră de gheaţa care acoperea încă adâncul. Vera o scoase, iar membrele îi căzură moi pe lângă corp, stropindu-i faţa lui Lynn cu picături îngheţate.

— Ia-o! i-o dădu Vera lui Eli, care alergă înapoi în casă. Vera căzu pe mal lângă Lynn, strângându-şi braţele ude pe lângă corp.

— Era singurul lucru la care m-am putut gândi, spuse ea. Dacă febra depăşeşte patruzeci de grade, poate să afecteze grav creierul. Trebuia să o răcesc, şi repede.

— A funcţionat? întrebă Stebbs.

— I-a oprit criza, dar o va face din nou.

— Ce e în neregulă cu ea? întrebă Lynn.

— Presupun că este o infecţie bacteriană, deşi ar putea fi virală. Istoricul ei medical mă face să cred că este prima dintre variante; întotdeauna a fost predispusă la cele bacteriene.

— Neva a spus că Lucy făcea mereu febră mare, zise Stebbs.

— Unii oameni fac o temperatură mai mare decât alţii.

Vera se ridică în picioare, uitându-se la cristalele de gheaţă care se formau din nou în locul în care pătrunsese corpul fragil al lui Lucy.

— Va face din nou febră şi va trebui să o scăldăm, adăugă ea.

— Am nişte medicamente, spuse Lynn. În mare parte sunt expirate, dar am nişte aspirină. Ar putea să-i scadă febra, nu?

— Ar putea, dar, dacă este veche, nu poate face multe împotriva infecţiei pe care o înfruntă ea. Oare e prea mult să sper că ai nişte antibiotice?

Lynn scutură din cap şi o urmă pe Vera când aceasta porni din nou spre casă şi spre pacienta ei, cu braţele ude strânse în vântul care sufla tot mai puternic. Femeia lovi furioasă cu piciorul un bulgăre de pământ.

— Când am plecat, am scos pe furiş nişte medicamente din oraş, dar mi-am ascuns sacul când am dat peste bărbaţii ăia pe drum.

— Este departe?

— Departe de mers pe jos ca să o ajute prea mult pe Lucy. M-au luat în camionetă şi am mers o vreme înainte să ajungem la tabăra lor.

— Cât timp?

Vera tremură, fără ca reacţia ei să aibă legătură cu temperatura.

— Mult.

— Ştii în ce direcţie? Ai putea să o găseşti din nou?

Lynn deschise uşa pentru Vera, iar ele coborâră împreună în pivniţă. Eli o înfăşurase pe Lucy în câteva pături şi o întinsese în patul de lângă sobă. Vera îi atinse fruntea cu mâna, încruntându-se.

— Aveam o busolă la mine şi o hartă. Mi le-au luat ei. Ştiu că am mers spre est de aici şi aş putea recunoaşte din nou zona. Totuşi, până am găsi medicamentele şi ne-am întoarce, ar fi prea târziu.

— Am o camionetă, spuse Lynn. Mergem cu ea.

Vera strânse păturile în jurul nepoatei ei, luând hotărârea în secunda în care puse mâna pe carnea fierbinte a lui Lucy.

— Plecăm acum. Eli - rămâi lângă Lucy! Dacă mai face vreo criză, trebuie să o scalzi. Ştiu că este neplăcut, dar este singura cale să-i scazi temperatura. Arată-mi aspirina aia.

Lynn îi dădu râvnitul flacon Verei, ruşinată de zăngănitul celor câteva pilule dinăuntru.

— Astea sunt expirate de câţiva ani, constată Vera. De obicei, aş spune că medicamentul acesta nu mai poate fi folosit de mult timp, dar nu avem de ales, zise, dându-i flaconul lui Eli. Striveşte două pilule şi amestecă-le cu puţină apă şi încearcă să o faci pe Lucy să le bea. Tu., zise ea, arătând spre Stebbs. Scoate lenjeria de pe celălalt pat şi pune nişte apă la fiert, ca lenjeria curată să fie pregătită. Şi continuă să fierbi apa, ca să o sterilizezi pe cea

murdară. Dacă îi scade febra, va transpira abundent şi probabil va vomita. Asta, în cel mai bun caz.

— Care este cel mai rău caz? întrebă Stebbs.

— Nu îi scade temperatura.

Camioneta porni fără probleme, iar Lynn oftă uşurată.

— Erai îngrijorată? întrebă Vera.

— Nu conduc mult, doar în cazuri de urgenţe, răspunse ea. Camioneta nu vrea să pornească întotdeauna, şi azi a fost o zi dată naibii.

— Corect.

Lynn se îndreptă direct spre vest, lovind uşor volanul cu mâinile, într-un efort de a-şi canaliza energia. Cuvintele i se adunau în piept, căutând să iasă.

— Suntem norocoase că nu au venit decât după topirea zăpezii. Nici măcar cu camioneta asta nu am fi reuşit să mergem prin toată zăpada aia.

Ideea că un lucru atât de simplu ca topirea zăpezii ar fi dictat dacă Lucy trăieşte sau moare o făcea să se simtă nesigură.

— A fost vorba să vină mai devreme, spuse calmă Vera. Dar Roger - cel care vorbea.

— Dinţi-Lipsă? întrebă ea, dar Vera îi aruncă o privire inexpresivă. Cel căruia îi lipsesc dinţii?

— Da, el e Roger. A spus că ar trebui să aştepte. O voiau pe Neva, dar ştiau că vor trebui să vă ia prin surprindere. Dacă ar fi folosit camioneta, le-ai fi auzit motorul şi ai fi urcat pe acoperiş în câteva secunde, iar ei nu ar fi reuşit să conducă înainte ca

zăpada să se topească un pic. Roger a spus că, din ce ştiu despre tine, nu au nicio garanţie că nu ne vei împuşca pe toţi, inclusiv pe mine.

— Poate că aş fi făcut-o, în urmă cu câteva luni, recunoscu uşor Lynn.

— Cum a ajuns Lucy la tine?

Lynn tăcu o clipă, cântărindu-şi cuvintele. Vera încă nu ştia că Neva este moartă, iar ea trebuia să-i dea vestea.

— Nu puteau avea grijă de ea, spuse ea încet. Este greu să supravieţuieşti aici, iar ei nu erau pregătiţi pentru vreme. Credeau că vor avea mai curând un adăpost.

— De ce nu au avut? Se pare că sunt destule case abandonate prin preajmă.

— Planul lor iniţal era să stea în casa mea, aproape de sursa de apă. Când au văzut că sunt acolo, şi-au dat seama că nu pot să o ia. Erau epuizaţi şi slăbiţi. Neva nu voia să plece de la râu, deci au rămas acolo.

— Unde locuiau?

— Eli s-a descurcat şi le-a făcut un adăpost. Stebbs - bărbatul de la mine de-acasă - m-a convins să vin să-i vizitez. Eli şi Neva au hotărât că lui Lucy i-ar fi mai bine cu mine.

— Nu ar fi trebuit să încerce aşa ceva, spuse Vera, punând mâna pe geamul din dreapta şi depărtându-şi degetele. Aş fi putut să-i întrerup sarcina, iar ei ar fi rămas în oraş.

— De ce nu ai făcut-o?

— Neva nu a vrut să o facă. A spus că preferă să nască bebeluşul aici, decât să rămână în oraş şi să renunţe la el.

— L-a pierdut, spuse Lynn. Era băiat.

— Dus la termen?

— Ăăă.

— Avea burta mare când l-a născut? Bebeluşul era dezvoltat pe deplin?

Lynn îşi aminti căldura tot mai slabă din mănunchiul pe care i-l dăduse Stebbs şi pe Eli desfăcându-l ca să vadă dacă era băiat sau fată.

— Cred că da.

Lynn se gândi la cum stătea Neva ghemuită la micul mormânt, vizitându-l credincioasă în fiecare zi, indiferent cât de frig era. Aceeaşi hotărâre o afişase şi când îşi dăduse viaţa pentru cea a fiicei ei, iar Lynn îşi simţi stomacul răsucindu-se la gândul că Neva ştiuse ce era pe cale să facă înainte de a pleca.

Traversară o intersecţie, Lynn ignorând fără griji indicatorul de oprire din colţ.

— Este un oraş aici, spre sud, dar este abandonat. Semăna cu cel în care ai fost?

Nu ştia dacă ar fi fost sau nu de folos să o îndemne pe Vera să vorbească, dar mersul orbeşte nu le-ar fi dus nicăieri. Şansele lui Lucy scădeau odată cu soarele şi cu fiecare viraj al roţilor.

— Nu-mi amintesc niciun oraş. Am stat pe platforma camionetei în majoritatea timpului, întinsă pe spate; nu vedeam prea mult în lateral şi nu mă uitam nicăieri.

Implicaţia cuvintelor Verei îi făcu lui Lynn să i se-ntoarcă pe dos stomacul.

— Dacă nu ai văzut cine ştie ce, probabil că era în vest. Nu sunt prea multe în direcţia asta.

O vreme, merseră în tăcere. Lynn ţinea strâns volanul, articulaţiile albindu-i-se.

— Ţi se pare cunoscut ceva de aici? Suntem prea departe?

Vera se uită pe geamul ei, scuturând din cap.

— Nimic nu mi se pare cunoscut, dar cred că eram mai departe de atât. Îmi aduc aminte că am văzut o turlă de biserică şi că mi s-a părut ciudat să văd o biserică atât de mare aici, în mijlocul pustiului.

— Era albă?

— Da, dar clopotul era prăbuşit în faţa turlei.

Speranţa îi răsări în piept ca o floare de şofran prin gheaţa iernii, iar Lynn viră la dreapta.

— Ştiu locul ăla, este vechea biserică metodistă. Când eram foarte mică, mama obişnuia să mă ia cu ea la vânătoare, deoarece se temea că aş ieşi singură afară, dacă m-ar lăsa acasă. Vâna curcani sălbatici aici. Clopotul încă atârna pe-atunci.

— Mama ta?

— Nu mai este, răspunse Lynn. Din toamna trecută.

— Îmi pare rău!

Lynn conduse repede în lumina tot mai slabă, scrutând orizontul după turla bisericii. Nu mai fusese atât de departe de casă de când o adusese

mama ei când era mică şi, chiar dacă simţul orientării îi era fin, nu putea avea încredere în amintirile ei de demult pe întuneric.

— Trebuie să îţi spun ceva, zise Lynn. Despre Neva.

— Nu mă pot gândi acum la ea, spuse Vera. Nu pot să îi opresc din ce îi fac. Este mai bine să mă concentrez la Lucy şi la ce pot face să fiu de ajutor.

— Este moartă.

— Ce?

Pentru prima dată, Vera îşi mută privirea de la geam, calmul ei spărgându-se cu o singură silabă.

— S-a împuşcat pe câmp, la scurt timp după ce au luat-o.

Vera închise ochii şi-şi sprijini capul de sticla rece.

— Neva, biata mea copilă. Îmi pare atât de rău, puiule!

Lynn lăcrimă, dar se uită drept înainte, simţindu-se stingherită în cabina mică a camionetei, cu Vera care îşi jelea fiica lângă ea. Turla bisericii se ridica neagră în faţa soarelui ce apunea, razele roşii ale serii pătrunzând prin gaura făcută de clopotul căzut.

— Iată biserica! spuse Lynn, mergând încet pe lângă ea. Ştii unde suntem acum?

Vera deschise ochii, îşi şterse cele câteva lacrimi rătăcite şi îşi drese vocea.

— Nu eram departe de aici; după colţ era un mic cimitir. Tocmai trecusem de el, când le-am auzit

camioneta venind. Am fost destul de isteaţă, încât să îmi ascund sacul în spatele unei pietre de mormânt, dar destul de proastă, încât să nu mă ascund şi eu. Speram să mă ia cineva cu maşina.

— Aici nu este ca în oraş, spuse Lynn. Este mai bine să nu ai încredere în nimeni la început şi să îi faci să o câştige.

— Atunci, este exact ca în oraş.

Lynn conduse în tăcere spre micul cimitir, parcând astfel, ca farurile să lumineze mormintele, creând umbre lungi şi negre în spatele pietrelor.

— Îţi aminteşti care dintre ele?

— Am o idee vagă, spuse Vera când deschise portiera. Am ascuns rucsacul, cu tot ce aveam în el.

— Nu li s-a părut ciudat să călătoreşti cu mâinile goale?

— Nu gândeau cu creierul când m-au prins.

Vera şi Lynn se despărţiră în partea centrală a cimitirului în umbrele lungi ale serii. Mergând, tălpile lui Lynn se afundară în pământul moale. Rucsacul se sprijinea de partea din spate a unei pietre de mormânt înclinate, dedesubtul fiind negru de umezeală.

— L-am găsit! strigă ea, luând rucsacul cu o mână.

— Ai grijă! strigă Vera. Am seringi acolo. Dacă se sparg, sunt complet inutile.

Lynn îi dădu rucsacul Verei şi o privi cât verifică interiorul.

— Sunt lichide injectabile; va trebui să sperăm că nu au îngheţat de când le-am lăsat în urmă.

— Mai sunt în regulă?

Vera ridică din umeri.

— Singurul lucru pe care îl putem face este să-i administrăm o injecţie şi să aşteptăm.

Se îndreptară spre sud, Lynn apăsând puternic pe pedală acum, că nu mai căutau repere. Se lăsă întunericul, iar ea observă că Vera se încorda de fiecare dată când traversau o răscruce de drumuri.

— Îmi pare rău! spuse ea când observă că Lynn o privea. Aşa sunt obişnuită. Când văd un semafor, mă gândesc să mă opresc.

— Mama obişnuia să oprească la toate, spuse Lynn zâmbind. Zicea că i se pare, pur şi simplu, greşit să nu le respecte.

— Acum este altă lume, spuse Vera. Îmi pare rău de mama ta!

— Şi mie de fiica ta!

— Pentru moment, am de gând să mă concentrez să o salvez pe Lucy. Am să jelesc mai târziu.

Lynn acceleră.

Optsprezece

Acul intră în pielea fierbinte a lui Lucy, lăsând în urmă o cută.

— Este deshidratată, constată Vera. I-a mai rămas ceva în stomac?

Eli scutură din cap.

— Am pisat câteva aspirine şi le-am pus în apă, dar le-a vomitat destul de repede.

— Continuă să o hidratezi. Temperatura îi scade, dar va creşte din nou, chiar dacă antibioticele funcţionează. Organismul ei are nevoie constant de medicamente ca să lupte cu infecţia. Probabil c-am să reuşesc să-i mai fac două injecţii cu ce mi-a mai rămas, dar nu vor ucide bacteriile. Se vor înmulţi şi, într-o săptămână sau două, ne vom regăsi în aceeaşi situaţie.

— Deci ne trebuie mai multe antibiotice, spuse Stebbs.

Vera dădu aprobator din cap şi-i aranjă lui Lucy o buclă
după ureche.

— Am auzit poveşti de groază despre oameni care mureau aici din cauza unor lucruri mai simple; nu am vrut să scap din oraş doar ca să mor de la o zgârietură pe care am ignorat-o o zi în plus. În laboratorul meu aveam medicamente injectabile,

aşa că mi-a fost destul de uşor să iau câteva şi să modific stocul.

Dar să-ncerc să iau mai multe sau din laboratorul altcuiva ar fi fost sinucidere curată.

Ultimul cuvânt al Verei umplu aerul cu o linişte apăsătoare, iar ea duse mâna la gură ca şi când ar fi vrut să nu-l rostească.

Stebbs îşi drese vocea şi se uită la Lynn.

— Va trebui să cauţi în câteva case pastilele care îi trebuie.

Lynn începu să îşi lege grăbită şireturile de la bocanci, deşi

tocmai se aşezase.

— Plec acum.

— Te însoţesc! spuse hotărât Eli, luându-şi ghetele de sub patul lui Lucy.

— Faci des asemenea lucruri? i se adresă Vera tinerei, recă- pătându-şi calmul.

— Uneori, spuse Lynn când îşi puse haina. Dacă ne trebuie ceva ce nu avem la îndemână. Totuşi, nu am mai făcut-o de mult; nu ştiu cum mai arată acum casele din apropiere.

— Oamenii care m-au luat. asta făceau - umblau după diverse. Mergeau din casă în casă şi luau orice li se părea util: medicamente, pături şi unelte. Adunau tot în tabăra lor.

— De ce să le fi trebuit toate lucrurile alea? întrebă Lynn complet uluită.

— Nu le trebuie. Le iau pentru ca alţii cărora *chiar* le trebuie să fie nevoiţi să vină la ei.

— Ca să facă schimb, termină Stebbs în locul ei. Nemernicii dracului!

Lynn îşi aminti de călătorul de pe drum, de străinul căruia ghetele îi fuseseră scoase din picioare, doar ca să fie depozitate pe cine ştie unde.

— Nici măcar pentru medicamente n-am să fac schimb cu ei!

— Nu contează, spuse Vera. Nu ai ce-şi doresc. Sunt lângă râu. Acum, cu toată zăpada topită, debitul e destul de bun, aşa că n-au nevoie de apă. Dar va trebui să conduci o bună bucată de vreme înainte să ajungi la o casă pe care să n-o fi devastat ei.

Lynn îşi puse pistolul la centură şi carabina pe umăr.

— Atunci aşa vom face, zise ea. Cu siguranţă, există vreun loc în care să nu fi ajuns nenorociţii.

Seara era rece, iar ea se aplecă spre Eli când se îndreptară către camionetă.

— Ţi-a spus Stebbs? întrebă încet Lynn.

— Despre Neva? Da.

Lynn îşi spriji capul de volan înainte să pornească motorul.

— Nu pot să cred că a făcut aşa ceva. Eli, îţi jur că nu m-am gândit niciodată că l-ar folosi ca să se sinucidă!

El îi atinse obrazul.

— Ştiu. Şi este în regulă.

— Nu mă condamni?

— Nu. Dacă asta a fost decizia ei, în cele din urmă ar fi găsit altă metodă.

Lynn îi strânse mâna, după care porni camioneta, o povară ridicându-i-se de pe umeri la gândul că faţa Nevei nu se număra printre cele pentru care ar fi trebuit să se simtă vinovată.

— Nu ştiu cât de departe să mergem. Vera părea să creadă că oamenii ăia au prădat multe dintre casele de pe aici. S-au îndreptat spre vest, iar tabăra lor este undeva în sud. Vom merge spre est aproximativ o jumătate de oră şi vom începe să verificăm casele.

Eli urmări cum treceau în viteză pe lângă câmpuri şi păduri.

— N-ai de gând să faci vreo prostie, nu-i aşa?

— Nu cât conduc.

— Ştii ce vreau să spun. Eram acolo când i-ai ameninţat.

— Am să-i ucid, Eli. Acum nu este momentul, dar am s-o fac.

— Asta n-o s-o aducă pe Neva înapoi.

— Nu încerc să o aduc înapoi. Au intrat pe proprietatea mea şi mi-au luat ceva, iar eu le-am permis. Câtă vreme am ce-şi doresc, au să o facă din nou. Dacă îi las în pace, îmi asigur distrugerea.

— Vera a spus că nu ai nimic din ce-şi doresc.

— Azi au vrut-o pe Neva. Acum, ea nu mai este. Ar putea să se-ntoarcă după mine sau să decidă că o vor înapoi pe Vera. Iar dacă ar şti că Stebbs şi Lucy pot să găsească apă.

— Dar nu ştiu.

— Au mai încercat să ia casa, când mama încă trăia. O vor; numai că şi-au dorit-o mai mult pe Neva. Debitul râului n-o să fie mereu bun; iar, dacă singurul lor motiv este să adune lucrurile de care au nevoie alţi oameni, în cele din urmă au să vină după heleşteul meu.

— Aşadar, ce-ai de gând să faci împotriva unei tabere pline de bărbaţi? Nici măcar nu ştii câţi sau unde sunt.

— Vera va şti.

Eli tăcu o vreme cât se uită la întunericul de afară.

— Lui Stebbs n-o să-i placă asta.

— Nu Stebbs mă conduce. Mi se pare că tu eşti cel căruia nu îi place ideea.

— La naiba, Lynn, ce vrei să spun? Da, te rog, atacă o grămadă de bărbaţi furioşi care te copleşesc numeric şi care nu te-ar ucide rapid?

— Spune ce vrei, zise Lynn. Încerc să intru pe aici.

Frână şi intră pe o alee din stânga, deşi nu se mai mişcaseră de treizeci de minute. Nu voia să se certe cu Eli, dar nici să cedeze nu avea de gând.

Lynn strigă spre casă înainte să intre.

— Nu vreau să fiu împuşcată ca o hoaţă după ce am trăit atât de mult timp, îi spuse lui Eli.

Nu răspunse nimeni, iar cei doi intrară pe uşa din faţă. Din clipa în care intrară, îşi dădură seama că

bărbaţii le-o luaseră înainte. Pernele canapelei erau aruncate pe podea, iar mobila tapiţată fusese tăiată.

— De ce să fi făcut aşa ceva?

— Ca să caute lucrurile de valoare pe care le-au ascuns oamenii, presupuse Eli.

— Cele cu adevărat valoroase sunt în bucătărie.

— Ei bine, este goală, răsună vocea lui Eli dintre pereţii camerei alăturate.

Lynn îl urmă. Văzu uşile dulapului deschise. Sertarele fuseseră scoase şi aruncate pe podea. Tacâmurile dispăruseră. Câteva paie de plastic se rostogoliră pe podea, în urma paşilor ei.

— Să verificăm baia, spuse Lynn, dar era la fel de goală, cu excepţia periuţei de dinţi din chiuvetă ai cărei peri erau răsfiraţi şi permanent întăriţi.

— Rahat! spuse Eli, uitându-se într-un sertar de lângă duş. Au luat totul. N-au lăsat nici măcar o cârpă de spălat!

Celelalte case în care intrară erau la fel de devastate. Hotărârea lui Lynn deveni de nestrămutat, iar ei nu-şi mai vorbiră restul serii. Erau la aproape două ore distanţă de locuinţa ei, când, în spatele unor copaci, găsiră o casă fără etaj care nu fusese scotocită.

— Ei bine, spuse Eli când intrară într-o sufragerie imaculată. Mă simt prost să spun asta despre cineva care a întreţinut o casă atât de curată, dar sper că a suferit de vreo boală infecţioasă şi că are un dulap bine aprovizionat cu medicamente.

Trecură pe lângă bucătărie şi se duseră ţintă spre baie.

— Am dat lovitura! spuse Eli, deschizând frenetic dulapul de sub chiuvetă.

Aplecându-se, Lynn văzu rândurile de flacoane portocalii cu medicamente aliniate cu grijă, zilele săptămânii fiind însemnate pe capacele albe.

— E vreun antibiotic?

— Ştiu doar câteva denumiri, spuse el, ţinând o mână de flacoane în raza lanternei lui Lynn. Iată cel puţin unul - Amoxi- cilină. Pe celelalte pot doar să le ghicesc.

Lynn îşi aruncă rucsacul gol la picioare.

— Le luăm pe toate; Vera va şti ce sunt.

Goliră sertarul şi verificară restul băii. Găsiră plasturi, tifon, bandaje şi, în plus, o trusă de prim ajutor cu mostre de analgezice.

În bucătărie erau destule produse conservate, iar Lynn luă o oală nouă, o tigaie, două farfurii şi nişte tacâmuri.

— De obicei, nu aş lua atât de multe, spuse ea, cumva timid. Dar mi-ar folosi o tigaie nouă, şi mă tot aştept ca Lucy să-mi spargă una dintre farfurii.

— Mai bine să le iei tu, nu ei, zise Eli şi o ajută să îşi care proviziile la camionetă.

— Ce părere ai? întrebă Lynn, în timp ce punea ultimul sac pe platforma camionetei. Să mai încercăm una sau să ne îndreptăm spre casă?

— Spre casă, spuse Eli.

Lynn dădu afirmativ din cap şi întinse mâna spre portiera şoferului. Eli o opri.

— Lasă-mă să conduc, eşti epuizată.

Nu îl contrazise, iar capul îi alunecă într-o parte când se-ndreptară spre sud, radiatorul ademenind-o spre odihna binemeritată. Când camioneta nu se mai mişcă, se trezi tresărind, dezorientată de razele soarelui care răsărea. Eli opri motorul şi îşi sprijini fruntea de volan.

— Eşti trează? reverberă de pe bord vocea lui.

— Mda.

— Bun. Am lăsat medicamentele la tine acasă. Acum am nevoie de ajutorul tău.

— De ajutorul meu?

Eli dădu aprobator din cap şi coborî din camionetă, fă- cându-i semn ca să îl urmeze. Neva zăcea pe pământ, cu pistolul îngheţat în palmă. Chiar dacă Şapcă-Verde se străduise să o acopere, chiciura din timpul nopţii îi închisese rana de la tâmplă şi-i îngheţase ochii deschişi. Fără să spună vreun cuvânt, Eli îi ridică trupul neînsufleţit.

Cei doi o întinseră cu grijă pe platforma camionetei. Lynn îi luă arma din mână şi o puse în buzunar, ascunzându-i mâna Nevei sub haină. Merse în spate cu Neva cât de aproape de râu puteau să ajungă cu camioneta, iar apoi îi târâiră pe rând corpul rigid spre dumbrava de frasini. Săpară pământul toată dimineaţa, aşezând-o pe Neva lângă băieţelul ei nebotezat.

— Se pare că ne petrecem mult timp împreună săpând morminte, spuse Eli, ştergându-şi transpiraţia rece de pe frunte.

— Nu cred că pot să mai sap unul.

— O să supravieţuiască, zise Eli şi o luă în braţe pe Lynn, care era extenuată. Este un copil puternic.

Părăsiră mormintele şi merseră ţinându-se de mână pe lângă cabana unde Neva refuzase să îşi părăsească bebeluşul,
acum singura santinelă care îi supraveghea pe amândoi.

Febra lui Lucy se manifesta aşa cum avertizase Vera, cu şiroaie de transpiraţie şi vomă. Stebbs era ocupat tot ducând aşternuturile urât mirositoare la oala de fontă suspendată deasupra focului. Cât se schimbau aşternuturile, Lynn o ţinea pe Lucy în braţe, sprijinindu-i capul blond pe braţ şi legănând-o uşor înainte şi înapoi. Când soarele apuse, oboseala o ajunse din urmă, iar Lynn se prăbuşi pe patul ei.

Degetele mici care-i pieptănau părul o treziră dintr-odată la miezul nopţii.

— Lynn? întrebă vocea răguşită, care părea doar o şoaptă.

— Hei, micuţo, ce faci trează? Ar trebui să fii în pat.

— Mi-e sete!

— Bine. Întinde-te!

Lynn o trase pe Lucy în patul ei şi se ridică în picioare. Eli şi Stebbs stăteau aşezaţi pe jos,

rezemaţi de zidul de piatră, sprijinindu-şi capul unul de celălalt. Pe podea, la picioarele patului lui Lucy, Vera îşi rezema capul de ramă. Lynn îi ocoli pe toţi, pe vârfuri, ca să ia cana lui Lucy. Ştia că ar fi trebuit să îi trezească pe ceilalţi şi să le împărtăşească uşurarea adusă de faptul că Lucy îşi revenise, dar îşi dorea micul miracol pentru sine. Lynn umplu cana cu apă curată din cămară şi apoi îi sprijini fetiţei capul cu mâinile cât bău.

— Gata, spuse ea şi căzu slăbită din nou pe pernă. Pot să dorm aici, cu tine?

— Sigur! zise Lynn şi se urcă în pat, iar Lucy se lipi de ea, fără ca febra să se mai simtă în căldura emanată de trupul micuţ al fetei.

— Ai spus că vine mama. Unde este?

Pentru o clipă, Lynn o mângâie pe Lucy pe spate în tăcere.

— Cât de multe îţi aminteşti?

— Doar că ai spus că vine mama şi că apoi nu m-am simţit prea bine. Mi s-a părut că o zăresc pe mama, dar, când m-am trezit, am văzut că bunica doarme aici, aşa că e posibil să fi fost eu confuză.

— Nu, puiule, mama ta a venit să te vadă.

— Acum a plecat?

— Da, scumpo, a plecat.

Lynn continuă s-o maseze pe Lucy pe spate, trasând cercuri concentrice şi încercând să o adoarmă din nou.

— Deci bunica ne-a găsit?

— Da, şi te-a salvat de febră. Eşti bolnavă, micuţo. Va trebui să iei nişte medicamente.

Lucy scoase limba.

— Eli şi cu mine am fost nevoiţi să mergem mult cu maşina ca să luăm medicamentele, deci este important, bine? Vreau să le iei, şi punct!

— Bine, se auzi răspunsul fără tragere de inimă, urmat de un sforăit uşor câteva clipe mai târziu. Lynn o cuprinse cu braţele-i lungi, încordându-şi muşchii într-o încercare inutilă de a o proteja pe fată de toate pericolele.

— Am să mă asigur că nimic n-o să te mai rănească.

Nouăsprezece

Este o nebunie! protestă Eli în dimineaţa următoare, când Stebbs se uită la ei peste cafea. Nu pot să cred că te-ai gândit măcar să o laşi să plece.

— Nu eu îi dau ordine, spuse Stebbs. Dacă Lynn vrea să plece, va pleca, şi niciunul dintre noi nu o poate opri.

— Puteai măcar să îi spui că nu eşti de acord.

Stebbs sorbi lung din cafea înainte să-i răspundă.

— Nu sunt atât de sigur că aş fi putut.

— Mulţumesc! spuse Lynn.

— Glumeşti! zise neîncrezător Eli.

— Linişte! îi mustră Vera de lângă patul lui Lucy, unde pacienta extenuată dormea agitat. Se simte mai bine, dar tot e bolnavă. N-aţi vrea să ieşiţi?

— Îmi pare rău, doamnă! spuse Stebbs, ridicându-se grăbit în picioare.

— Nu-mi mai zice aşa, domnule! rosti Vera şi aruncă o faţă de pernă murdară spre el. Simte-te liber să o speli după ce-ţi termini de băut cafeaua! Şi, după ce adoarme fetiţa, ai să-ţi dai jos pantalonii.

Eli şi Lynn înţepeniră din mers, uitându-se şocaţi unul la celălalt.

— Cred că vrea să se uite la piciorul meu, le explică Stebbs şi le făcu semn cu ochiul.

— Aş putea să-ţi rup din nou osul şi să-l poziţionez corect, spuse Vera, în încercarea de a-şi masca roşeaţa din obraji.

— Ei bine, ar fi grozav, spuse Lynn, pe un ton jenat, şi se grăbi să urce scările, urmată îndeaproape de Eli.

Stebbs le ignoră privirile pline de şicane când îi urmă afară.

— Uite, Eli, ştiu că nu îţi place ideea ca Lynn să se ducă şi să le cerceteze tabăra, dar are dreptate. Forţa lor va spori. Dacă intenţionăm să facem ceva în privinţa asta, trebuie să acţionăm acum, şi nu mai târziu.

— Şi ce vom face?

— Până nu văd, n-am de unde să ştiu cu siguranţă, răspunse Lynn. S-ar putea să fie atât de puternici, încât să nu putem face nimic. În afară de a pleca.

Speranţa răsări în ochii gri ai lui Eli.

— Ai face-o?

— Probabil - în cel mai rău caz.

— Ascultaţi-mă amândoi! spuse Eli, uitându-se de la unul la celălalt în timp ce vorbi. În Entargo, s-a zvonit dintotdeauna că în California situaţia este încă. normală. Că, lângă mare, au atât de multe staţii de desalinizare, încât sunt independenţi şi că apa chiar le prisoseşte. Dacă este adevărat, ar trebui să mergem cu toţii acolo.

— S-a zvonit? întrebă Stebbs, accentuând cuvintele. Unde ai auzit aşa ceva?

— Lucrurile astea s-au tot spus, înţelegi? Bradley a aflat din surse militare, dar a spus că, în principal, totul e ţinut secret ca oamenii să nu plece şi să continue să plătească apa.

— Sau este o dovadă de milă, ca să-i împiedice pe proşti să rătăcească spre vest în căutarea unui lucru care nu există, spuse
Stebbs. Le-ai duce pe Lynn şi pe Lucy mii de kilometri pe jos, fără apă, expunându-le la Dumnezeu ştie ce pe drum?

— Este doar o *idee!* spuse, defensiv, Eli.

— Îmi pare rău, Eli! zise Lynn. Aş prefera să împuşc oameni în Ohio, decât să merg pe jos până în California.

Eli pufni şi se uită spre pământ.

— Uite, spuse Stebbs, încercând să risipească tensiunea dintre ei. Ştiu că nu eşti obişnuit cu modul în care trăim aici. Ai învăţat multe, dar următoarea lecţie va fi grea. Trebuie să apărăm ce este al nostru; altfel, o să murim. Lynn o ştie dintotdeauna, a trăit aşa cum eu nu am făcut-o, dar lucrurile au o logică. Am fost prea comod şi prea mulţumit, ca să văd pericolul pe care îl prezentau bărbaţii ăia. De îndată ce fumul nu s-a mai văzut dinspre sud, nu m-am mai gândit la el.

— Şi eu nu am fost destul de inteligentă să-mi dau seama că ce-am văzut pe cer e lumina becurilor aprinse! spuse cu amărăciune Lynn.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti pentru asta, puştoaico! Vera a spus că ei folosesc generatoare.

Pe lângă electricitate, au şi căldură. Am presupus că au murit; de fapt, au făcut un schimb. Nu aveai de unde să ştii la ce te uiţi, dacă n-ai văzut niciodată un bec aprins.

— De unde fac rost de benzină pentru generatoare? întrebă uluit Eli.

— Se tocmesc, spuse Stebbs. Au câteva femei acolo. Vera a spus că patru litri de benzină valorează o jumătate de oră. S-au stabilit în South Bloomfield, zise Stebbs. Lynn, îţi e cunoscut locul ăsta?

Lynn dădu aprobator din cap. South Bloomfield era un mic sat de lângă râu, spre sud, cu un pod, un grup de case şi o primărie la răscrucea de drumuri. Fata scotocise prin casele de acolo în urmă cu câţiva ani, în căutarea unei foarfece.

— Plec! spuse ea cu încăpăţânare. Cât mai curând posibil.

— Măcar permite-mi să te însoţesc, zise Eli. Nu îmi place ideea să pleci singură.

— Îmi pare rău, Eli, dar, dacă te iau cu mine, ar fi ca şi când aş intra în oraş claxonând. Eşti la fel de delicat ca un elefant în pădure. Iar Stebbs m-ar încetini, fără supărare!

— Piciorul meu o să se vindece. Într-o zi, ai să-ţi retragi cuvintele, domnişoară!

— Între timp, tot fug mai repede decât tine, spuse ea, ignorând privirea întunecată pe care i-o aruncase Eli. Mă duc să văd ce face Lucy.

Când coborî, Lynn o găsi pe Vera uitându-se printre medicamentele pe care le luaseră.

— Cum ne-am descurcat?

— De fapt, destul de bine, spuse Vera, ridicând un flacon ca să-l vadă Lynn. Ăsta e Augmentin. În mod normal, aş spune că este un pic prea puternic pentru o persoană de statura lui Lucy, dar a expirat şi şi-a pierdut o parte din efect. Am să-ncep cu ăsta, şi-o să vedem dacă dă rezultate.

Ea îi înmână un alt flacon, cu câteva mici pastile.

— E Amoxicilină - un antibiotic universal pe care aş prefera să i-l dau, dar nu e la fel de puternic ca Augmentinul şi, oricum, nu am destule pastile ca să i le administrez constant suficient de mult timp, încât să ucidă toate bacteriile. Păs- trează-le tu şi, dacă vei avea vreodată o tăietură urâtă, ia pastilele până-ţi trece.

Lynn se uită la Lucy, liniştit ghemuită sub pătura curată, cu Câinele Roşu proaspăt fiert ţinut strâns sub bărbie.

— Infecţia asta bacteriană... cum a luat-o? Din apă? Din mâncarea pe care i-am dat-o?

— Nu ştiu sigur cum a căpătat-o, Lynn. Dar pot să-ţi spun că, dacă nu ai fi hrănit-o bine în ultimele câteva luni, ar fi murit cu siguranţă.

— Corect.

— Nu este vina ta. Pur şi simplu, s-a întâmplat.

— Este ceea ce este - aşa zicea mama.

— Pare o femeie inteligentă, spuse Vera, apoi îi zâmbi lui Lynn şi o atinse pe umăr. Nu vreau să te supăr, dar am s-o mut pe Lucy în casa de lângă râu. Aerul umed de aici ar putea să favorizeze apariţia unei noi infecţii.

— Ai putea să o muţi la etaj, îi propuse Lynn. Acolo e destul de uscat.

— Probabil, dar noaptea este încă frig şi, judecând după ţevile pe care le văd în pivniţă, sus nu e niciun şemineu funcţional, am dreptate?

— Da, recunoscu Lynn. Nu este niciunul.

— Eli a spus că micul adăpost pe care l-a construit cu Stebbs este etanş, că păstrează căldura şi că înăuntru nu se simte niciun curent. Îmi pare rău, dar, pentru starea în care se află Lucy, este un loc mai potrivit decât o fermă veche.

— Este în regulă, spuse Lynn. Vreau să fie sănătoasă. Eu am să mă descurc. Când pleci?

— Aş vrea să duc azi la râu medicamentele şi un pat potrivit pentru ea. Dacă am fi toţi în pat şi-n siguranţă până la căderea nopţii, aş fi mulţumită.

— Ia patul în care stă.

— Eşti sigură?

— Nu-mi trebuie aici, spuse Lynn. Am să fiu singură.

Îşi propuse să fie pe acoperiş la plecarea lor. Vera traversă curtea noroioasă, cu Lucy adormită pe umărul ei. Eli o urmă cu patul şi rucsacul Verei. Stebbs merse lângă el, cocoşat de medicamente, de

nişte pături în plus şi de carabina mamei, instruit să i-o lase lui Eli la casa de lângă râu. Lynn ştia că el ar fi refuzat-o dacă ar fi încercat să i-o dea personal, aşa că se baza pe Stebbs ca să respingă obiecţiile lui Eli.

Eli ajunse până la stiva de lemne, apoi lăsă jos patul şi se întoarse. Lynn oftă şi se uită din nou prin lunetă, ca să se distragă. Vera şi Stebbs se opriră să îl aştepte, iar ea o văzu pe Vera apro- piindu-se de Stebbs mai mult decât era necesar cât el îi vorbi. Lynn îşi muşcă buza ca să nu zâmbească mai mult.

— Ticălos viclean, spuse ea în şoaptă.

— Hei! se auzi vocea lui Eli de dedesubt. Ştiu că nu eşti mulţumită de mine, dar nu cred că merit vorbele astea.

— Nu-ţi erau menite, zise Lynn, dând din cap spre cuplul mai în vârstă de la distanţă. Nu îi face să te aştepte prea mult timp. Lucy trebuie să stea în casă.

Eli se aşeză lângă ea pe şindrilă, ignorând faptul că se concentra la carabină, şi nu la el.

— Nu vreau să plec.

Lynn se asigură că îşi controla vocea înainte să se întoarcă spre băiat.

— Vera şi Lucy au nevoie de tine.

— Şi tu nu ai.

Cuvintele fură tăioase şi amare ca aerul pe care îl respirau, coborând între ei ca nişte ţurţuri. Lynn îşi plecă din nou capul spre lunetă, venind destul de aproape, încât genele să atingă metalul rece.

— Nu la asta m-am referit.

— Şi, totuşi, este adevărat, zise Eli, uitându-se spre sud. Mă-ngrijorează ce-ai să faci după ce plecăm.

— Ce vrei să spui?

— Promite-mi doar că n-ai să faci vreo prostie.

— Bine.

Eli oftă şi puse o mână pe umărul ei. Fata ezită o clipă, după care îi prinse mâna la rândul ei.

— Întoarce-te! îi ceru Lynn, vocea tremurândă trădând-o. Când ai să poţi. După ce le vezi în siguranţă.

— Cât de curând posibil, zise el răguşit şi apoi plecă.

Ieşi în curte, cu umerii coborâţi de frig şi capul plecat împotriva vântului. Lynn îi supraveghe cu carabina, nepermiţându-şi să verse lacrimi, înainte ca ei să se facă nevăzuţi.

După lăsarea întunericului, îmbrăcă o haină de vânătoare de camuflaj, îşi puse carabina pe spate şi-şi umplu o ploscă.

— Nu este o prostie, Eli, zise ea când închise uşa şi traversă câmpul, spre sud.

După spusele mamei, cândva fusese frumos să locuieşti în South Bloomfield. Cocoţată în copacul de pe creastă, în razele soarelui care răsărea, Lynn văzu că majoritatea caselor erau de cărămidă, cu două etaje şi verande vechi şi încovoiate. Câteva

aveau piscine acum goale, exceptând cadavrele animalelor care avuseseră ghinionul să cadă în ele. Oraşul era în amonte faţă de adăpostul în care stăteau Eli şi Lucy, unde râul era mai lat. Podul care îl traversa fusese reconstruit chiar înainte de Criză, întărit cu balustrade de oţel care încă străluceau. O relicvă a trecutului se ivea deasupra satului - un turn de telefonie mobilă, unde Lynn reperă o santinelă imediat după răsăritul soarelui.

Era invidioasă pe poziţia santinelei din turn. De la înălţimea lui, singurul lucru care îl împiedica să vadă la nesfârşit era rotunjimea pământului. Crengile goale nu ofereau cine ştie ce adăpost. Lynn ştia că ar fi murit odată ce-ar fi fost zărită, deci era constrânsă să rămână în copac până la lăsarea întunericului. Santinela fusese scutită de muncile zilnice din oraş, ceea ce însemna că este un trăgător foarte bun. Lynn îl reţinu ca prima ţintă.

Prima activitate din oraş se desfăşură la mijlocul dimineţii. Bărbatul pe care îl numea ea Haină-Albastră scoase trei femei dintr-o casă galbenă din apropiere de centrul oraşului. Era înarmat. Ele erau sumar îmbrăcate şi tremurau în aerul rece, dar nu încercau să se acopere. Bărbaţii care treceau pe lângă femei nu prea se uitau la ele; văzuseră deja tot ce era expus.

Oricât de mult voia să îl ucidă, Haină-Albastră nu era prioritatea ei. Părea să răspundă de femei şi, chiar dacă era înarmat, se îndoia de capacităţile lui

în bătaia focului. Vorbise prea mult când venise după Neva, iar Lynn observase cum evita să o privească în ochi, uitându-se la tot ce era împrejur. Haină-Al- bastră nu avea privirea rece a unui individ care să ţintească bine şi nici nu ştia să-şi ţină gura ca să-şi ascundă neliniştea. Merita un glonţ, dar, mai întâi, trebuia să-i împuşte pe cei mai abili dintre ei.

Haină-Albastră conduse femeile spre râu, dispărând pe un mal din apropiere. Lynn le urmări cu binoclul când ieşiră după câteva minute, ude şi ţinându-şi braţele în jurul corpului, ca să păstreze căldura. Şapcă-Verde mergea lângă cea mai tânără fată, iar Lynn îl văzu strecurându-i ceva în mână înainte să dispară din nou în casă. După cât de strâns apucă fata darul, Lynn presupuse că este mâncare.

Lynn continuă să se uite cu binoclul la Şapcă-Verde, iar femeile intrară din nou în casa galbenă. Acţiunile lui o făcură să simtă un val de îndoială în marea calmă a furiei sale reci. Când venise să o ia pe Neva, afirmase că îi pare rău că Lucy este bolnavă, iar Lynn îşi dădu seama după ochii lui albaştri că nu spune cuvinte goale. Boala copilei îl tulburase, iar apoi o şi ajutase pe Neva să se ridice de pe pământul îngheţat, când se împiedicase, înainte să moară.

În trecut, îi fusese uşor să îşi dea seama cine sunt inamicii - oricine în afară de mama. Dar, chiar dacă

el făcea clar parte din grupul de bărbaţi, lui Lynn nu îi venea să îl ţintească prin luneta carabinei, cu degetul îndoit pe trăgaci. Să-i strecoare nişte mâncare în plus fetei aproape dezbrăcate şi moarte de foame nu era ceva ce ar fi făcut un individ care trebuia neapărat ucis, deci îl însemnă pe Şapcă-Verde drept o ţintă nesigură. Avea sau nu să-l ucidă în funcţie de cum ar fi reacţionat după ce primul glonţ va fi fost tras.

Bărbatul care fusese pe acoperişul ei urmărea totul din poziţia lui din faţa primăriei, singura clădire păzită. Stătea pe un scaun de grădină în parcare, cu o carabină pe genunchi. Şapcă-Verde se îndepărtă de casa galbenă şi discută cu el câteva minute, dar nu reuşi să-i atragă întru totul atenţia. Gardianul era constant cu ochii la mişcarea de pe străzi - îi urmărea pe ceilalţi bărbaţi şi pe oamenii care veniseră să facă negoţ. Şapcă-Verde nu reuşi să îl distragă, iar el îşi schimbă poziţia când nişte bărbaţi care nu făceau parte din grupul lor intrară în oraş, ca să îi poată nimeri cu arma dacă era nevoie. Lynn îl însemnă ca a doua ţintă.

Odată cu apropierea prânzului, negustorii începeau să intre în oraş. Totodată, razele soarelui se reflectau din zăpada care se topea, cauzându-i o migrenă lui Lynn. Oamenii veneau şi plecau, mai mulţi decât ar fi presupus că există în micul lor colţ de lume. Nu vedea destul de bine ce adusese toată lumea pentru troc, dar rezervoarele roşii de benzină

erau uşor de reperat, la fel ca buteliile rotunde şi portabile de propan.

Un bărbat şi o femeie apărură pe drum, îndreptându-se şovăielnic spre oraş. Protectoare, ea ţinea o boccea la piept. Lynn miji ochii prin binoclu şi văzu un mic pumn ieşind din partea de sus a păturii, încâlcit în părul ei. Când se apropiară de centrul oraşului, un bărbat ieşi din casa cea mai mare şi îi chemă de pe verandă. Lynn îşi luă carabina.

Nu îl cunoştea. Era înalt şi avea umerii laţi, părul roşcat şi o încredere care îi spuse imediat că este şeful. El îi salută cordial pe cei doi. După expresia precaută de pe chipul femeii, Lynn îşi dădu seama că ştie destule despre el, cât să fie înfricoşată. Soţul gesticulă spre bebeluşul din braţele soţiei. Roşcatul dădu din cap ca şi când ar fi înţeles, dar ridică din umeri la întrebările lor, arătând spre biserica de lângă primărie.

Femeia scoase pumnul bebeluşului din părul ei şi-i dădu bocceaua soţului, mergând cu capul plecat spre biserică. Lynn auzi plânsetul strident al bebeluşului din poziţia ei dintre copaci, deşi tatăl îl legăna în braţe. Femeia bătu la uşa bisericii, iar Dinţi-Lipsă - Roger, după spusele Verei - o deschise.

Ea zări un licăr alb şi negru în spatele lui, iar Lynn aproape căzu surprinsă din copac. În biserică se afla o vacă, o vacă de lapte. Plimbând copilul de colo-colo pe veranda casei din cărămidă, găleata

atârna pe braţul tatălui. Mama dispăru în biserică împreună cu Roger. Lynn spera că uşile sunt destul de groase, ca plânsetul copilului să nu se audă cât mama făcea ce trebuia pentru a-l hrăni.

Veniră alţi negustori. Roşcatul-Înalt rămase pe verandă, unde începu să se formeze un rând. El se aşeză la o masă, cu un creion şi o hârtie în faţă, află ce voiau negustorii, ce aduseseră în schimb şi dacă trocul era acceptabil. Un bărbat se îndreaptă cu o canistră de douăzeci de litri de benzină spre masă şi făcu cale întoarsă cu o carcasă întreagă de căprioară pe umăr.

Cei mai puţini norocoşi se vindeau sau îşi vindeau femeile. Roşcatul-Înalt nu le ducea personal în casă, dar Haină-Albastră, Roger şi un bărbat cu barbă neagră îşi încasau plata la diferite ore din timpul zilei. O femeie veni să ceară apă, cu găleţile goale în mâini şi copiii agăţaţi de picioare. Şapcă-Verde începu să se joace cu micuţii femeii, ca să îi distragă cât Barbă-Neagră o duse la râu mai mult decât era necesar ca să ia apă.

Lynn hotărî să nu îl împuşte pe Şapcă-Verde.

Roşcatul-Înalt se tocmea considerabil cu un bărbat care condusese o camionetă plină cu pături, cu lăzi cu conserve de legume şi cu o saltea. Roşcatul-Înalt tot scutură din cap, iar bărbatul se întoarse la camionetă şi reveni cu un pachet de ţigări, ceea ce îl făcu să se răzgândească, aşa că scrise ceva pe o bucată de hârtie şi i-o dădu,

îndrumându-l pe bărbat spre primărie. Gardianul de acolo se uită la hârtie, scuipă pe jos şi o băgă în buzunarul de la spate. Roger şi Barbă-Neagră goliră camioneta, în timp ce bărbatul îl urmă pe gardian în afara oraşului, spre est. Apărură după câteva minute, târând în urma lor un despicător de lemne.

Sunetul unui motor o făcu pe Lynn să tresară. Un camion imens fără tobă de eşapament intră în oraş, cu platforma atât de încărcată de bunuri, încât stătea pe osiile din spate. Doi bărbaţi săriră de pe platformă şi începură să descarce tot din camion, cărând prada în primărie, unde gardianul avea un registru. Alţi doi bărbaţi ieşiră din cabină. Lynn începu să numere pe degete. Odată cu prezenţa acestor hoţi întorşi, şansele bărbaţilor creşteau. Cu mult.

Soarele începea să coboare din nou spre orizont, când un bărbat duse un pachet de mâncare spre turnul de telefonie mobilă, unde santinela coborî o găleată pentru prânzul lui, urinând după aceea fără grabă peste margine. Roger duse vaca de la biserică într-o curte neîngrijită şi o legă de un stâlp ca să pască. Hoţii se adunară pe verandă cu Roşcatul-Înalt, ţinându-şi picioarele ridicate pe balustradă şi discutând cu capetele înclinate pe spate. Valul de vizitatori scăzu, apoi se opri de tot când umbrele lungi lăsară semne întunecate pe zăpada tasată.

Santinela coborî din turn după apus, aptitudinile lui devenind inutile. Gardianul de la primărie făcu

schimb cu un hoţ mai puţin vigilent, şi strălucirea necunoscută a becurilor se văzu din case. Vaca mugi ca să fie condusă înapoi înăuntru, iar Roger o duse din nou în biserică. Briza slabă care suflase se potoli suficient, încât Lynn să audă scârţâitul saltelelor şi huruitul generatoarelor. Roşcatul-Înalt rămase pe veranda acoperită, supraveghind totul.

Luminile erau încă aprinse în unele case, când Lynn coborî din copac, cu picioarele amorţite de atâta vreme în care rămăsese nemişcată. Îşi întinse gâtul şi braţele, continuând să se uite la oraşul de dedesubt. În faţa primăriei încă mai stătea un gardian; cu ochiul liber, îi zărea silueta întunecată şi slab luminată în lumina artificială ce strălucea deasupra parcării. Pe veranda fiecărei case din capătul vestic şi estic al oraşului era câte un gardian. Dincolo de bolta strălucirii calde a electricităţii, Lynn nu putea vedea nimic. În întuneric, era posibil ca gardienii să fie prezenţi, dar la fel de probabil era şi să nu mai fie nimeni de pază.

Lynn se furişă spre est prin pădure. Bărbatul care făcuse troc pentru despicătorul de lemne venise, în schimb, pregătit cu o camionetă încărcată cu bunuri. Dacă bărbaţii fuseseră dispuşi să se lipsească de toate aceste bunuri, probabil că aveau cu prisosinţă, ba chiar şi un gardian care să le păzească. Numărase unsprezece bărbaţi în total, şi nu avea nevoie să fie surprinsă de un al doisprezecelea, dacă ea şi Stebbs ar fi ales să atace.

Traversă drumul spre est şi merse prin tufe spre râu. Luna răsări, dezvăluind faptul că nu avea de ales.

Dădu buzna pe uşa lui Stebbs fără să bată, făcându-l să se întoarcă spre ea cu o tigaie ridicată deasupra capului.

— Iisuse, Lynn! Ce faci?

— Indivizii ăia construiesc un baraj.

Douăzeci

— Rahat! spuse Stebbs când ajunseră pe culme.

— Nu. Nu glumeai!

Utilajele, scheletice şi albe în lumina lunii, erau

împrăştiate pe pajiştea de pe malul îndepărtat al râului. O urmă întunecată păta pământul din jurul râului, unde lăţiseră zona destinată bazinului, grămada mare de pietre din apropiere fiind ameninţător de solidă. Stebbs luă binoclul lui Lynn şi se uită mijit la ele.

— Rahat! spuse el din nou. Au săpat deja un bazin destul de mare şi au suficiente pietre, încât să oprească râul oricând vor. Probabil că nu au putut lucra în noroi, deci aşteaptă un îngheţ sau să se usuce pământul.

— În orice caz, îi vor lăsa pe Eli şi pe Lucy fără apă într-o săptămână, spuse Lynn.

— Pe ei şi pe toţi ceilalţi din aval care contează pe râu pentru apă, completă Stebbs, apoi îi returnă binoclul lui Lynn şi studie zona digului. Rahat!

— Când Lucy era bolnavă, ai spus că noi nu suntem genul de oameni care să agreeze situaţiile pe care nu le pot controla. Ai spus că trebuie să putem face ceva.

— Mi-aduc aminte.

— Cred că este timpul să facem ceva.

— Ştiu. Dar ce?

Se uită o clipă la el, analizându-l şi muşcându-şi buza.

— Cum te mai simţi?

Stângaci, Stebbs îşi lăsă greutatea pe piciorul bolnav.

— M-am simţit şi mai bine, recunosc, în mare parte înainte să devin olog.

— Poţi să rămâi nemişcat un timp?

— Mă pricep la aşa ceva.

— Ai mâncat ceva în ultima vreme?

Stebbs se încruntă confuz.

— Am mâncat destul de bine în seara asta. De ce?

— Vino aici! Vreau să te prezint unui copac, prieten cu mine.

Stebbs se ţinu de cuvânt, foşnind mai puţin decât Lynn, reuşind chiar să adoarmă cocoţat în copac. Lynn îi oferise creanga lungă şi lată pe care o folosise mai devreme ca să stea întinsă. Ea era comod culcuşită pe trunchi, unde crengile formau un „V", cu genunchii la piept. Îşi sprijinea capul pe ploscă, permiţând legănării uşoare a crengilor să o ademenească să se odihnească, dacă nu chiar să adoarmă. Şi muşchii încordaţi ai spatelui şi picioarele aveau nevoie de o pauză, aşa că şi-i întinse pe rând, în timp ce lumina gri a răsăritului apăru la orizont. Îi şuieră lui Stebbs să se trezească, iar cei doi urmăriră santinela urcând în turnul de telefonie mobilă.

— Şi ieri a ieşit la răsărit?

— Mai devreme.

Stebbs îşi drese vocea şi împrumută din nou binoclul.

— Ţine-l tu! îl îndemnă ea. Eu am văzut.

Prin luneta carabinei, Lynn îi urmări pe bărbaţi îndeplinin- du-şi datoriile pe care le avuseseră şi în ziua precedentă. Gardianul care fusese pe acoperişul ei îşi reocupă poziţia din faţa primăriei, iar Roger scoase vaca, din biserică, la păscut.

— Lapte, mormăi ca pentru sine Stebbs. Aproape uitasem că există aşa ceva. Se pare că îşi ţin proviziile în primărie, de vreme ce este singurul loc păzit. Vaca şi femeile sunt excepţia. Trebuie să înţelegi că, dacă începem să tragem cu arma, o parte din fetele alea ar putea fi rănite.

— Sunt dispusă să-mi asum riscul ăsta. Pariez că şi ei.

Stebbs se mişcă pe creangă, mutându-şi privirea spre oamenii care se îndreptau spre camion. Aceiaşi patru hoţi porniră motorul şi ieşiră din sat cu platforma goală.

— Ăia sunt gunoieri?

— Da. Îmi imaginez că o să atacăm cât sunt plecaţi?

— Aşa zic. Au plecat la aceeaşi oră ca ieri?

— Nu i-am văzut plecând. S-ar putea chiar să-şi petreacă noaptea în afara satului, în funcţie de cât departe trebuie să meargă să caute diverse.

— Vrem să atacăm când nu sunt aici, imediat ce pleacă şi nu sunt aşteptaţi să se întoarcă.

Lynn urmări camionul prin lunetă, ignorând impulsul de a apăsa pe trăgaci.

— La asta mă gândeam şi eu.

Preţ de o oră, Stebbs urmări satul în tăcere, returnându-i în cele din urmă binoclul lui Lynn şi ridicându-se pe un cot.

— Ei bine, aş spune că până acum ai avut dreptate. Mai întâi, eliminăm santinela din turn, apoi gardianul de la primărie. După asta, pe tipul cu barbă şi pe cel cu haină albastră. Trebuie să aşteptăm şi să vedem ce facem în privinţa individului cu şapcă verde.

— Şi cum rămâne cu tipul înalt? Cel care răspunde de tot?

— Nu l-am văzut.

Lynn îi dădu din nou binoclul, gesticulând spre oraş.

— În faţa bisericii, este o casă mare din cărămidă, cu verandă. Acolo s-a tocmit ieri cu oamenii.

Fata ridică arma din nou la ochi, dar veranda era pustie. Mişcarea de la una dintre ferestre îi atrase atenţia.

— Fii atent! spuse ea. Vine.

Una dintre femeile din casa galbenă deschise uşa de la intrare, cu o pătură pe umerii fragili. Traversă drumul şchiopătând, deşi în ziua precedentă nu părea rănită. Roşcatul-Înalt veni pe verandă, cu o ceaşcă de cafea în mână, şi se rezemă de unul dintre stâlpi.

— El este, spuse Lynn, dar nu primi niciun răspuns. Ce zici? Să îl doborâm înaintea gardianului de la primărie?

Linişte.

— Stebbs? Ce zici?

— Asta trebuie să fie decizia ta, răspunse el, luând încet binoclul de la ochi şi dându-i-l din nou lui Lynn.

— De ce?

— Pentru că este tatăl tău.

— Eşti sigur? întrebă Lynn, când, pe întuneric, păşiră din nou, cu picioarele înţepenite, în casa ei.

— N-am cum să-l confund. Asta schimbă situaţia? Este singura rudă pe care o ai pe lume, ştii?

— Aşa e, îmi e rudă. Dar, în ultima vreme, m-am gândit că poate reprezintă partea rea din mine, lucrurile pe care le-am făcut şi care nu m-au deranjat până când nu mi-ai zis că ar trebui să mă deranjeze.

Stebbs se gândi la asta cât o urmă greoi.

— L-am cunoscut pe tatăl tău, Lynn, şi te cunosc pe tine. Ai făcut ce ai crezut că trebuie să faci. Nu te-ai bucurat şi nici nu ţi-a plăcut să răneşti pe cineva doar ca să te distrezi. Ce-ai moştenit de la el a fost spre binele tău - dorinţa de a supravieţui şi abilitatea de a înţelege cum să reuşeşti. Niciodată n-a existat vreo persoană întru totul bună sau rea; nici eu, nici tu, nici mama sau tatăl tău. Aşadar, repet: depinde de tine. Faptul că e tatăl tău schimbă ceva?

— Bun sau rău, este un străin pentru mine şi o ameninţare pentru prietenii mei, spuse Lynn. Îl eliminăm.

Încălţările lor scârţâiră prin roua serii, care îngheţase peticele rare de zăpadă rămase încă pe pământ.

— Peste câteva zile o să vină îngheţul, spuse Stebbs. Camionul ăla cu gunoieri a plecat în dimineaţa asta. Dacă ai dreptate, şi îşi petrec noaptea în afara satului, va trebui să acţionăm repede. Eu spun să vorbeşti acum cu Eli. Putem fi acolo înainte să răsară soarele.

— Nu vrea să ia parte la asta. Noi doi ne descurcăm.

— Poate că da. Poate că nu. Doi lunetişti sunt buni doar dacă ajută pe cineva de la sol. Nu avem nicio garanţie că vom nimeri fiecare ţintă şi, după ce ai tras primul glonţ, ei se vor împrăştia. Am fi obligaţi să îi ucidem din prima pe cei trei, iar apoi să aşteptăm mult timp cât se ascund. Am sta în copaci doar cu ce avem asupra noastră, iar camionul cu cei patru bărbaţi ar putea să se-ntoarcă oricând. Şi ăsta-i cel mai bun scenariu, presupunând că niciunul dintre noi nu va fi împuşcat. Dacă moare unul dintre noi, moare şi celălalt.

— Nu-mi place ideea. Ştiu că ai lucrat cu el, dar Eli nu ştie să tragă cu arma.

— Nu, dar pentru apa lui luptăm. Nu crezi că i-ar plăcea să aibă şansa să o apere personal?

Lynn se gândi la discuţia lor de pe acoperiş, la gustul amar al inutilităţii care reieşea din cuvintele lui Eli.

— O să-l punem la curent şi-o să vedem ce zice.

— Te va urma oriunde, spuse Stebbs.

— Ştiu.

— Să ţii la oameni aduce şi suferinţă, nu-i aşa?

Lynn se gândi la iarna lungă şi friguroasă care trecuse aşa de frumos împărţind pivniţa cu Lucy şi petrecându-şi o noapte cu Eli în patul său. Fără ei doi, ar fi fost singură noaptea şi-ar fi ţintuit întunericul cu privirea ca să alunge suferinţa şi nebunia.

— Nu mi-aş dori altceva, spuse ea.

— Eşti sigură că este necesar? întrebă Eli, analizând harta brut desenată cu creionul de Stebbs.

— Vor deveni şi mai puternici. Gunoierii vor continua să fure din zona rurală, până nu va mai rămâne nimic pentru ni- ciun localnic. Mai devreme sau mai târziu, toţi le vom cerşi ceva, răspunse Stebbs, ridicând-o în poală pe Lucy, care zâmbea, întrucât nici măcar seriozitatea adulţilor nu îi afecta bucuria de a evita ora de culcare.

Vera stătea lângă sobă, fierbând apa luată din râu pentru Lucy, încruntată de îngrijorare. Soba încălzea micuţa casă de lângă râu atât de bine, încât Lynn simţi o dâră de transpiraţie curgându-i pe piept.

— Ştiu că nu îţi place situaţia, îi spuse ea lui Eli. Dar trebuie să ştii că nu am face-o dacă nu am fi obligaţi.

— Eşti sigură de asta?

— Nu ucid oameni din ranchiună. E, pur şi simplu, o chestiune de supravieţuire.

Eli îi cântări cuvintele, ochii lui gri căutând răspunsuri.

— Ce vrei să fac?

— Important este să îi distragi pe cei de la sol. Odată eliminată santinela din turn, vor fi orbi, spuse Stebbs. Bărbatul care păzeşte primăria este competent, deci va fi următorul eliminat. Dar asta tot ne lasă cu cinci bărbaţi care pot să se ascundă şi să ne aştepte.

— Patru, dacă presupunem că Şapcă-Verde este un om bun, adăugă Lynn.

— Să presupunem că nu este, spuse Stebbs. Dacă este, cu atât mai bine.

— Deci îi distrag? întrebă Eli. Fac ceva care să îi scoată afară pe toţi?

— Exact, dădu Stebbs din cap, arătând spre hartă. Te trimit să incendiezi primăria, unde sunt proviziile. Le trebuie ca să îşi menţină puterea.

— Stai! îl întrerupse Lynn. Un incendiu? O să dureze un timp ca să işti unul. Cum este Eli în siguranţă dacă încearcă să îl işte? Şi cum trece de gardian?

— Ţi-a spus mama ta vreodată de cocktailurile Molotov?

— Ăăă, nu.

— Sunt destul de uşor de făcut - torni benzină într-o sticlă şi-i pui un dop de cârpă, pe care Eli îl va aprinde. Dacă arunci pe acoperiş câteva din astea, şindrilele alea se aprind imediat.

— Pare o idee bună, confirmă Eli, dând lent din cap, dar gardianul tot rămâne în ecuaţie.

— Totul depinde de sincronizare. Când auzi primul foc de armă care elimină santinela, alergi spre primărie. Vor încerca să înţeleagă de unde s-a tras. Gardianul de la primărie îşi va părăsi postul ca să vadă dacă santinela e cea care trage. Asta e ocazia ta să ajungi acolo şi să dai foc.

— Şi cine îl va ajuta să iasă? întrebă Lynn.

— Noi doi şi carabinele noastre, răspunse Stebbs, în timp ce Vera o luă pe Lucy din poala lui.

Ea îi aruncă o privire întunecată lui Stebbs, pe care bărbatul o rată sau pe care, poate, o ignoră.

Lynn scutură din cap.

— Nu-mi place ideea.

— Eu sunt cea mai bună alegere, spuse Eli. Sunt mai rapid decât voi, iar voi trageţi mult mai bine. Cu tine şi Stebbs în copaci, probabil sunt în mai multă siguranţă acolo, decât stând aici şi pălăvrăgind.

Lynn îşi coborî privirea la mâini şi nu răspunse. Stebbs îşi continuă ideea.

— Cele două ţinte principale sunt santinela şi gardianul primăriei. După ce dă Eli foc, au de ales: să îşi lase lucrurile să ardă sau să rişte să îi împuşcăm. Vor risca, dar tăticul ei este un ticălos inteligent. El va şti ce punem la cale şi va trimite oameni care să ne dea de urmă cât ceilalţi sting

incendiul. Lynn, tu ai să elimini trei ţinte, iar apoi vei ocupa altă poziţie. În cel mai bun caz, după tine va trimite un singur om, pe care-l vei putea omorî când vine; apoi, ai să te concentrezi asupra oraşului.

— Şi tu? întrebă Vera, studiindu-i chipul îngrijorată. Câte gloanţe vei trage înainte să te muţi?

— Draga mea, eu sunt prea bătrân şi prea încovoiat ca să mă mişc. După ce mă instalez, acolo rămân, fie ce-o fi. Voi încerca să-i bag la apă aşa.

— Să ţii cont că n-a plouat mult în ultimul timp, spuse Eli.

Lynn îi găsi mâna pe sub masă. Nu-şi putea exprima în cuvinte recunoştinţa pe care o simţea pentru umorul de care dădea Eli dovadă.

— Când plecăm? întrebă tânărul.

Stebbs şi Lynn făcură un schimb de priviri, veselia momentului dispărând.

— Înainte de răsăritul soarelui, spuse el. Mănâncă bine, odihneşte-te, curăţă-ţi armele!

Lynn îi strânse mâna lui Eli; nu avea să-i dea drumul până n-ar fi fost obligată să o facă.

Părăsiră împreună casa de lângă râu, fără să găsească scuze pentru plecarea lor, mergând tăcuţi şi ţinându-se de mână spre casa ei. Lucy dormise cât îşi finalizaseră planurile, aşa că Lynn se mulţumise să-i atingă mica frunte în semn de rămas-bun, pielea fetiţei fiind moale şi rece la atingere. Lynn era convinsă că nu ar mai fi putut vreodată să

o atingă fără frica de a-i simţi febra arzându-i pe sub piele.

— Ce i-a spus Vera despre Neva?

— Adevărul, până la un punct. I-a spus că mama ei a făcut un sacrificiu ca să o salveze, deoarece preţuia viaţa lui Lucy mai mult decât pe a ei.

— Ăsta e adevărul, spuse Lynn, gândindu-se la ultima privire lungă pe care i-o aruncase Neva, împreună cu instrucţiunile de a-i spune lui Lucy că o iubeşte. Cum face faţă Lucy situaţiei?

— Pe cât de bine te poţi aştepta. Pune întrebări ale căror răspunsuri sunt greu de oferit, apoi tace perioade lungi de timp.

Lynn pufni.

— Am să cred când am să văd!

Coborâră împreună pe scări.

— Vreau să îţi dau un pistol, spuse ea. Am câteva. Nu vreau să rămâi neînarmat la sol.

— Stebbs mi-a împrumutat puşca lui, dar nici măcar nu am atins vreodată un pistol, fată de la ţară.

— Ne vom antrena acum.

El o luă de mână, conducând-o spre pat.

— Putem să ne petrecem timpul şi-n alte moduri, mai plăcute. Nu vreau să stau în frig şi întuneric trăgând cu arma, când pot să rămân la căldură, cu tine.

— Ai să regreţi că nu mi-ai acceptat oferta.

Însă el o trase mai aproape, iar Lynn îşi sprijini capul de umărul lui.

— Am să regret şi mai mult dacă astea ar fi ultimele noastre ore, şi ni le-am petrece cu o armă, în loc să stăm împreună.

Lynn se apropie de el.

— Nu vorbi aşa!

— În plus, Stebbs ne-a spus să ne odihnim.

— Mda, îl tachină ea. *Să ne odihnim!*

— Nu vreau decât să te îmbrăţişez, Lynn.

Eli o cuprinse în braţe, iar ea simţi calmul pe care îl emana el mereu, umplându-i inima cu un sentiment pe care crezuse că doar pentru mama avea să îl simtă. Se întoarse cu faţa spre pieptul lui, ca să nu-i vadă lacrimile când plânse încet, ştiind că mama nu şi-ar fi riscat niciodată viaţa de dragul altora. Peste câteva ore, Lynn avea să se caţăre într-un copac la câţiva kilometri de heleşteul ei, ca să tragă gloanţe de care nu se putea lipsi, astfel încât Eli, Lucy şi nenumăraţi alţi străini din aval să aibă apă de băut. Inhală mirosul lui Eli şi îşi îngropă faţa mai adânc în pieptul lui, strângându-l în braţe, până ce urma să fie obligată să îi dea drumul.

Douăzeci si unu

t

Era foarte frig când ieşiră la miezul nopţii ca să se întâlnească cu Stebbs. Se îngrămădiră ca să se încălzească, fără măcar să se deranjeze să îl tachineze pe bătrân când veni dinspre râu, şi nu din direcţia casei lui. În momentul în care îi dădu un rucsac lui Eli, vaporii de benzină se răspândiră din el în valuri.

— Ai grijă cu ăsta, conţine ultima rezervă de benzină pe care am depozitat-o în pivniţă! îl avertiză Stebbs pe Eli, în timp ce băiatul îşi puse rucsacul pe umăr. Ia o brichetă! Nu vreau să rişti ca vântul să îţi stingă chibriturile.

— De când ai bricheta? întrebă Lynn.

El ridică din umeri.

— Dintotdeauna.

— Nemernicule!

Se îndreptară spre sud şi merseră în linişte, zăngănitul sticlelor din rucsacul lui Eli fiind singurul sunet care îi însoţea. Când ajunseră pe culme, Stebbs o ajută pe Lynn să urce în copac, iar fata se aşeză pe o creangă groasă. Apoi, Stebbs şi Eli aveau să pornească puţin mai spre est, unde Stebbs găsise un loc potrivit din care să tragă, mai aproape de oraş. Eli avea să aştepte împreună cu el. Tânărul îşi luă rămas-bun repede şi tăcut, licărul mâinii albe zărindu-se în beznă când o flutură.

Lynn luă carabina şi-şi puse şi pistolul în centură. Cât aşteptă ca soarele să răsară, începu să ningă domolit.

Soarele apăru cu repeziciune, ceaţa gri de dinainte răsăritului dispărând repede când astrul se zări deasupra orizontului. Lynn vedea că oamenii se mişcau în case, siluetele întunecate stând ascunse în spatele perdelelor. Santinela nu ieşise încă. Ea îşi schimbă poziţia şi îşi şterse palmele de blugi. Gardianul primăriei ieşi, se uşură în curtea lui şi se îndreptă spre postul său. Roger conduse vaca spre păşune. Tatăl ei apăru pe verandă, cu cafeaua în mână. Neliniştită, Lynn evită să îl privească.

Picaseră de acord asupra faptului că, deşi el era liderul, era important ca santinela şi gardianul de la primărie să fie primii eliminaţi. Tatăl ei câştigase locul al treilea la acea loterie. Primul foc al lui Lynn era menit pentru santinelă, iar al lui Stebbs, pentru gardian. După aceea, aveau să tragă în voie, fiecare alegându-şi ţinta. Lynn nu îl contrazisese, deşi spera ca glonţul ei să fie cel care să-i doboare tatăl.

Îl urmări prin lunetă, întrebându-se ce ar fi simţit mama dacă ar fi ştiut că fumul din sud era cauzat de un foc din trecutul ei. Ele nu discutaseră niciodată despre tatăl ei - era o fantomă care nu trăise niciodată. Lynn îl crezuse mort dintotdeauna, şi poate că aşa percepuse şi mama lucrurile. Dar el trăia, şi nu venise niciodată după ele. Le abandonase, iar ea i-ar fi dăruit un singur lucru prin talentele pe care mama îşi dorise ca Lynn să le

stăpânească. Ideea că glonţul pe care îl trăsese prea târziu spre coiot ar putea fi răscumpărat acum o liniştea. Chipul lui în reticul o făcu să-şi îndoaie degetul în jurul trăgaciului, nerăbdătoare să simtă singura mângâiere pe care i-o putea oferi mama din mormânt.

Tatăl ei scuipă prima gură de cafea şi traversă drumul spre locul în care stătea, cu puşca pe genunchi, gardianul primăriei. Schimbară câteva cuvinte. Tatăl scutură din cap şi se îndreptă spre casa galbenă, unde erau ţinute femeile, şi bătu la uşă până ce Haină-Albastră răspunse. Intră în casă, iar santinela din turn ieşi câteva clipe mai târziu, punându-şi haina pe umeri.

Îl urmări spre turn, aşteptând să ajungă sus, apoi Lynn scoase siguranţa armei. Putea doar să presupună că şi Stebbs urmărea totul şi că Eli era pregătit pentru focul ei de armă. Tânăra îşi trase puternic abdomenul şi inspiră, reţinând, pentru o clipă, aerul în plămâni.

Trase. De la distanţă, trăsăturile chipului santinelei erau neclare, dar locul prin care ieşi glonţul fu uşor de văzut. Stropi de sânge căzură din turn, urmaţi repede de carabina şi de cadavrul lui. Ceilalţi reacţionară la focul de armă înainte ca trupul să atingă pământul. Bărbaţii ţâşniră din case ca albinele dintr-un stup deranjat; la etajul casei galbene, chipuri palide se lipiră de ferestre.

Lynn îl reperă pe Eli alergând pe malul apropiat al râului, când gardianul primăriei sări de pe scaun,

cu capul înclinat întrebător. Gardianul îşi ridică arma pe umăr, strigând la ceilalţi bărbaţi, în timp ce traversă parcarea ca să se uite mai bine la turn. Tatăl ei alergă spre bărbaţi, urlându-le ordine. Lynn aţinti arma spre el tocmai în clipa în care Eli apăru cu cocktailul Mo- lotov aprins legănându-i-se în mână. Tânărul îl aruncă într-un arc graţios, toţi ochii privindu-l când explodă într-un râu de foc pe şindrile.

Tatăl ei reacţionă imediat. Strigă după gardianul primăriei, care se întoarse pe loc. Stebbs şi Lynn traseră în acelaşi timp, reticulul ei fiind îndreptat spre tată. Bărbatul căzu, ţinându-şi un umăr distrus. Mâna îi atârna moale de braţul distrus, arma zăcând inutilă pe pământ. Gardianul căzu în genunchi şi trase spre Eli înainte ca glonţul lui Stebbs să îl ajungă. Creierul gardianului explodă prin ceafă, dar nu înainte ca glonţul său să atingă rucsacul lui Eli.

Eli se transformă într-o sferă vie de foc.

Lynn ţipă din copac, urmărind neputincioasă cum braţele care o ţinuseră cu doar câteva ore în urmă se zbăteau în agonie. Picăturile de lichid îi zburau din vârfurile degetelor, împroşcând drumul. Ştia exact câte gloanţe avea, şi nu îşi permitea să risipească niciunul. Un foc de armă l-ar fi scăpat de pielea îmbibată de benzină.

Glonţul păru să zboare încet, prelungindu-i fiecare secundă de chin. Lynn continuă să urmărească totul prin lunetă, incapabilă să îşi mute

privirea din calea singurului glonţ pe care îl trăsese vreodată cu dragoste.

Lynn sări pe pământ şi coborî grăbită valea, spre oraş. Mirosul fumului era puternic în aer. Fuioare negre se ridicau deasupra acoperişului primăriei. Stebbs trăgea, dar ea nu vedea şi nu ştia dacă gloanţele lui îşi găseau ţintele. Alergă la vale, cu braţele larg deschise ca să îşi păstreze echilibrul.

Roger alerga la deal ca să o întâmpine, furia strâmbându-i chipul. Fata alergă direct spre el, furia ei ignorând arma pe care o ţinea când se aruncă direct spre el. Corpurile li se ciocniră şi duhoarea stătută a transpiraţiei masculine o învălui când se rostogoliră împreună la vale, fiecare încercând să îl apuce pe celălalt. Ea se ridică prima în picioare, dar el o lovi cu patul puştii în spatele genunchilor. Lynn ateriză pe burtă, cu respiraţia tăiată. El i se urcă în spate, iar plămânii i se striviră şi mai mult când îi trase capul spre spate, ţinând-o de păr.

— Ce crezi că faci, fato? Joci jocuri de război?

Îi împinse faţa în pământ, iar ea se zbătu. Încercă să respire, dar inspiră doar pământ. Bărbatul îi ridică din nou chipul, batjocorind-o.

— Bărbaţii au două arme, ştii? Una pentru acum, zise şi-i atinse nasul cu ţeava armei, şi una pentru mai târziu.

Când îşi mişcă mâna liberă spre fermoar, ea se răsuci sub el, lovindu-l cu genunchiul în vintre şi scoţând cuţitul din bocanc.

— Mama m-a învăţat să am mereu un cuţit la mine.

Bărbatul rămase în urma tinerei, ţinându-şi, în stare de şoc,
intestinele, pe când Lynn dispăru în vale, cu pistolul lui prins la centură.

Lynn se opri brusc într-o poiană şi se aruncă pe burtă ca să studieze satul. Haină-Albastră dispăru în casa galbenă, ieşind la o fereastră de la parter cu puşca pe umăr. Însă fu tras în jos de o mulţime de mâini albe şi de cuţite de bucătărie. Şapcă-Verde era singurul bărbat care încerca să stingă incendiul, dar era înarmat cu o singură găleată şi pierdea lupta. Barbă-Neagră alerga spre est, dar ea nu avea de unde să ştie dacă voia să scape sau să îl găsească pe Stebbs. Un glonţ îl doborî; cel de-al doilea glonţ al ei îl ucise. Tatăl ei intră, clătinându-se, într-o casă albastră din mijlocul oraşului. Lynn văzu o mână însângerată trăgând draperiile de la parter, dar mişcarea fu rapidă. Şapcă-Verde renunţase, găleata rămânându-i la picioare cât se uită la primăria cuprinsă de flăcări.

Lynn scrută copacii şi îl zări pe Stebbs mergând stângaci din postul lui, spre est. Fata trase un foc de avertisment spre găleata lui Şapcă-Verde, aruncând-o în aer trei metri. El se retrase, cu mâinile ridicate. Lynn ieşi din tufele de la poalele dealului, cu arma îndreptată spre el.

— Nu am nicio problemă cu tine, spuse bărbatul, cu vocea tremurândă. Deşi ştiu că tu ai motive să ai una cu mine.

Lynn merse pe drum, scrutând neliniştită casele de pe ambele părţi. Scuipă nişte pământ din gură, ignorând sângele care-i curgea pe gât din rana pe care i-o făcuse Roger când căzuseră. Şapcă-Verde o privi neliniştit, cu mâinile ridicate tremurând.

— Eşti înarmat? îl întrebă Lynn.

— Nu, zise şi îşi descheie jacheta ca să îi arate. Niciodată nu mi-a plăcut să ating o armă.

Îşi relaxă prinsoarea pe carabină odată ce Stebbs intră în oraş din spatele bisericii, cu arma îndreptată spre Şapcă-Verde.

— Este în regulă?

— Nu cred că va fi o problemă, răspunse ea, iar Stebbs îşi coborî arma.

— Jasper este în căsuţa de acolo, spuse Şapcă-Verde, gesticulând spre casa albastră în care intrase tatăl ei. L-ai rănit serios, dar se mişca bine ultima dată când l-am văzut. Şi-a pierdut arma când l-ai împuşcat, dar asta nu înseamnă că nu este al naibii de periculos. Mai este şi un camion în afara oraşului, continuă el. Cu patru bărbaţi, deşi mă îndoiesc de faptul că sunt genul care să revină dacă sunt probleme.

— Ştim, spuse rigid Lynn, dându-i carabina lui Stebbs. Pe culme este un bărbat căruia i s-ar părea că-i faci o favoare dacă-l împuşti.

Stebbs se uită la chipul ei însângerat.

— Nu am dispoziţia să acord vreun favor azi.

Lynn dădu din cap şi se îndepărtă de el, forţându-se să nu se uite la grămada neagră fumegândă care fusese cândva Eli. Uşa casei galbene se deschise şi cea mai tânără fată ieşi ţinând cu mâinile însângerate de marginile unei păturii.

— Emma! strigă Şapcă-Verde, uitând de Stebbs şi de Lynn când alergă spre ea. Eşti rănită?

Ea scutură din cap şi se rezemă de el. Celelalte două femei apărură în pragul uşii, uitându-se amândouă cu precauţie la Stebbs şi la Lynn.

— Ce-ai de gând să faci? o întrebă Stebbs pe Lynn.

Ea îşi verifică pistolul înainte să-i răspundă, dându-i lui Stebbs pistolul în plus pe care îl luase de la Roger.

— Să discut cu tatăl meu.

— Ai grijă!

— Voi avea.

— Îmi pare al naibii de rău de Eli! spuse Stebbs, fără să se uite în ochii ei. Am tras cât de repede am putut.

— Faptul este consumat. Acum am alte griji, zise ea când se îndepărtă de el, inima, care bătea cu putere, strigând la minciuna din cuvintele ei.

— Ai grijă acolo, domnişoară! îi strigă una dintre femei. Este un ticălos. Şi viclean, spuse şi-şi atinse o vânătaie de pe faţă când îi vorbi.

Lynn apucă strâns arma când deschise uşa de la intrare.

Urmele însângerate o conduseră spre bucătărie, unde tatăl ei stătea la masă, aplecat şi palid. Se ţinea cu mâna dreaptă de rămăşiţele umărului stâng, fragmentele de os ieşindu-i printre degete. Îşi adună energia ca să se uite la ea când intră, dar capul îi căzu imediat spre piept. Un zâmbet lent i se întinse pe chip.

— Băieţii mi-au spus că eşti o fată drăguţă, spuse el, ţinându-şi ochii închişi.

Ea se apropie de masă cu prudenţă şi cu degetul strâns în jurul trăgaciului, pregătită să apese oricând.

— Ştii cine sunt?

Bărbatul deschise ochii şi o privi lung şi evaluator, apoi îi închise din nou.

— Ar trebui să fiu orb ca să nu ştiu. Îi semeni perfect. Nu cred c-ai moştenit ceva de la mine.

Chiar dacă era însângerat şi schilodit, era un bărbat impunător. Trupul lui masiv îi indica aptitudinile, iar răutatea îi strălucirea în ochi.

— S-ar putea totuşi să-ţi semăn un pic, spuse Lynn când trecu prin spatele lui, uitându-se după arme.

— Nu am nicio armă, zise el. E ciudat - când îţi explodează umărul, scapi orice ţii în mână. Nu ai fost împuşcată niciodată?

— Încă nu.

— Ai putea să iei loc şi să te relaxezi, o îndemnă el calm, închizând din nou ochii. Doar nu îşi închipui că mi-aş răni propriul copil!

— Pentru că nu poţi sau că pentru că nu vrei? întrebă Lynn, aşezându-se pe scaunul din faţa lui, cu arma îndreptată spre pieptul bărbatului.

— Chiar mai contează acum? În orice caz, poţi să te odihneşti şi tu puţin.

— Dacă ăsta este răspunsul tău, momentan cred c-am să păstrez distanţa şi-am să-mi ţin arma la vedere, dacă nu te deranjează prea tare.

El deschise uşor unul dintre ochi şi, o clipă, o privi precaut. Umărul sănătos pe care-l ridică fu răspunsul lui.

— Faci cum vrei, fato! zise bărbatul şi îşi linse buzele, iar ea văzu strălucirea sângelui care îi acoperea limba.

— Glonţul meu mai este în tine?

— Cred că mi-a perforat un plămân. Probabil că micuţa Emma de peste drum m-ar putea bandaja, dacă i-ai permite.

Lynn nu-i răspunse. El îşi drese vocea.

— Presupun că te întrebi de ce am plecat?

— Sunt curioasă de ce te-ai întors.

— Nu este logic ca un tată să se întoarcă la singurul copil?

Lui Lynn îi zvâcni gura, iar ea îşi îndoi degetul pe trăgaci.

— Probabil. Dar tu nu ai făcut-o.

— Sunt aici, nu-i aşa?

— Cred că te-ai întors unde este apă. Într-o zonă cunoscută, unde ai putea să controlezi debitul.

Un mic zâmbet îi ridică colţurile gurii.

— Este un loc bun, nu-i aşa?

— Este al nostru.

— La cine te referi? La tine şi mama ta? Ce ţi-a spus despre mine?

— Nimic frumos.

El mormăi şi scuipă o flegmă însângerată pe podea.

— Ţi-a spus că ţi-am cumpărat căţelul ăla, când era încă gravidă, ca să fiţi oarecum protejate? Ţi-a spus? Era un câine-lup, ar fi devenit maro cu urechi negre. L-am dresat să vă păzească şi i l-am dat mamei tale înainte să plec.

— Da, zise Lynn şi îşi mişcă arma odată cu mişcările lui, palma transpirată alunecându-i pe mânerul pistolului. A trebuit să îl eutanasiem din cauza rabiei. Animalul a luat-o razna din senin; nu am putut decât să îl împuşcăm.

Bărbatul deschise ambii ochi şi se uită atent la ea, înainte să vorbească din nou, privind arma îndreptată ferm spre el.

— Ar trebui să ştii că am venit, o dată sau de două ori. Băieţii erau convinşi că mama ta trebuie să fi murit, dar eu nu eram prea sigur. N-am vrut să mă aventurez prea mult şi să mă trezesc în reticulul ei, când nu mai ţinea la mine. Aşa că am rămas câteva nopţi lângă heleşteu, întrebându-mă dacă eşti înăuntru, dacă eşti rănită sau dacă suferi şi dacă ai fi acceptat să te alin, de-aş fi venit la tine.

— Asta-i tot? întrebă Lynn, privindu-l cu răceală din spatele armei. Asta ai să-mi spui? La asta te

gândeai când erai lângă heleşteul meu? Sau aşteptai să mă miroşi putrezind ca să te apropii mai mult?

El îi ignoră întrebarea.

— I-am ţinut şi pe băieţi departe de tine. Roger ar fi vrut să facă mai mult decât să tragă un foc de avertisment pentru copacul ăla tăiat.

— Roger are griji mai mari acum.

— L-ai ucis?

— Parţial.

Bărbatul închise din nou ochii şi-şi înăbuşi un râset care-i umplu şi mai mult buzele de sânge.

— La naiba; eşti o căţea nemiloasă! Îţi sfidezi propria rudă, dar ai primit peste noapte un olog şi un copil mucos în casa pe care am făcut-o sigură pentru tine.

— Este a mea. Nu te înşela!

— Aici nimeni nu este nimic, fetiţo! Cei capabili iau ce vor. Şi n-ai la ce justiţie sau autoritate să apelezi.

— Până acum, spuse ea încet.

Sângele rămas în corp îi aprinse privirea. Buzele-i zvâcniră când vorbi din nou, amintirile furioase făcându-l să rostească nedesluşit cuvintele.

— Iar mama ta a deschis o cantină socială după ce am plecat, nu? Asta a făcut? A oferit alinare şi o băutură caldă fiecărui biet suflet care s-a rătăcit spre voi?

— Nu, dar nici nu am luat vreodată nimic şi nici n-am rănit pe nimeni ca să ne distrăm.

O sprânceană îi zvâcni drept răspuns, dar el nu avu nimic de spus în privinţa asta. O clipă, închise ochii. Sânge proaspăt îi ieşi printre degetele, scurgându-se de pe cot pe podea, unde, între picioarele lui, începuse să se formeze o mică baltă.

— Ai făcut nişte lucruri josnice, tată!

— Toate sunt acceptabile în dragoste şi război, fata mea. Relaţia cu mama ta s-a redus cam la acelaşi lucru. Presupun c-am rămas doar noi doi, deci ce alegi?

— Ai adunat apă, când oamenii mureau de sete, şi ai furat lucruri de care n-aveai nevoie, când erai înconjurat de oameni care aveau.

Un râset lent îi vui bărbatului prin piept, apoi deschise ochii ca să se uite la ea peste masă.

— Nu ştiu dacă mama ta ar fi de acord cu atitudinea astea blândă faţă de semeni.

— Poate că nu, recunoscu tânăra, dar, cu siguranţă, i-ar plăcea ce urmează să fac.

Lynn îl împuşcă direct în frunte, lăsând în urmă o gaură neagră care încă fumega atunci când închise uşa în urma ei.

Pământul îngheţat din micul cimitir de lângă râu era încăpăţânat, dar adrenalina o ajută pe Lynn cât săpă un mormânt lângă cel al Nevei. Lucră fără oprire, ignorând urcuşul şi apoi coborâşul constant al soarelui, concentrându-se la ce avea de făcut. Băşicile care-i apărură pe mâini se sparseră, iar

puroiul urmat de sânge i se scurse pe degete. Ignoră durerea, hotărâtă să sape în continuare.

Stebbs îl înfăşurase pe Eli într-o pătură cât ea fusese înăuntru cu tatăl ei, scutind-o de priveliştea pielii lui înnegrite şi crăpate. Ea luă trupul de pe platforma camionetei, dezgustată de cât de uşor era. Îl întinse cu grijă în groapă şi se întoarse la treabă, aruncând lopeţi de pământ îngheţat peste el, deşi mirosul de ars continuă să o însoţească mult timp după ce îl acoperi. Din camionetă, răsturnă pietrele furate de la baraj şi le rostogoli peste mormânt, atingând-o uşor pe ultima.

— Îmi pare rău că fac singură asta! spuse ea. Îmi pare rău că mormântul este al tău!

Lynn se prăbuşi pe buşteanul Nevei, fixând cu privirea micul cimitir când fuioarele de fum se ridicară spre sud, cenuşa lucrurilor materiale şi a oamenilor amestecându-se cu ninsoarea slabă care-i acoperi umerii cât plânse.

Epilog

Lynn urcă pe antenă spre acoperiş şi păşi peste picioarele lungi ale lui Lucy, aşezându-se lângă fată, în timp ce studie orizontul estic.

— Ce vezi?

— Nu se întâmplă prea multe în seara asta, răspunse Lucy. Se pare că vaca lui Brad a scăpat din nou.

— Emma o să-l certe.

— Iar lui o să-i facă plăcere, adăugă Lucy, zâmbind, şi lăsă binoclul alături, pe şindrilă. Noua familie care a venit spre sud - cum se numeşte?

— Robinson.

— Da. Cei din familia Robinson au aprins soba, deci probabil coşul nu era înfundat în casa veche pe care au ales-o.

Lynn luă binoclul şi se uită la fuiorul de fum.

— Măcar ard lemn uscat. Mă gândeam eu că nu e idiot, având în vedere că a reuşit totuşi să îi ţină în viaţă cât au rătăcit pe timp de iarnă.

Pe Lucy o trecu un fior de frig, chiar dacă brânduşele începuseră să răsară pe malul vestic al râului, pe mormântul mamei ei.

— Nu ştiu cum a reuşit, de vreme ce are şi trei copii.

— Din ce se vorbeşte, situaţia e gravă în oraş, îi răspunse Lynn, cu gura încordată. Şi, din moment ce un bărbat ia hotărârea de a-şi duce familia să rătăcească prin sălbăticie, aş zice că zvonul e adevărat.

— Să fie holeră?

— Bunica ta spune că aşa pare, din ce se aude. Fata aia, Audra, care a nimerit aici toamna trecută din rătăciri, i-a spus Verei nişte poveşti, de i-au încreţit părul de groază!

— Are deja părul creţ.

Lynn se uită pieziş la fata mai tânără.

— O faci pe deşteapta în seara asta?

Lucy îşi luă carabina şi se uită prin lunetă, înăbuşindu-şi zâmbetul slab care i se ivea pe buze.

— Stebbs a spus că şi sub casa familiei Robinson stă ascuns un izvor.

— E de bine; înseamnă că poate să sape o fântână imediat ce vine primăvara.

Lui Lucy îi zvâcni gura când se uită prin luneta carabinei.

— Pariez că aş putea găsi un izvor mai bun.

— Pariez că ai putea să taci în privinţa asta, spuse Lynn. Altceva?

— Bunica a spus că s-a instalat un bărbat în vechea casă a lui Stebbs, din partea cealaltă a câmpului.

— L-am văzut.

— Da?

Lynn ignoră sprânceana ridicată a lui Lucy.

— Îmi imaginez că ne vom duce să ne prezentăm destul de curând, adăugă Lynn.

— Nu mi-ar prinde rău o mână de ajutor ca să scot pianul din pod, continuă Lucy. E ultimul lucru care mai trebuie coborât. Doamna Bennet a spus că o să mă înveţe să cânt, dacă vreau.

— Este o idee bună, dar n-am de gând să invit în casă un bărbat de dragul de a te auzi cântând la pian zi şi noapte.

Lucy se ridică în şezut, punându-şi carabina în poală. Locuiau deja de câţiva ani la etaj, dar Lynn le permitea doar lui Stebbs şi Verei să intre.

— Presupun c-am putea să-l coborâm singure, recunoscu Lucy. Dacă suntem prudente.

— Şi presupun că aş putea să o las pe doamna Bennet să vină aici, dacă suntem în stare să-l dăm jos fără să îl facem bucăţi, spuse Lynn, cu privirea încă aţintită spre orizont. Ar fi frumos să aud muzică din nou.

Lucy dădu aprobator din cap, dar nu vorbi. Siguranţa nou descoperită a comunităţii îi oferise lui Lynn ceva nou: timp liber. Cu câţiva ani în urmă, Lucy urmase notele false spre pod şi o găsise pe Lynn în faţa pianului, interpretând cu stângăcie o melodie pe care, într-o după-amiază ploioasă din trecutul îndepărtat, mama ei încercase să o înveţe.

Următoarea melodie încercată de Lynn o făcuse pe Lucy să plângă în clipa în care o recunoscuse din copilăria ei, cântată de unchiul Eli, în lumina slabă a focului de tabără, în încercarea de a le distrage pe Lucy şi pe Neva de la durerea de stomac cauzată de foame. Lynn atinsese clapele cu ezitare, iar notele se auziseră şovăielnic, interpretate din memoria ei presărată mai mult de gloanţe, decât de melodii.

Lucy îşi drese vocea.

— Sunt de pază pentru prima dată în seara asta. Spre est.

— Doar nu te-a pus Stebbs singură, nu?! N-o să-ţi fie alături Maddy sau vreuna dintre celelalte fete ale familiei Johnson?

— Presupun că, după puţin timp, Carter o să mi se alăture.

— Îmi imaginez că o va face, spuse Lynn. Ai grijă ce faci!

Lucy lăsă carabina suficient de mult, încât să facă o cruce şi-un semn din ochi.

— Promit!

Ceva se mişcă în curte, iar Lynn miji ochii în soarele care apunea. Lucy se uită prin lunetă. Un coiot mare, bătrân şi fragil, mergea pe mal spre heleşteu, păşind atent cu labele murdare de noroi.

Lucy aţinti carabina.

— Ce fac?

Lynn urmări cum animalul ajunse la heleşteu şi plescăi lacom cu limba-i lungă apa dătătoare de viaţă.

— Lasă-l în pace! spuse ea. Încearcă doar să supravieţuiască. La fel ca noi toţi.

Mulţumiri

r

Am avut nevoie de un sat ca să-mi cresc acest prim copil.

Când scriitorii le mulţumeau editorilor că i-au ajutat să-şi îmbunătăţească romanul, îmi dădeam ochii peste cap. Credeam că încă mai fierb în sinea lor din cauza virgulei de la pagina 246, pe care li s-a spus să o şteargă. Acum îi înţeleg. Îi mulţumesc enorm lui Sarah Shumway, pentru că a făcut ca *Nicio picătură de băut* să fie o carte mai bună. Am trecut peste chestiunea cu virgula.

Şi, bineînţeles, cine nu-i mulţumeşte agentului? Dacă aş îmbrăţişa oameni, aş îmbrăţişa-o pe Adriann Ranta de la Wolf Literary. Îţi mulţumesc pentru că ai riscat acordându-mi o şansă!

Am avut doi parteneri critici: pe RC Lewis şi pe Caroline Poissoniez, care mi-au fost mult timp alături. Prima m-a ajutat să caut virgulele, iar cea din urmă mi-a spus că ar fi mai bine s-o fac pe Lynn un pic mai accesibilă din punct de vedere emoţional, înainte să-nceapă să-mpuşte în stânga şi-n dreapta. Trebuie să scot în evidenţă şi că este un lucru minunat să descoperi că te înţelegi bine cu prietenii din mediul virtual şi în viaţa reală. Canapeaua lui RC Lewis este confortabilă şi chiar ne plac aceleaşi feluri de mâncare. A fost dispusă să mă ducă şi să

mă ia de la aeroport, este bine să am un om de nădejde.

Un autor e o insulă numai în mintea lui. N-aş fi ajuns la mal fără sprijinul grupurilor pentru autorii debutanţi - Book Pregnant, Lucky 13s, Class of 2k13 şi, în special, fără cei din Friday the Thirteeners. Cei care sunt membri ai unor grupuri online ştiu că uneori căsuţa poştală se aglomerează, însă eu citesc toate e-mailurile venite de la acest ultim grup de doamne. Când ai de-a face cu Thirteeners, nu vrei să ratezi niciun cuvânt!

Trebuie să îi mulţumesc întregii comunităţi de autori de la Agent-Query Connect. Nu ar putea să existe un mediu de învăţare mai potrivit pentru scriitori. Îi recunosc meritele pentru succesul meu. Trebuie să le mulţumesc mai ales colegilor mei moderatori de acolo, care-şi oferă zilnic o parte din timp ca să îi ajute pe ceilalţi şi ca să se sprijine între ei. Le transmit multă dragoste moderatorilor RC Lewis, MarcyKate Connolly şi Cat Woods. Însă am prieteni şi în viaţa reală! Le transmit Amandei, lui Mel, lui Erin, lui Debbie şi soţilor lor că-mi e dor de perioada facultăţii şi că mi-ar plăcea să o retrăiesc.

În încheiere, trebuie să recunosc că am cam minţit cu două paragrafe mai sus. Autorii chiar pot fi mici insule câteodată. Celor din familia mea le mulţumesc pentru că înţeleg că, uneori, trebuie să urce în barca cu vâsle şi să vină să mă ia dacă au nevoie de mine. Răbdarea este o virtute. Mă bucur că o aveţi, dar nu se transmite genetic.

Pentru comenzi şi informaţii, contactaţi: **GRUPUL EDITORIAL CORINT Departamentul de Vânzări**
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, Bucureşti, cod poştal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20 **Depozit**
Str. Gării nr. 11, Mogoşoaia, jud. Ilfov Tel.: 0758.053.416 E-mail: vanzari@edituracorint.ro Magazin virtual: www.edituracorint.ro

ISBN: 978-606-793-689-6

9786067936896

9 786067 936896

Format: 16/54x84; Coli tipo: 17

Tiparul executat la:
EVEKEST ^^ TIPOGRAFIA